

ନିହା ମାସ

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୮୭

Aril Kumar Parigrahy

250
1987

1987

ର ଖୁସିମନ୍ଦର ସେହି ଅପୂର୍ବ ମୃଦୁତ୍ୱଟି ଯେତେବେଳେ
ମାର ମନପ୍ରାଣକୁ ଆନନ୍ଦରେ ଭଜୁଳ କରିଦେଇଛି
ବଳେ ମୁହଁରେ ବ୍ରଣ ଦେଖାଦେଇ ସବୁକିଛି ନଷ୍ଟ କରିଦେଲା...

ପ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିନେଇଥିଲି
ରଣାୟ ଦିନଟି ପାଇଁ —
ଅନୁଷ୍ଠାନ । ଟ୍ୟାଲେଣ୍ଟ
ପାଇଁ ମୋତେ ମନୋନୀତ
ଖୁବ୍ ଭଲ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀ ଭାବେ
ଭାବିଲା ଯଦି କିଛି ଭଲରେ
ଠିକ୍ ସେତିକିବେଳେ ....
ମୁହଁରେ କିଛି ବ୍ରଣ
ଏହା ହୋଇପାରେନା....
ଏହା ହେବାର ଥିଲା....
ଜୀବନର ଖୁସିମନ୍ଦତାର
ଶେଷ ଆୟୁଷ । ଏହି ମୁହଁ
ରେ ଠିଆ ହେବି କିପରି....
ମୋର ଜଣେ ବାଧ୍ୟତା
ସତେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଛି
ର ବ୍ୟବହାର କର । ମୁଁ ବି
ତୁ ତ ଜାଣୁ କୁଅରେସିଲ

ରୁଣପରୁ ସଫା କରିଦିଏ, ଆଉ ବଡ଼ିବାକୁ ବି ଦିଏ
ନାହିଁ । ମୁଁ ତାହାହିଁ କଲି, ଆଉ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତୁ
ଭରା ତମତକାର ଫଳ ମିଳିଲା ।

ଘନ ଘନ କରତାଳି ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ପୁରସ୍କାର
ଗ୍ରହଣ କଲି । ନୀରବରେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲି
କୁଅରେସିଲକୁ । ସତରେ କୁଅରେସିଲ ମୋର
ଖୁବ୍ ଉପକାର କରିଛି—ମୋତେ ଦେଖିଛି ମୋ
ଜୀବନରେ ଖୁସିମନ୍ଦତାର ସେହି ଅପୂର୍ବ ମୃଦୁତ୍ୱଟି ।

କୁଅରେସିଲ ୩ ପ୍ରକାରର ବାଧ୍ୟତା କରେ

୧. ଦଶପଦ ଖୋଲିଦିଏ
ଫିଙ୍ଗି ଉପରକୁ
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ
ପୋରପୋର ଉତ୍ତେଜିତାରେ
ମାୟାସ କରେ ।

୨. ତାଳାଣ୍ଡର
ପ୍ରତିରୋଧ କରେ
ତାଳାଣ୍ଡରୁ ଉତ୍ତେଜିତା, ତରଳ
କରେଇବା ତ ଉତ୍ତେଜିତା
ତାଳାଣ୍ଡର ପ୍ରତିରୋଧ କରେ ।

୩. ଦଶପଦ
ପ୍ରସ୍ତୁତ ଦିଏ
ମାୟାସ କରେ ଏବଂ ଅନୁରୋଧ
କରି ଶୁଦ୍ଧ କୁଅରେସିଲ
ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ ।

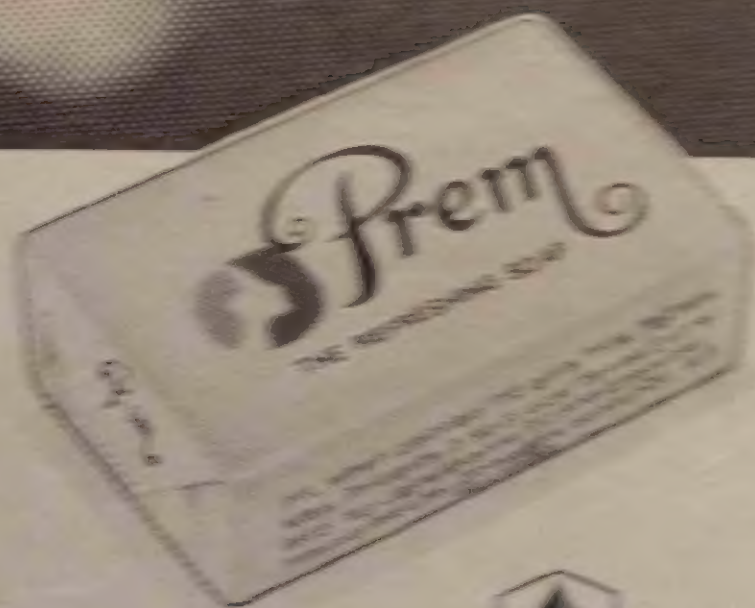
ଅରେସିଲ ବ୍ରଣ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଇନ୍ଦ୍ରେ, ପ୍ରକୃତରେ କାମ ଦିଏ

ତାର ସୁଗନ୍ଧ
ତ ଦାମରେ-

-ସବେତତା ଅତିବାହ ଘାଟୁକ

୧୦୦୦

Imagined 2

ସେ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଯତ୍ନ ଦରକାର କରନ୍ତି

କଳଶିଆ ତିଆରି କରିବା, ଖୁଲ୍ ପାଇଁ ନିଜ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେଇବା, ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା, ବଜାର ଯାଇଁ କରିବା, ଘର ଓ ନିଜ ପରିବାରର ଯତ୍ନ ନେବା - ଏମିତି ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ମୋ ପାଇଁ ଦିନସାରା କାମ ଲାଗିରହିଛି । ତେଣୁ ମୁଁ, ହଲିକ୍ସ ଦରକାର କରେ ।

ହଲିକ୍ସରେ ପୋଷଣକାରୀ ଗୁଣ ଭରି ରହିଥିବାରୁ, ତାହା, ସାରାଦିନ ପାଇଁ ମୋତେ ଶକ୍ତି ଓ ସ୍ବଚ୍ଛତା ଯୋଗେଇଥାଏ, ଆଉ ନିଜ ପରିବାର ଯତ୍ନ ମୂଲ୍ୟବାନ ସଂଧ୍ୟା ସମୟକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ମୁଁ, ତଥାପି ସତେଜ ରୁହେ ।

ଜଣେ ଗୃହିଣୀଙ୍କର ଶକ୍ତିରସ କବ୍

ହଲିକ୍ସ ହେଉଛି ଏକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଚାମାସ । ଏଥିରେ କ୍ରୀମପୂର୍ବ ତୃଧ, ମାଲଟେଜ୍ ବାର୍ଲ୍ ଏବଂ ସୁନେଇ ଗହମର ସମସ୍ତ ପୋଷଣକାରୀ ଗୁଣ ରହି ରହିଛି । ଏଣୁ ସାରା ଦୂନିଆଁରେ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପରିବାର ୧୦୦ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକକାଳ ହେଲା, ହଲିକ୍ସ ଗପରେ ଲଗାଯା ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ପୃଷ୍ଠି ସାଧନର ଉତ୍ତମ ଆଧାର ରୂପେ ବିଶ୍ବାସ ଗଢ଼ନ ହୋଇ ପାରିଛି ।

ସବି ସୋମାରସରେ ଅଛୁଳନାୟ

Any! Kumar: Panigraphy

No society gossip,
no sensational blow-ups, yet...

**Nearly 70% of
Heritage readers
fall in the upper income group
of over Rs 2000 per month.
Two thirds are male.
The average age is
28 years.**

- from an IMRB survey
conducted in Oct. 1986

It's an unusual magazine. It has a vision - for today and tomorrow. It features ancient cities and contemporary fiction, culture and scientific developments, instead of filmstar interviews and political gossip. And it has found a growing readership, an IMRB survey reveals. Professionals, executives and their families, are reading The Heritage in depth - 40% from cover to cover, 42% more than half the magazine.

More than 80% of The Heritage readers are reading an issue more than once. And over 90% are slowly building their own Heritage collection. Isn't it time you discovered why?

**THE
HERITAGE**

So much in store, month after month.

ଆମେ ଖେଳୁ ଡ୍ରାନ୍-ଡେ-ଇଣ୍ଟରନାଶନାଲ୍
ଆମେ ରଖୁଟ ରସନା ଇଣ୍ଟରଭାଲ୍

ରସନା

କେତେ ନାରୁଙ୍ଗି ସତେ!

ଭାରତର ପର୍ଯ୍ୟାୟ ବିକ୍ରି ହେଉଥିବା
ସବୁ ଟ୍ରଙ୍କ କନ୍ସେନ୍ଟ୍ରେଟ୍

ଉତ୍ପାଦକ : ପାଣୋଲ ଇଣ୍ଡିଆନ୍, ଅସୀରଘା, ଅହମଦାବାଦ-୩୮୦ ୦୧୭ ।

ନିନ୍ଦା ମାୟା

ସଂସ୍କାରକ : 'ଚକ୍ରପାଣି'

ସଂପାଦକ : ନାଗି ରେଡ୍ଡୀ

ଏ ସଂଖ୍ୟାର ଚନ୍ଦ୍ରକଥାରେ ପଢ଼ନ୍ତୁ ଓ ଦେଖନ୍ତୁ
ଆତ୍ମହାସିକ ଚିତ୍ତର ଦୁର୍ଗର ଲେଖକଙ୍କ କାହାଣୀ ।
ଭାରତର ଭଲ ଭଲ ପ୍ରାନ୍ତରେ କେତେ ବାରହୁ ଓ ଡାଗର
ସୁନ୍ଦର ଗୌରବାନ୍ବିତ ଏପରି ଧୂସାବଶେଷମାନ
ରହିଛି । ଚିତ୍ତର ଦୁର୍ଗ ତଳ ଅମର ନାୟକ କାହାଣୀ
କହେ । ସେମାନେ ରାଣୀ ପଦ୍ମିନୀ, ମୀରବାଇ ଓ
ଧାଉ ପାଳା ।

ଅମରବାଣୀ

ସୁହୃଦାଂ ହୃତକାମନାଂ ପୁଃ ଶୃଣୋତ ନ ଭୀଷିତମ୍ ।

ବିପତ୍ ସନ୍ନିହିତା ତସ୍ୟ, ସ ନରଃ ଶତ୍ରୁ ନନ୍ଦନଃ ॥

[ଯିଏ ନିଜର ହୃତକାମୀ ସୁହୃଦର ପରମର୍ଶ ପ୍ରତି କର୍ଣ୍ଣପାତ
କରେ ନାହିଁ, ତା'ର ବିପଦ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ । ସେ ଶତ୍ରୁକୁହିଁ
ଆନନ୍ଦ ଦିଏ ।]

ବର୍ଷ : ୨୦

ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୯୮୭

ଅଙ୍କ : ୯

ପ୍ରତି ସଂଖ୍ୟା : ଟ. ୨ ୫୦ :: ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ : ଟ. ୩୦-୦୦

ଦିସନୀ କେ ରଙ୍ଗ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ କେ ସଙ୍ଗ

ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦ କରୁଛି—

ଲକ୍ଷ୍ମୀ-କୁ
ଯୋଗନାରେ ଯୋଗ
ଦିଅନ୍ତୁ

ଲକ୍ଷ୍ମୀର ତିସ୍ତନେ ଫନ୍‌ସେଟ୍

ଡୋନାଲ୍ଡ, ଗିଫି, ଗଫି ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ —
ଏମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଉଠିଛି ଏକ
କୌତୁକିଆ ପରିବାଚ ।
ଉତ୍ସାହ, ଏକ ତିସ୍ତନେ ଫନ୍‌ସେଟ୍
ନିଅନ୍ତୁ । ଫଳରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ-କୁ କ୍ରୟନ ମିଳିବ ।
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଣି ଦେବା ପାଇଁ ରହିଛି—
୫୦୦ ପୁରସ୍କାର ଏବଂ କୌତୁକ ଉପରେ
କେନ୍ଦ୍ର ।

 Luxon®

CLARION D 349 ORIYA

ଜହ୍ନମାମୁଁ ସମ୍ବାଦ-ବିଚିତ୍ରା

ଅତିକାୟ ମଗର

ଲଙ୍ଗ ଆଇଲାଣ୍ଡର ଧୀବରମାନେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାଶ ମଗର
ଧରିଛନ୍ତି । ଏହାର ଓଜନ ୧୫୭୦ କିଲୋଗ୍ରାମ ।

ଭୂକମ୍ପର ଅଭୂତ ପୁରାଣ !

ଓରିଗୋର ୩୪ ବର୍ଷ ବୟସ୍କା ଭଦ୍ରମୟାଲ ଗୁଲେଟି ଜଙ୍ଗଲର
ପଦ ମୁଣ୍ଡ ବନ୍ଧା ଆରମ୍ଭ ହୁଏ, ତେବେ ସାରା ସହରର
ଲୋକଙ୍କୁ ସାଇରେନ୍ ବଜାଇ ସତର୍କ କରିଦିଆ ହୁଏ ।
କଥା ହେଲା, ତାଙ୍କ ମୁଣ୍ଡ ବନ୍ଧା ଭୂମିକମ୍ପର ହୁଏ ଲକ୍ଷଣ
ବୋଲି ଜଣାଯାଇଛି । ବାରମ୍ବାର ଏ ଘୋଷାଘୋଷ
ଘଟିଲାଣି ।

ସନ୍ତରଣ ପାରଙ୍ଗମ କାର୍

କାଲିଫୋର୍ଣ୍ଣିଆର ଗୋଟିଏ କାରଖାନାରେ ନୂଆ ଧରଣର
ମୋଟର, କାର୍ଟିଏ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ସତ୍ତକ ଉପରେ
ଗୁଲ୍ ଗୁଲ୍ ଆଗରେ ନଈ ପଡ଼ିଲେ ଏ କାର୍ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ
ସନ୍ତରଣ କରି ସେପାରିକୁ ଗୁଲିପିବ !

ବରଫ ଦେଶର ଚିତାବାଘ

ବରଫାବୃତ ଭାଙ୍ଗରେ ପୂର୍ବେ ଏକ ପ୍ରକାର ଚିତାବାଘ
ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଚମଡ଼ା ଅତ୍ୟନ୍ତ
ଦାମିକା ବୋଲି ଚିବେକସ୍ତନ ଶୀତାଋତମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ
ମାର୍ ପକାଇଥିଲେ । ସେମାନେ ବଲୁପ୍ତ ବୋଲି ଧାରଣା
ହୋଇଥିଲା । ସମ୍ପ୍ରତି ବୁଲୁ ଉପତ୍ୟକାରେ ଗୋଟିଏ ଭୂଷାର-
ଚିତାବାଘର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଛି । ସେ ଯେପରି ନିରାପଦ ରହି
ପାରିବ, ସରକାର ସେ ଦିଗରେ କିଛି ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଛନ୍ତି ।

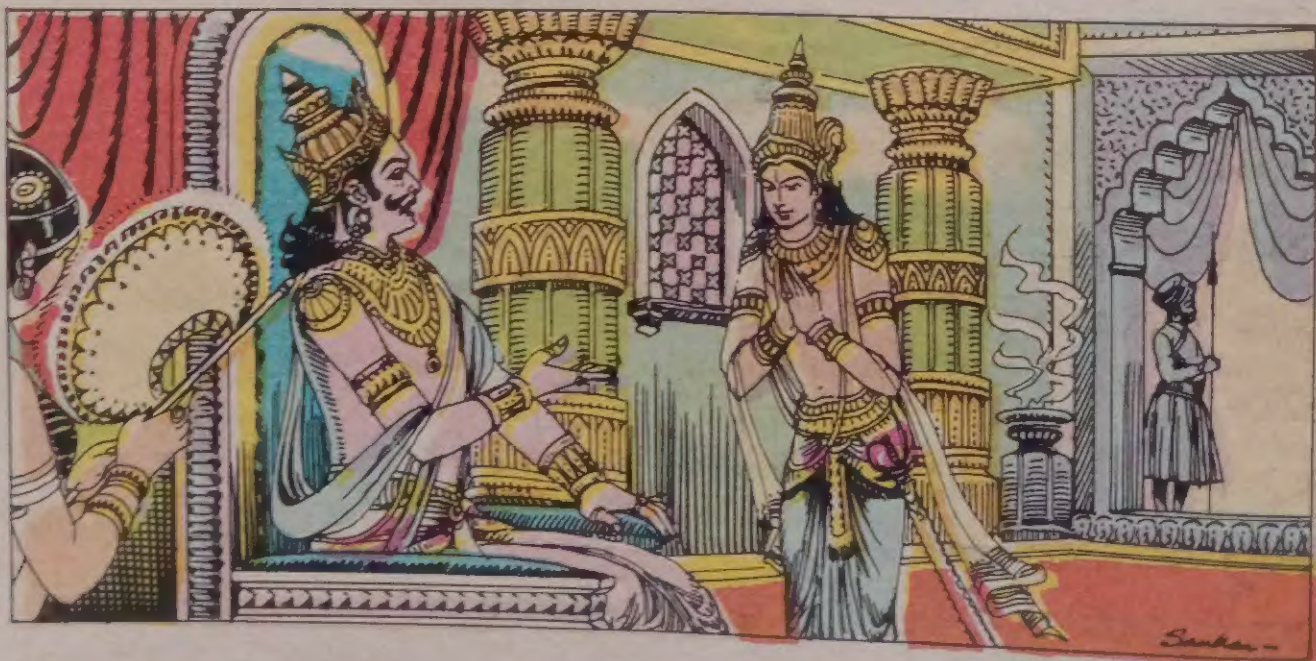
ଦେବତା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ନାମ ରାଜା ଅସୀମ ବୀର, ମହତ୍ତ୍ୱ ଓ ସାହସ ଗୁଣରେ ଅଲଙ୍କୃତ
ହୁଲେ । ଦେବ ଦାନବ ଓ ମାନବ ସମାଜ ଭିତରେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱର୍ଗ ବୀର ଦ୍ୱିଜୀୟ ନହୁଲେ ।
ଥରେ ଦେବ ଓ ଦାନବଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ଘନେଇ ଆସୁଥାଏ । ଦେବଗଣ ପାଇଁ
ବୁଝାଇ ପଚାରିଲେ, “ପିତାମହ ! ଏ ଯୁଦ୍ଧରେ କାହାର ଜୟଲାଭ ହେବ ?”

“ଯାହା ପକ୍ଷରେ ଥାଇ ରାଜା ଲଢ଼ିବେ, ସେହି ପକ୍ଷର ଜୟଲାଭ ହେବ ।” ବୁଝାଇ
କହିଲେ । କପରି କେଜାଣି ଦାନବଗଣ ଏହା ଶୁଣି ପକାଇଲେ । ସେମାନେ ରାଜାଙ୍କୁ ଭେଟି
ଯୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ସହାୟତା ମାଗିଲେ । ରାଜା କହିଲେ କି ତାଙ୍କୁ ଯଦି ଚିତ୍ତମୁଖରେ ଦାନବପକ୍ଷର
ରାଜା କରାଯିବ, ତେବେ ସେ ଦାନବଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ଲଢ଼ିବେ । ଦାନବମାନେ ଏ ସତ୍ତ୍ୱରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
ନହୋଇ ଫେରିଗଲେ ।

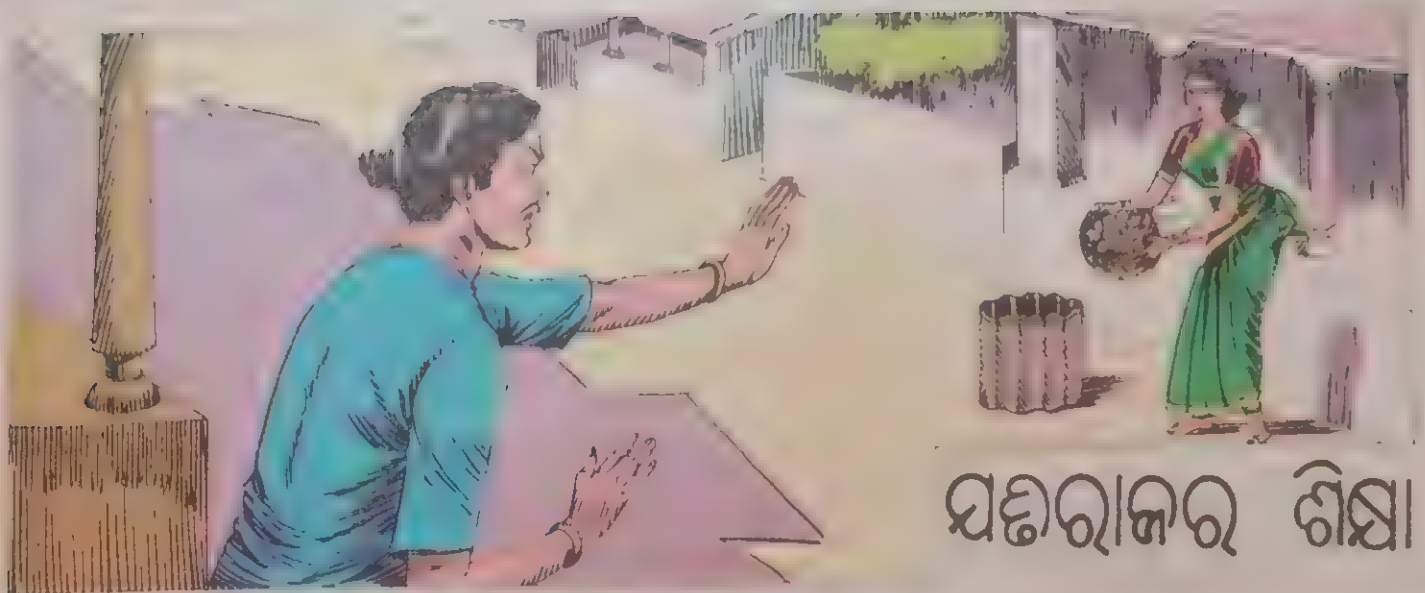
ତା’ପରେ ଦେବଗଣ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ରାଜା ସେହି ଏକା ସତ୍ତ୍ୱ ଦେଲେ । ଦେବଗଣ
ସତ୍ତ୍ୱ ଗ୍ରହଣ କଲେ ।

ଦେବଦାନବ ଯୁଦ୍ଧରେ ସେଥର ରାଜାଙ୍କ ସହାୟତା ପୋରୁଁ ଦେବଗଣଙ୍କ ଚିତ୍ତମୁ ହେଲା ।
ଚିତ୍ତମୁ ପରେ ଲଢ଼ି ଆସି ରାଜାଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ କହିଲେ, “ପିତା ଯେପରି ପୁଅଙ୍କୁ
ରକ୍ଷା କରେ, ଆପଣ ସେହିପରି ଆମକୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।”

ରାଜା ହସିଦେଇ କହିଲେ, “ପିତାର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟକାରୀ ପୁଅ ହୁଏ; ପୁଅର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟକାରୀ
ପିତା ହୁଏ ନାହିଁ । ମୋତେ ଯେତେବେଳେ ତୁମ୍ଭେମାନେ ପିତା ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ
କରିଛ, ସେତେବେଳେ ମୁଁ ତୁମ୍ଭମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା ନେଇ ନାହିଁ ।”

ଯତରାଜର ଶିକ୍ଷା

ଦ୍ରଷ୍ଟାଣ ଭରତର ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଗାଁରେ ରହୁଥାଏ ଯତରାଜ । ସେ ଥିଲାକାଳ ଘରର ପିଲା । ପିଲାବେଳେ ବାପା ମା'କୁ ହରାଇ ସେ ଜେଜେବାପା ଦ୍ଵାରା ମଣିଷ ହୋଇଥିଲା । ଜେଜେବାପା ତାକୁ ବହୁତ ସ୍ନେହରେ ପାଳିପୋଷି ବଢ଼େଇ ଥିଲେ । ତା' ପାଇଁ ଜେଜେବାପା ଥିଲେ ଆଦର୍ଶ ।

ଜେଜେବାପାଙ୍କଠାରୁ ସେ ଅନେକ କଥା ଶିଖିଥିଲା । ଜେଜେବାପାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସେସବୁ ଶିକ୍ଷା ସେ କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଜେଜେବାପା କହୁଥାନ୍ତି, “କୌଣସି ଚିଜକୁ ହେୟଜ୍ଞାନ କରିବ ନାହିଁ । ଥରେ ଜଣେ ଲୋକ ବାଟରୁ ଗୋଟାଏ ମଲା ମୁଷା ଉଠାଇ ନେଇଯାଇ ବିଲେଇ ଧରି ବାଟ ଚାଲୁଥିବା ଆଉ ଜଣେ ଲୋକକୁ ଚାହା ଦୁଇ ପଇସାରେ ବିକିଥିଲା । ସେହି

ଉପାର୍ଜନକୁ ଭଲଭାବେ ଖଟାଇ ସେ ଦିନେ ଧନୀ ହେଲା !”

ଜେଜେଙ୍କ ଏ ଉପଦେଶଟି ଯତରାଜ ମନକୁ ଖୁବ୍ ପାଇ ଯାଇଥାଏ । ସେ ଦିଆଯିଲି ଖୋଳଠୁଁ ଜଳି ସାରିଥିବା ଦିଆଯିଲି କାଠି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ସାଇତି ରଖେ । ସାରା ଘରେ ଅନାବଶ୍ୟକ ପଦାର୍ଥ ବଡ଼ ବଡ଼ ଚାଲୁଥାଏ । ଯେତକି ବଢୁଥାଏ, ଜେଜେଙ୍କ ଉପଦେଶ ସେ ସେତକି ପରିମାଣରେ ମାନୁଛି ବୋଲି ତା'ର ଧାରଣା ହେଉଥାଏ ।

ଯତରାଜ ସହୁତ ଦୁରବର୍ତ୍ତୀ ଗୋଟିଏ ଗାଁର ହିଅ କମଳ ସହ ବିବାହ ହେଲା । ଯତରାଜର ତ ଆଉ କେହି ନଥାଏ, ଅତଏବ କମଳ ଘର ସମ୍ଭାଳିବା ଓ ସଜାଡ଼ିବା କଥା । ସେ ଆସି ଘରେ ଏତେ ଆବର୍ଜନା ଦେଖି ପ୍ରଥମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ସେହିନ ଯତରାଜ

ସେତବାଡ଼ ବୁଝିବାକୁ ଯାଇଥାଏ, କମଳ ଘର ପହଞ୍ଚାଇ କରିବା କାମରେ ଲାଗିଗଲା । ଯେତେ ପୁରୁଣା ଠୁଙ୍ଗା, ମୁଷାଣିଆ ଚାପ କନା, ପୁରୁଣା ଇଟା ଦଉରା ହାତୁ, ଏସବୁ ଗୋଟାଇ ସେ ଆଣି ବାହାରେ ଥିବା ନଗରପାଳିକାର ଆବର୍ଜନା କୁଣ୍ଡରେ ପକାଇବାକୁ ଯାଉଛି, ଯତସକ୍ଷେପେ ଆମି ଦେଖି ପକାଇଲା ।

“ଆହା, ଆହା, ସିଏ କ’ଣ କରୁଛ ?” ସେ ପାଟିକରି ପଚାରିଲା ।

“ଆବର୍ଜନା ପୋପାଡ଼ ଦେଉଛି !” କମଳ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ଆବର୍ଜନା ? ତମେ ଧନ ସମ୍ପଦକୁ ଆବର୍ଜନା ବୋଲି କହୁଛ ?” ଏହା କହି

କହିବା ପାଇଁ କମଳର ମୁଣ୍ଡ ଉଠିଲା । କମଳ କଲା ।

କମଳର ବହୁଧାରୀ ମନା ଦେଲା ନାହିଁ । ତା’ ମନା ଥିଲା କିଏ ମାନି ନେବ ? ତା’ କଥାରେ ମନ ମନେଇନା । କିନ୍ତୁ ତା’ର ମନ କିପ୍ରକାର, କିଛି, ସେଇଆ ଯେ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ତା’କୁ ଯେତେ ବୁଝୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ଏହି କଥା ଜମରେ ମେ ବଢ଼ି କରେ କୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲା ।

କିଛିଦିନ ଗଲା । ଦିନେ କମଳର ଜଣେ ସଙ୍ଗୀ ଅନ୍ୟ କୁଆଡ଼େ ଯିବା ବାଟରେ କମଳ ଘରେ ଘଣ୍ଟାକ ସକାଳେ ବିଜ୍ଞାନ କରିବାକୁ ଆସିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ସେ କମଳକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା, “କମଳା ! ବାହାଘର ଆଗରୁ ତୁ ସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ଭଲ ଭାବରେ ସଜାଡ଼ି ରଖୁଥିଲୁ । ତୋ କୋଠରୀ କେତେ ସଫାପୁରୁଷ ଥିଲା, ସେକଥା ମୋର ଭଲ ଭାବରେ ମନେ ଅଛି, ତାହା ମୁଁ ଭୁଲିନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତୁ ଏମିତି ସବୁ ଆବର୍ଜନା ରଖିଛୁ କାହିଁକି ?”

ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି କମଳକୁ କାନ୍ଦ ମାଡ଼ିଲା । ସେ କହିଲା, “ଭଉଣୀ, ସବୁଦିନେ ସଫା କରିବ କରିବ ବୋଲି ଦେଲରେ ରହିଯାଇଛି ! ଶୀଘ୍ର ସବୁ ଠିକ୍‌ଠାକୁ ବଢ଼ିଦେବ ।”

ବାହାରି ଚାଲିଯିବା ପରେ ଯେତେବେଳେ ଯତସକ୍ଷେପେ ସେତରୁ ଫେରିଲା, ସେତେବେଳେ

କମଳ କହିଲା, “ଆଜ୍ଞା, ଏ ଆବର୍ଜନାତଳ
ଆଉ କେତେଦିନ ସାଇତ ରଖିବ ।”

“କାହିଁକି ? ତମର ସେଥିରେ କିଛି କ’ଣ
ହେଉଛି ? ତମର କିଛି ଛୋଟ ନୁହେଁ । ସବୁ
ତୋଷାଏ କୋଣରେ ଠୁଳି କରି ରଖି ! ଏମକୁ
ହଠାତ୍ କେତେବେଳେ କାହା କାମରେ
ଆସିବ, କିଏ କହିବ ?” ଯଦିବାକ ଏତକ
କହି ଶିଆପିଆ କରିବାକୁ ବସିଗଲା ।

କମଳ ନିଜ ବିରକ୍ତ ଓ ଦୁଃଖ ମନରେ
ମାରି ରହିଲା ।

ଏହାର ତିନିମାସ ପରେ ଦିନେ କମଳର
ସାନ ଭାଇ ପ୍ରସାଦ କୁଣିଆ ହୋଇ ଆସି
ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ବି ଘରର ଆବର୍ଜନା ଦେଖି
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । କମଳ ତା’ ପାଖରେ ସବୁ
ନିବୁପକ୍ଷରେ କହିଗଲା । ପ୍ରସାଦ ଭବିଷ୍ୟ
କହିଲା, “ଅପା ! ଭଣ୍ଡୋଇ ମହାଶୟକୁ ଏମିତି
ବୁଦ୍ଧି ଶିଖାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଯାହା ଫଳରେ
ସେ ତାଙ୍କ ଜେଜେଙ୍କ ଉପଦେଶ ଭୁଲି ପିବେ ।
ଜେଜେ ଯାହା କହିଥିଲେ, ତାହାର ମର୍ମ ହେଲା
ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜନସଭା ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅଛି । କୌଣସି
ଜନସଭାକୁ ହେବୁ ଜ୍ଞାନ କରିବ ନାହିଁ । ଆବର୍ଜନା
ସାଇତ ରଖିବାକୁ ସେ କହି ନଥିବେ । ହଁ,
ଯଦି ସେ ଏସବୁକୁ କାମରେ ଲଗାଉଥାନ୍ତେ,
ତେବେ ସେ ଉପଦେଶର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ରହନ୍ତା ।”

ଏହା ପରେ ପ୍ରସାଦ ଭଉଣୀକୁ ଗୋଟାଏ
ପରାମର୍ଶ ଦେଲା । ପ୍ରଥମେ ଭଉଣୀ ସେ ନାଟକ

ପାଇଁ ସହଜ ଦେଉ ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ପ୍ରସାଦର
ବଳ, କୌଶଳ ଓ ନେଇଆଣି ଥୋଇ ପାରିବା
ବୁଦ୍ଧି ଉପରେ ତା’ର ଫୁର୍ତ୍ତ ଥିଲା । ସେ
ତେଣୁ ରାଜି ହେଲା ।

ପ୍ରସାଦକୁ ଯଦିବାକ ବିଶୁଦ୍ଧ ସ୍ପେଷ କରୁଥାଏ ।
ପ୍ରସାଦକୁ ଦେଖି ସେ ଝୁସି ହେଲା । ଗତରେ
ଶିଆପିଆ ପରେ ପ୍ରସାଦ କହିଲା, “ବଡ଼
ଗରମ ହେଉଛି । ମୁଁ ବାହାରେ ବାସନ୍ତରେ
ଶୋଇବି ।”

“ଆରେ, ବାସନ୍ତରେ କ’ଣ ଶୋଇବୁ ?
ତୋ ଭଣ୍ଡୋଇ ତ କବାଟ ଭିତରୁ କିଲ
ଦଶଧର ପହଣା କରି ଦେଖିବେ !” କମଳ
କହିଲା ।

“ସେଥିରେ କ’ଣ ଅଛି ? ମୁଁ ପାଗାଳର
ଅଳ୍ପ ପିଲାଟା ପାଣି ରଖିଲେ ଆଉ କିଏ
ଦେଖନ୍ତି ?”
ଏହା କହି ମୁହଁଟା ବାହାରେ କଦାଚି
କିଛି ଦୂରରେ ଖୋପ ପାରି ଶୋଇଗଲା ।

ପତରଟା ତା’ର ପାଦପାଦା ଅଧ୍ୟାୟ
ଅନୁସାରେ କଦାଚ ଲାଗି ଶବ୍ଦରେ କାଲି
ଦଶପର ପହଞ୍ଚି ଶୋଇଗଲା ।

ମହାବଳରେ ଲୋକମାନେ ତା’ର ଶବ୍ଦ
ନିଶ୍ଚୟ ଭାଙ୍ଗିଲେ । ସେ ତରଫରରେ କମଳକୁ
ଉଠାଇଲା । ଉଭୟେ ଦେଖିଲେ ଆଉ ଦୂରରେ
ଗୋଟିଏ ତାକୁ ଠିଆ ହୋଇଛି ।

ପତରଟା ଓ କମଳ ତାକୁ ଦେଖି ଦେଖିକରି
କାଣି ତାକୁ ହଠାତ୍ ଆଗାମୀ ଭାବି ଉଠିଲା

ଗୋଟିଏ ଲୋକ ହୋଇଲେ ଉଠାଇ ଅଛି
ମୁଁ ତା’ର ଆଗାମୀ ଆଗାମୀ ଭାବି
“କଦାଚ ଲାଗି ! କଦାଚ କଦାଚ ତ ଦୂରକୁ
ଦୂର ହେବ !”

ପତରଟା ଓ କମଳ ନିଜାକ ହୋଇ ଠିଆ
ହୋଇ ରହିଲେ ।

ଆଗାମୀଭାବି ଉଠିଲା ଦୂରରେ ପହଞ୍ଚି
ଲୋକମାନେ ସେ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦକୁ ବାନ୍ଧି
ପକାଇଲା । ପରେ ପରେ କମଳକୁ ବି ବାନ୍ଧି
ପକାଇଲା । ତା’ କମଳର ଦେଖି ଦେଖି କରେ
କଦାଚ ଲାଗି କଥା କହୁଥାଏ ସେ ସେ
କୋଣି ଲୋକକୁ ଭର ଲାଗେ !

ତା’ ଲାଗି ଉଠିଲା ବାପାକୁପରି ଓ ଅନ୍ୟ
ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ଲୋକମାନେ ବାହାର କରେ ଅଛି ଦୂର

ଶଶିଲ ବାହଲ । ସେ କହୁଥାଏ, “ହା, ମୋ କାମରେ ଆସିଲ ଭଲ ଭବା ବୋତଲ, ରସି, ସବୁ ଜମା କରି ରଖିଛ ଦେଖୁଛି । ଛୁଣ୍ଡା କନା ବି ପଡ଼ିଛି । ତମ ମୁହଁରେ ବୁଜା ଦେଇ ପାରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତମେମାନେ ଚିହ୍ନାର କରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ମୋର ଆଶା ।”

ଜ୍ୟୋତିଷ: ଧରି ସେ ବାହାରସିବା ବେଳକୁ ଘୁଝି କହିଲା, “ଏ ଆବର୍ଜନାତକ କାହିଁକି ରଖିଛ ? ଭିତରେ ନୋଟ ଚାଡ଼ା ଲଗୁଇ ରଖିଛ କି ?”

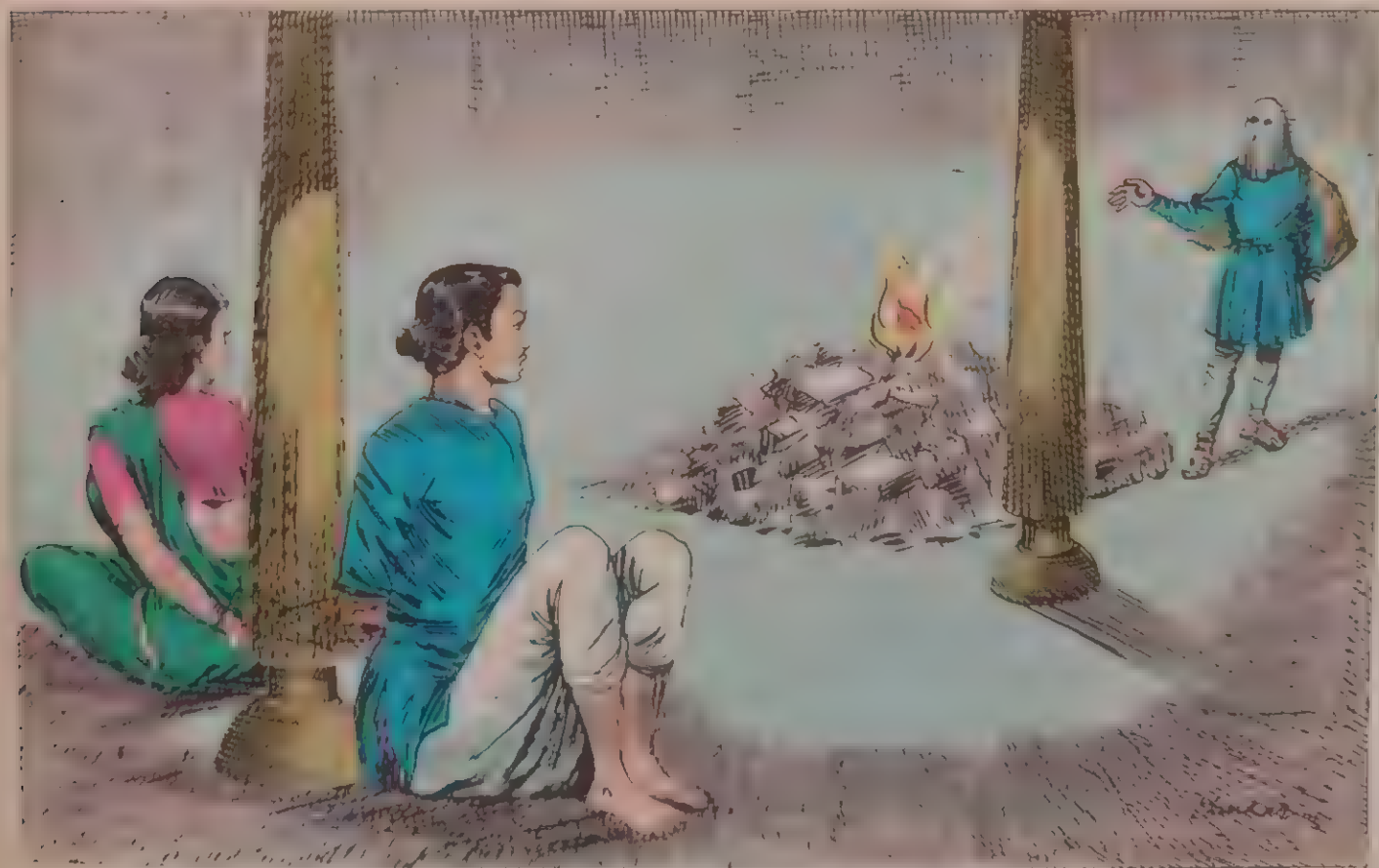
“ନା, ଭିତରେ କିଛି ନାହିଁ ।” କାକୁସୁ ଶ୍ରବରେ ଯତ୍ନରତ କହିଲା ।

“ମୋତେ ବୋକା ଠଉରାଇଛ ? ବିନା କ ରଖିବେ ଘରେ କେହି ଆବର୍ଜନା ଜମାକରି

ରଖେ ? ମୋର ବେଳଥିଲେ ସବୁ ଖିନ୍ତିନ୍ତି କରି ଦେଖନ୍ତି । ବେଶ୍ । ମୁଁ ଏଥିରେ ନିଆଁ ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ନୋଟ ଚାଡ଼ା ଯଦି ନଥିବ, ତେବେ ତମର ଚିନ୍ତା କରିବାର କିଛି ନାହିଁ !” ଡାକୁ କହିଲା ।

ଭୟଭୀତ ହୋଇ ପ୍ରସାଦ କହିଲା, “ନା, ନା, ନିଆଁ ଗୁଳକୁ ଉଠି ପଡ଼ିବ ! ବିଶ୍ୱାସ କର, ଏହା ଭିତରେ ନୋଟ ଚାଡ଼ା ନାହିଁ । ଖାଲି ମୋର ଅଭ୍ୟାସ ଯୋଗୁଁ ଏହା ରଖିଛି !”

“ମୋର ବି ନିଆଁ ଲଗାଇବା ଅଭ୍ୟାସ ।” ଏହା କହି ଡାକୁ ବି ଆବର୍ଜନା ଗାଦିରେ ନିଆଁ ଧରିଲା ଦେଲା । ଅନେକ ପ୍ରକ୍ଷୁଣା ଡିଆଁସିଲି ଖୋଳ ଓ କାଗଜମତ୍ତ ଥିବା ଯୋଗୁଁ ନିଆଁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଧରିଗଲା । ଡାକୁ ପଲାଇଲେ ।

ଯଦିଘଟ କନ୍ଦନ ହିସ୍ତାଲବାକୁ ଟାଣି ଭେଦ
ହୋଇ ପ୍ରସାଦକୁ ପଟ କରି ଡାକିଲା । ପ୍ରସାଦ
ପ୍ରସାଦକୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଆସିଲା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ
ଦୁଇରୁ ଗୋଟିଏ ରକ୍ତ ଖୁଲିଲା । ଦୁଇ ମିନିଟ
ପରେ ପ୍ରସାଦ ଯୋଗେ ଯୋଗେ ନିଃଶ୍ୱାସ ନେଇ
ପଶିଆସିଲା । ହାତରେ ତା'ର ଦୁଇଟି ଗଣ୍ଡି ।

ସେ ପ୍ରଥମେ ଭଣ୍ଡୋଇ ଭଉଣୀକୁ ମୁଣ୍ଡ
କଲ ଓ କହିଲା, “ତାକୁ ଆଗକୁ ଡେଇଁପଡ଼ି
ମୁଁ ହଠାତ୍ ଏମିତି ରକ୍ତ କରଦେଲି ଯେ ତାକୁ
ଛାଡ଼ିଆ ହୋଇ ଦୁଇ ଗଣ୍ଡିର ପକାଇ ଦେଇ
ଚମଟ ଦେଲା !”

ସେତେବେଳକୁ ପ୍ରସାଦର ରକ୍ତରେ ଆକୃଷ୍ଟ
ହୋଇ ପ୍ରତିବେଶୀ ଦୁଇ ଘୃଷ୍ଣିଆ ଆସି ପହଞ୍ଚି
ଗଲେଣି । ସେମାନେ ଆବର୍ଜନାବାସ୍ତୁ ଉପରୁ
ନିଆଁ ଲିଭାଇଲେ ।

“ଆଜ୍ଞା, ରକ୍ତର ଯଦି କବାଟ ବନ୍ଦ ଥିଲା,
ତାକୁ ପଶିଲା କିପରି ?” ସେମାନେ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ
କରି ଚନ୍ଦ୍ର ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଦେଖିବା

ବେଳକୁ ବାଗିଚାରେ ଜମା ହୋଇଥିବା
କେତେକ ଗଜା ଯହୁ ଲୁହା କିରୀଟ ସହ ବେଲ
ଧୁଆଇ ସେ ଭେଦ ପଟରେ ଥିବା ଛୁଟକଣି
ଖୋଲି ପାରିଥିଲା । ସେ ଲୁହା ଟିକୁଲିତର
ଗୋଟିଏ ଦାମାକଲରେ ଯେଉଁ ବାଣ ଫୁଟିଥିଲା,
ସେହି ବାଣରୁ ବାହାରିଥିଲା ।

“ଯଦିଘଟ ! ତମେ ଘରେ ଏତେ ଆବର୍ଜନା
କାହିଁକି ଜମା କରି କହିଲ ?” ଜଣେ
ପ୍ରତିବେଶୀ ପଚାରିଲେ ।

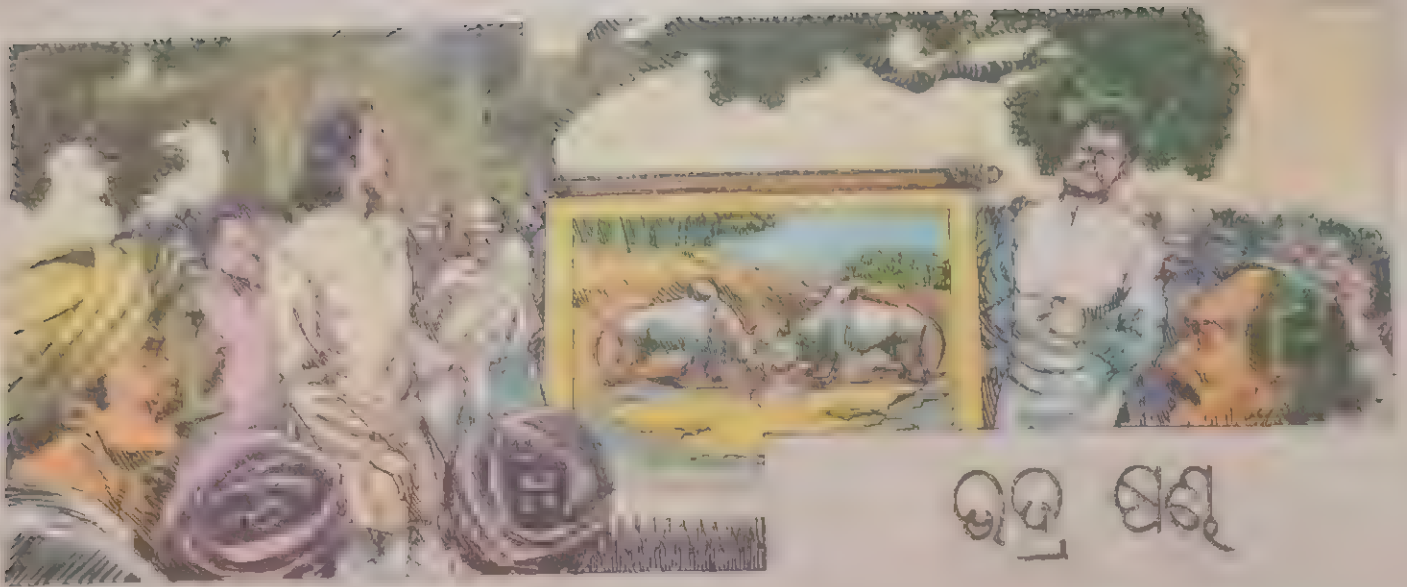
“ହଁ ଯଦିଘଟ, ତମେ ଯଦି ଏସବୁ
ବ୍ୟବହାରରେ ଲଗାଉଥାନ୍ତି, ତେବେ ଜମା-
କରିବାର କିଛି ଅର୍ଥ ଥିଲା !”

“ବ୍ୟବହାର ନକରି ଆବର୍ଜନା ସଞ୍ଚୟ
କରିବାର କିଛି ମାନେ ଦୁଏ ?” ଅନ୍ୟମାନେ
କହିଲେ ।

ଯଦିଘଟ କିଛି କହିଲା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ପର-
ଦିନରୁ ତା' ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବଦଳିଗଲା । ସେ
ଆଉ ଆବର୍ଜନା ଜମା କରି ରଖେ ନାହିଁ !

ଭଦ୍ର ପଣ୍ଡା

ଏକ ଲଗାଇଲେ ଥିଲେ ଜଣେ ଚିତ୍ତିଷ୍ଟ
ପେଷାଦାର ଚିତ୍ତିଶିଳ୍ପୀ । ନାମ
ମାଧବକୁମାର । ତାଙ୍କ ଅଜ୍ଞା ଚନ୍ଦ୍ରମାନ ରାଜା
ଜମିଦାର ଓ ଧନୀମାନେ କିଛି ନେଉଥିଲେ ।
ଅନେକ ଶିଳ୍ପୀ ଆସି ତାଙ୍କୁ ଚିତ୍ରବିଦ୍ୟା
ଶିଖା କରୁଥିଲେ ।

ଶିଳ୍ପୀ ବହୁତ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କଲେ ଓ
ବଡ଼ କୋଠା ବନାଇ ସୁଖରେ ରହୁଥିଲେ ।

ଦିନେ ସେ ଗୋଟାଏ ନୂଆ ଅଙ୍କନ ଶେଷ
କଲେ । ତାହା ଦୁଇଟି ପଣ୍ଡା ଭିତରେ
ଲଢ଼େଇର ଦୃଶ୍ୟ ।

“ଏ ପଣ୍ଡା ଦୁଇଟି ଏଡ଼େ ଜୀବନ୍ତ ଦିଶୁଛନ୍ତି
ଯେ ମୁଁ ତ ଦେଖି ଡରଗଲି । ମୋ ଉପରକୁ
କାଳେ ମାଡ଼ ଆସିବେ ବୋଲି ମୁଁ ଧିରେ
ଧିରେ ପଛେଇ ଯାଉଥିଲି ।” ଜଣେ ପ୍ରାବଳ
କହିଲେ ।

ଅନ୍ୟ ପ୍ରାବଳମାନେ ତାଙ୍କୁ ବାହାବା ଦେଇ
କହିଲେ, “ଶିଳ୍ପୀ ବର ! ଏ ଚନ୍ଦ୍ର ଗୋଡ଼
ମହାବଳାଙ୍କୁ ଦେଖାଇବା କଥା । ସେ
ଏହାକୁ କିଛିନେଇ ତାଙ୍କ ଚିତ୍ରଶାଳାରେ
ରଖିବେ ।”

ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ମନକୁ ଏକଥା ପାଇଲା । ସେ
ରାଜଧାନୀ ଅଭିମୁଖେ ବାହାର ପଡ଼ିଲେ ।
ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ କେତେଜଣ କମ୍ ଜଣାଶୁଣା
ଚିତ୍ତିଶିଳ୍ପୀ ବି ଯାଉଥାନ୍ତି ।

ବାଟରେ ଗୋଟାଏ ଗାଁରେ ସେମାନେ
ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ । ଗାଁ ଲୋକେ କୌତୁହଳୀ
ହୋଇ ଆଗନ୍ତୁକମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଥାନ୍ତି । ବଡ଼
ଶିଳ୍ପୀଙ୍କ ଜଣେ ତେଲ ସେମାନଙ୍କୁ କହିଲେ,
“ତମର ଗ୍ରନ୍ଥ, ତମ ଗାଁରେ ବିଖ୍ୟାତ
ଚିତ୍ତିଶିଳ୍ପୀ ମାଧବକୁମାର ଅଛନ୍ତି ଅତିଥି
ହୋଇଛନ୍ତି !”

ଗାଁ ଲୋକେ ମାଧବକୁମାରଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କଲେ । ଚନ୍ଦ୍ରଶିଳ୍ପୀ ଶୁଣି ହୋଇ ପଚାରିଲେ, “କ’ଣ, ତମେମାନେ ଚନ୍ଦ୍ରକଳର କିଛି ବୁଝ ? ଦେଖିବାକୁ ଗୁଡ଼ ?”

ଗାଁ ଲୋକେ ଆଗ୍ରହରେ ହଁ ଭରିଲେ ।

“ହେଉ । ଦେଖାଇବା ।” ଏହା କହି ମାଧବକୁମାର ଷଷ୍ଠ ଚନ୍ଦ୍ରର ଆକରଣ ଖୋଲି ଦେଲେ । ଗାଁ ଲୋକେ ଚନ୍ଦ୍ର ଆଡ଼କୁ ଗୁହଁବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ପରସ୍ପର ଅନାଅନି ହେଲେ ।

“କିପରି ଲାଗୁଛି ? ଏ ଚନ୍ଦ୍ରରେ ଯେପରି ଜୀବନ୍ତ ଭାବରେ ଷଷ୍ଠ ଲଢ଼େଇ ଦେଖାଇ ଦିଆ ଯାଇଛି, ତାହା କମ୍ କଥା ନୁହେଁ ।” ମାଧବକୁମାରଙ୍କର ଜଣେ ଭେଲ କହିଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ କିଛି କହିଲେ ନାହିଁ ।

“କିଛି କହୁନାହିଁ କାହିଁକି ?” ଆଉ ଜଣେ ଭେଲ ପଚାରିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଗୋଟିଏ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଚରୁଣ ହସି ପକାଇଲା ।

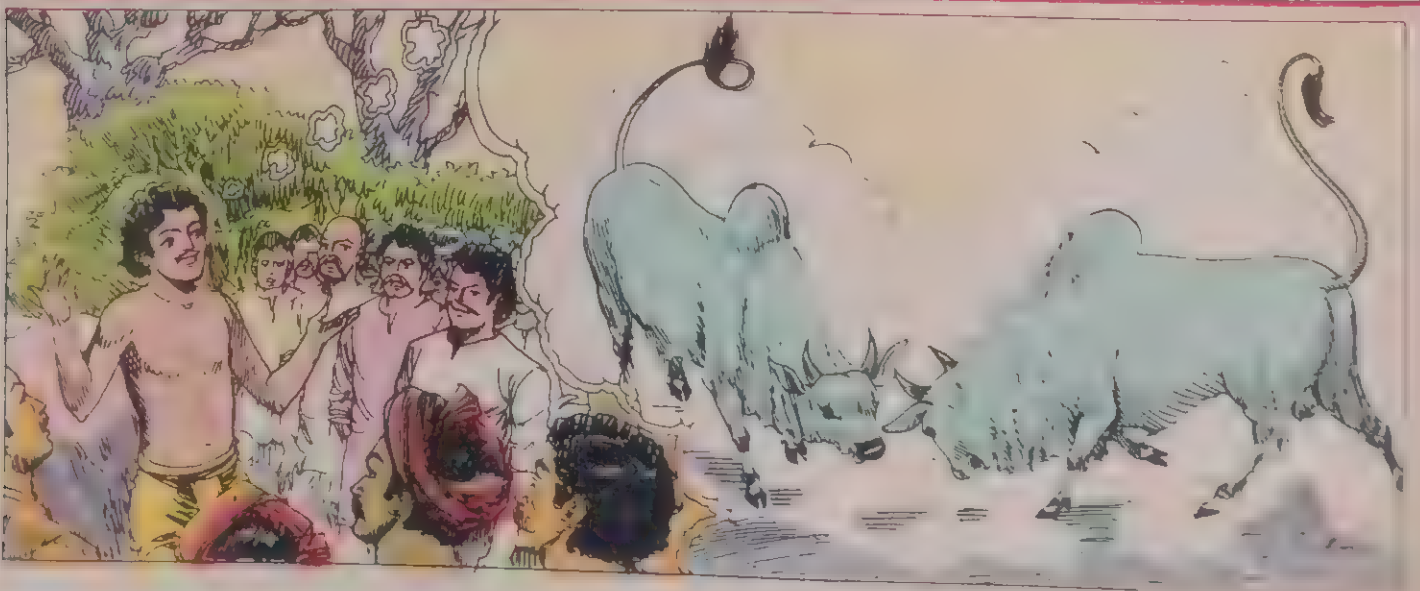
ବରକ୍ର ହୋଇ ମାଧବକୁମାର କହିଲେ, “ଅରସୀକେସୁ ରସସ୍ୟ ନିବେଦନମ୍ ହୋଇଗଲା ଦେଖୁଛି । ହଇହୋ ଯୁବକ, ହସୁଛ କାହିଁକି ?”

“ବାବୁ, ଏ ଷଷ୍ଠ ସହରର ଭଦ୍ର ଷଷ୍ଠ ହୋଇଥିବେ ପରା !” ଯୁବକଟି କହିଲା ।

“ବୋଇଲେ ?” ମାଧବକୁମାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ହସିତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“ବାବୁ, ଆମ ଗାଁ ଶତ୍ରୁର ଷଷ୍ଠମାନେ ଯୁଦ୍ଧିଲା ବେଳେ ଲଢ଼ି ଉପରକୁ ଟେକିଥାନ୍ତି । ଆପଣଙ୍କର ଏ ଦୁଇ ଷଷ୍ଠ କେମିତି ଲଢ଼ି ତଳକୁ କରି ରଖିଛନ୍ତି ! ସହସ୍ର ଷଷ୍ଠଙ୍କ ଆଦର ଅଲଗା !”

ଯୁବକର ଏ ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ପରେ ସବୁ ଲୋକେ ହସି ଉଠିଲେ । ଶିଳ୍ପୀ ମହୋଦୟ ଯଥାଶୀଘ୍ର ଛବଟି ସହ ସେଠାରୁ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ । ତେବେ ରାଜଧାନୀ ଆଡ଼େ ନ ଯାଇ ନିଜ ସହରକୁ ଫେରିଗଲେ ।

ବିଦ୍ରୋହୀ

[୯]

[ରାଜକୁମାରୀ କାନ୍ଥମନ୍ଦିରଠାରୁ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଜାଣିଲେ ଯେ ରାଜକୁମାରୀଙ୍କ ବାପା ରାଜା ବୀରସିଂହଙ୍କୁ କପିଳସୁର ଦୁର୍ଗରେ ବନ୍ଦୀ କରି ରଖି ପାଇଛନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ନିଜ ସୈନ୍ୟବାହନୀ ଧରି କପିଳସୁର ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ ଦୁର୍ଗ ଉପରେ ଅବରୋଧକାରୀ ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷର ଦୁଇଜଣ ସୈନ୍ୟ ଦୁଇ ଭୟଙ୍କର ପକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଧରି ପହଞ୍ଚି ଦେଉଛନ୍ତି । ଅମରପାଳ ପରାମର୍ଶ ଦେଲା : ମଶାଲ ଦ୍ଵାରା ସେ ପକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଜବତ କରାଇ ପାରିବ । ତା'ପରେ...]

ଅମରପାଳର ପ୍ରସ୍ତାବ ଯେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ, କିନ୍ତୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଉତ୍ତାପ ସେ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ସେଥିରେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ନଥିଲା । ଏବେ ଭୟ କରୁଥାଏ ଯେ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେହିଦିନ ସକାଳେ ପୁଣି ଅମରପାଳ ସେ ଅମରପାଳର ଯେ ଜନା ଉପରେ ଆଘାତ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରୁ ନଥାଏ । ବିରୋଧ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା କମ ହଜିବାର ଖୋଟି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ନଥିଲା ! ତେଣୁ ଏଠାରେ ସେ ନଥିଲା । ଏପରିକି ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ କୌଣସି କାମ ନ ଦେବ କିଆଁ ? ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତି ଆ ଶାବର ହୋଇଥିଲା ।

“ଜନ୍ମମାୟା”

“ସତରେ ମଣାଲ ଦେଖିଲେ ଏ ପକ୍ଷୀମାନେ
ଡରମର ପଲାଇଯିବେ ? ଆମ ଆଡ଼କୁ ତଡ଼ି
ଆସିବେ ନାହିଁ ?” ସେ ପଚାରିଲା ।

ଉଗ୍ରାସର କଥା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ନଦେଇ
ଅମରପାଳ ନିଜ ସୈନିକମାନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ
ଅନାଇ ପାଟି କରି ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, “ଆରେ ସାଇ,
ତମେମାନେ ମଣାଲ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଛୁଟ ? ବିଳମ୍ବ
କରି ଲାଭ ନାହିଁ । ଥରେ ଜଳିବା ପରେ ସେ
ମଣାଲ୍ ଯେମିତି ସହଜରେ ଲିଭି ନଯିବ !”

ସୈନିକମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ ଏ
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ
ହୋଇ ରହିଥିଲେ । ସେମାନେ ଅଳ୍ପ ସମୟ
ଭିତରେ ମଣାଲ୍ ବନାଇ ନେଇ ଆସିଲେ ।

ଅମରପାଳ ତାହାକୁ ନିଜ କନ୍ଦିଲକୁ,
“ମହାରାଜ, କୃତ୍ରିମ ଆପଣଙ୍କ ଆଗରେ
ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି । ଆପଣ କହିବା ମାନେ
କିଛି । ଉପରେ ଆକ୍ରମଣ ଆରମ୍ଭ ହେବ ।”

ତା’ ଗଣେ ଅନୁଚରମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ
କହି ଉଠିଲେ, “ମମତେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ।”

“ପ୍ରସ୍ତୁତ, ମହାରାଜ !” ଗଣେ ଅନୁଚର-
ମାନେ କହିଲେ ।

“ଶୁଣ ! ତମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ କେତେଜଣ
ବଡ଼ ବଡ଼ ଗଛ ଉପାଡ଼ି ଆଣି ନହେବ କିଛି
ବାହାରେ ଥିବା ଏ ସ୍ତମ୍ଭ ଉପାଡ଼ି ଆଣି ତାହା
ଦ୍ଵାରା କିଛି ଦ୍ଵାରରେ ଆଦାତ କର । ଆଉ
କେତେଜଣ କାନ୍ଥ ତଳପଟୁ ଖୋଲିବାର
ଚେଷ୍ଟା କର ।” ଉଗ୍ରାସ ନିଜ ଅନୁଚରମାନଙ୍କୁ
ଏହା କହି ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇ
କହିଲା, “ମହାରାଜ, ଖାଲି କିଛିର ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ଵାର
ପଥରେ ନୁହେଁ, ଆମେ କିଛିକୁ ଗୁରୁତ୍ଵରୁ
ଆକ୍ରମଣ କଲେ ଭଲ ହେବ । ତାହା ହେଲେ
ଶତ୍ରୁମାନେ ବିଛେଇ ପଡ଼ି ଆମକୁ ସାମ୍ନା
କରିବେ । ଫଳରେ ସେମାନଙ୍କ ଶକ୍ତି କମ୍
ହେବ । ଖାଲି ସେ ଭୟଙ୍କର ପକ୍ଷୀ ଦୁଇଟି
ଆମକୁ ଆକ୍ରମଣ ନକଲେ ହେଲା ।”

“ଉଗ୍ରାସ ! ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ କବଳରୁ ତମକୁ
ରକ୍ଷା କରିବା ଭାର ତମେ ମୋ ଉପରେ
ଛାଡ଼ିଦିଅ ।” ଅମରପାଳ ଏହା କହି ତା’
ଅନୁଚରମାନଙ୍କୁ କିଛି ସଙ୍କେତ ଦେଲା ।

“କ’ଣ ହେଲା ! ତୁ ସ୍ୱର ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି
ମନା ଭଳି ବ୍ୟସ୍ତମୁଖରେ କ୍ଷୋଭ କରୁ ?
ଏକଥା କହିଲୁ ତଳ ବଡ଼ପ ତୋର ହେଲା
କିପରି ?” ଉଗ୍ରାସ ଅମରପାଳ ଉପରେ
ସ୍ମୃତିପାତ୍ର ଶଦା ଉପାସଲ ।

ସ୍ମୃତିପାତ୍ର କାନ୍ତମତ ଉଗ୍ରାସକୁ ଶେକି
ଦେଇ କହିଲେ, “ଆଉ, ସ୍ୱସ୍ତକାର, ଆଉ ।
ତମେ ଅଧିକେ ହେଲେ ଚଳିବ ?” ଏହା
ପରେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନକୁ କହିଲେ, “ମହାରାଜ,
ଆପଣ ଜାଣନ୍ତି ମୋ ପିତା ଏ କିଛି ଭିତରେ
ବନ୍ଦୀ । ଏତେବେଳେ ନିଜ ଭିତରେ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ
କରି ସମସ୍ତ ନଷ୍ଟ କରିବା ଉଚିତ କି ?”

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ କହିଲେ, “ଠିକ୍ କଥା,
ସ୍ମୃତିପାତ୍ର ।” ଏହାପରେ ସେ ଉଗ୍ରାସ
ଆଡ଼େ ଅନାଇ କହିଲେ, “ସ୍ୱସ୍ତକାର !
ତମ ବାରିତ୍ତ ବର୍ତ୍ତମାନ କ’ଣ ଅମରପାଳ
ଉପରେ ଦେଖାଇବା ଲେଖା ? ଶତ୍ରୁ ପକ୍ଷକୁ ଓ
ସେ ଭୟଙ୍କର ପକ୍ଷୀକୁ ଜବଦ୍ କରିବା ଦିଗରେ
ସିନା ନିଜ ବାରିତ୍ତ ପ୍ରୟୋଗ କରନ୍ତୁ !”

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଏପରି କହିବାରୁ ସ୍ୱସ୍ତକାର
ଜ୍ଞାନୋଦୟ ହେଲା ଓ ସେ ନିଜ ଅନୁଚରମାନଙ୍କ
ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ି କହିଲା, “ଆରେ, ବୋକାଙ୍କ
ଭଳି ଏମିତି ଅନାଇ ରହିଛ କ’ଣ ? ମୋ
ଆଦେଶ ପାଳନ କର !”

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସ୍ୱସ୍ତକାରମାନେ ଗୋଟିଏ
ବିରାଟ ପ୍ରସ୍ତ ଉପାଡ଼ି ଆଣି କିଛି ଦୂର

ଦେଶରେ ତାକୁ ପ୍ରହାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ
ହେଲେ । ସେମାନଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଜଳନ୍ତା
ମଶାଲ ଧରି ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କ ସୈନ୍ୟମାନେ
ଅଗ୍ରସର ହେଲେ । ଉଗ୍ରାସ ନିଜର ପାଷାଣ
ଗଦା ଧରି ସ୍ୱସ୍ତକାର ଗର୍ଜନ କରି ତା’ ସୈନ୍ୟ-
ମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହ ଦେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଗୁଡୁ
ଗୁଡୁ କିଛି ଦୂର ଦେଶରେ ତୁମ୍ବଳ
ହଞ୍ଜିଗୋଳ ଲାଗିଗଲା । କାନ୍ତମତ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ
ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ନିଜେ ସୈନ୍ୟଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ
ଦେଉଥାନ୍ତି ।

କିଛି ଭିତରେ ଓ ଉପରେ ଥିବା
ସୈନ୍ୟମାନେ ଏ ଆକର୍ଷକ ଆକ୍ରମଣକୁ
ସାମ୍ନା କରିବା ନିମନ୍ତେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ପ୍ରସ୍ତୁତ

ହୋଇଗଲେ । ସେମାନେ କିଛି ଉପରୁ ଘୁଷୁରି
ଲାଗିରେ ଡାର ବର୍ଷା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।
ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କ ସୈନ୍ୟଦଳ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ
ଉପରକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଡାର ମାରିଲେ । ଉଭୟ
ପକ୍ଷର ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉତ୍ତେଜନାପୂର୍ଣ୍ଣ
ଚଢ଼ାଉରେ ସେ ମୂଲକ କମ୍ପମାନ ହେବାକୁ
ଲାଗିଲା । ଉତ୍ତାପର ସ୍ୱର ଅନୁରେମାନେ
ସେ ପ୍ରକାଶ ଶବ୍ଦ ଧରି କିଛି ଦୂରରେ
ଆଦାତ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ
କେତେକ ସ୍ୱର ଲାଗି ତଳୁ ତାଡ଼ି
ପକାଇବାର ଚେଷ୍ଟା କରୁଥାନ୍ତି ।

ଦୂରରୁ ଆକାଶରୁ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲା ।
ସମସ୍ତେ ଉପରକୁ ଅନାଇ ଦେଖିଲେ,

ସୁଦୂରରୁ ଶୁଭ୍ର ରଙ୍ଗର ଦୁଇ ଗୋଟି
ପକ୍ଷୀ ଉଡ଼ୁଛନ୍ତି । ସେ ଦେଖି ଧୀରେ ଧୀରେ
ଉଦ୍ୟମ କରୁଛନ୍ତି ।

ଅମରପାଳ ପାଟି କରି ନିଜ ପକ୍ଷର
ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ଦର ସୈନ୍ୟମାନେ,
ଏ ପକ୍ଷୀକୁ ଭୟ ନାହିଁ । ଜାଣିଥାଅ ଏମାନେ
ଯେତେ ଦୂର, ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ଅଗ୍ନିରୁ
ଏମାନଙ୍କର ଘୃଷଣ ଭୟ । ତମେମାନେ
ମହାଲ ଉପରକୁ ଟେକି ଧରି । ପକ୍ଷୀ ଦୁଇଟି
ପାଖକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମହାଲ
ଦ୍ୱାରା ଆକ୍ରମଣ କର । ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ
କିଆଁ ଲାଗିଗଲେ ସେମାନେ ଆଉ କିଛି କରି
ପାରିବେ ନାହିଁ । ଭୟ ନାହିଁ !”

ତଥାପି ସେ ଘୁଷୁରି ପକ୍ଷୀଙ୍କ ଆଗରେ
ସୈନ୍ୟମାନେ ଡରି ଯିବାକୁ ଦେଖି ସେ ଯୁକ୍ତି
କହିଲା, “ଭୟମାନେ, ବର୍ଷାମାନ ଅମ ଯାହା
ଓ ପ୍ରାଣମୁକ୍ତି । ଲଢ଼େଇ ଉପରେ ଆମର
ବଢ଼ିବା ନ ବଢ଼ିବା ପ୍ରଶ୍ନ ନାହିଁ କରୁଛି ।
ଆମେ ଟେକି ପଛଘୁଞ୍ଚି ଦେଲେ ଆମର
ପରାଜୟ ଓ ପରାଜୟ ସାଙ୍ଗକୁ ମୃତ୍ୟୁ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ।
ଅତଏବ ଯାହା ଦେଉ ନା କାହିଁକି ଆମକୁ
ଅସୁବିଧା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।”

ସୈନ୍ୟମାନେ କୋଳାହଳ କରି ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ
ଆଡ଼କୁ ମହାଲ ଟେକି ଧରିଲେ । ଅମରପାଳ
ଧାରଣା ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା । ସେ
ଭୟଙ୍କର ପକ୍ଷୀ ଦୁଇଟି ମହାଲ ଧରି

ଡେରିଯାଇ ତଳକୁ ଯାଆଁ ନ ମାରି ଉପରକୁ
 ଉଠିବକୁ ଲଢ଼ିଲେ । ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ଉପରେ
 ସବୁର ହୋଇଥିବା ଜଣେ ବ୍ୟାଘ୍ରଚର୍ମିଆର
 ଲୋକ ନିଜ ଭଲ ଦ୍ଵାର ପକ୍ଷୀକୁ ଆଘାତ
 କରିବାକୁ ପକ୍ଷୀଟି ତଳକୁ ଆସିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ
 ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଶବ୍ଦରେ ନିଜ ଦେହ ଶାଓ ଦେଇ
 ଆସୁଛି ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ସେ ଦେବ
 ସମ୍ଭଳ ନପାରି ଆବେଶା ଜଣକ ତଳକୁ ଶାଓ
 ପଡ଼ିଲା । ତା'ପରେ ପକ୍ଷୀ ଉପରକୁ ଉଠି
 ଅଦୃଶ୍ୟ ହୋଇଲେ । ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀର ସେ
 ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଖି ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀଟି ବି ପଲଇ ଲେ,
 ତା' ଆବେଶାର କ'ଣ ହେଲା କେହି ବୁଝି
 ପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ସେମାନେ ଦୂର ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଯାଇଥିଲେ
 ସେନାକମାନେ ଦୂର ଛାଡ଼ି ଦେଇ ଯାଇ
 ଦୂର ଭିତରେ ଆସୁ-ଗୋପନ କରିବାକୁ
 ଶେଷ୍ଟା କଲେ । ସେମାନେ ଏପରି ହସ
 ଭଙ୍ଗ ଦେବା ମାତ୍ରେ ଆନନ୍ଦରେ କହୁଥିଲେ
 ଦେଇ ଚନ୍ଦ୍ରସେନକ ସେନାକମାନେ ବିନା
 ବାଧାରେ କିଛି କିଛି କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ ।
 ଅନ୍ୟ ସମୟ ଭିତରେ ସେମାନେ ସେ ତାମ
 ଦ୍ଵାରା କିଛି କିଛି କରିବାକୁ ଯାଉଥିଲେ
 କୋଳହଳ କରି ପଡ଼ିଗଲେ ଓ ଶବ୍ଦ
 ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବଧ ବା ବନ୍ଦୀ କରିବାକୁ
 ଲାଗିଗଲେ ।

ସେମାନଙ୍କୁ ପୁର ଦୂର ଅଧିକାର
 କରିବାକୁ କୈଣସି କିଛି ହେଲା ନାହିଁ ।
 ଅଧିକାରୀ ଶବ୍ଦ ସୈନ୍ୟ ମାନଙ୍କର ପାଦଦଳ
 ଆସ-ସମର୍ପଣ କଲେ । ସେମାନେ ଦୂର
 ହୁକୁମରେ ପଡ଼ିଲେ, ସେମାନେ ଅବଶ୍ୟମତା

ଦୂର ତ ଅଧିକାରକୁ ଅଧିକାର, କିନ୍ତୁ
 ଅଧିକାରୀ ଦୂରଦୂର ବାହାର, ତାହାକି
 ଦୂରଦୂର, କିନ୍ତୁ ଦୂର ବାହାରକୁ ଅଧିକାର
 ନାହିଁ । ସବୁ ସୈନ୍ୟକ ତାହା ଶାଓ ବେଶ
 କରିବାକୁ ବାହା । କାଗେ ଶାଓ ତାହା ଶାଓ
 ଅଧିକାର କରିବ, ସିଏ ହେ ଶାଓକାରୀ
 କାହିଁକିକି ହୁଏ ଦୂରକୁ ଅଧିକାର, ଅଧିକାର
 କାହାର ସନ୍ଦେହ ନଥିଲା ।

ସେତେବେଳେ ରାକ୍ଷସ ଉଦାସ ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ତା'ର ସମସ୍ତ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରି ସେ ଲୁହା ଦରଜା ଖୋଲିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କଲା । ଗୁଡୁଁ ଗୁଡୁଁ ଲୁହା ଦଣ୍ଡମାନ ତା' ହାତମୁଠା ଭିତରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲେ । ଆଠ ଦଶଧର ଝିଙ୍କି ସେ ସେହି ଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରକୁ ମୁକୁଲାଇ ଦେଲା ।

ଆଗ୍ରହ ଓ ଉତ୍ତେଜ ଭରେ ରାଜକୁମାରୀ କାନ୍ତିମତ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଭିତରକୁ ଯାଇ ବନ୍ଦୀକୁ ମୁକ୍ତ କରି ବାହାରକୁ ଆଣିଲେ । ବାସ୍ତବିକ ସେ ଶରଣୀଂହ ।

ଶରଣୀଂହ ପ୍ରଥମେ କିଛି ବୁଝି ନପାରି ବଲବଲ ଅନାଇଲେ । ତାଙ୍କ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ଦେଖି ସମସ୍ତେ ବ୍ୟଥିତ ହେଲେ । କାନ୍ତିମତ କାନ୍ଦିଲେ ।

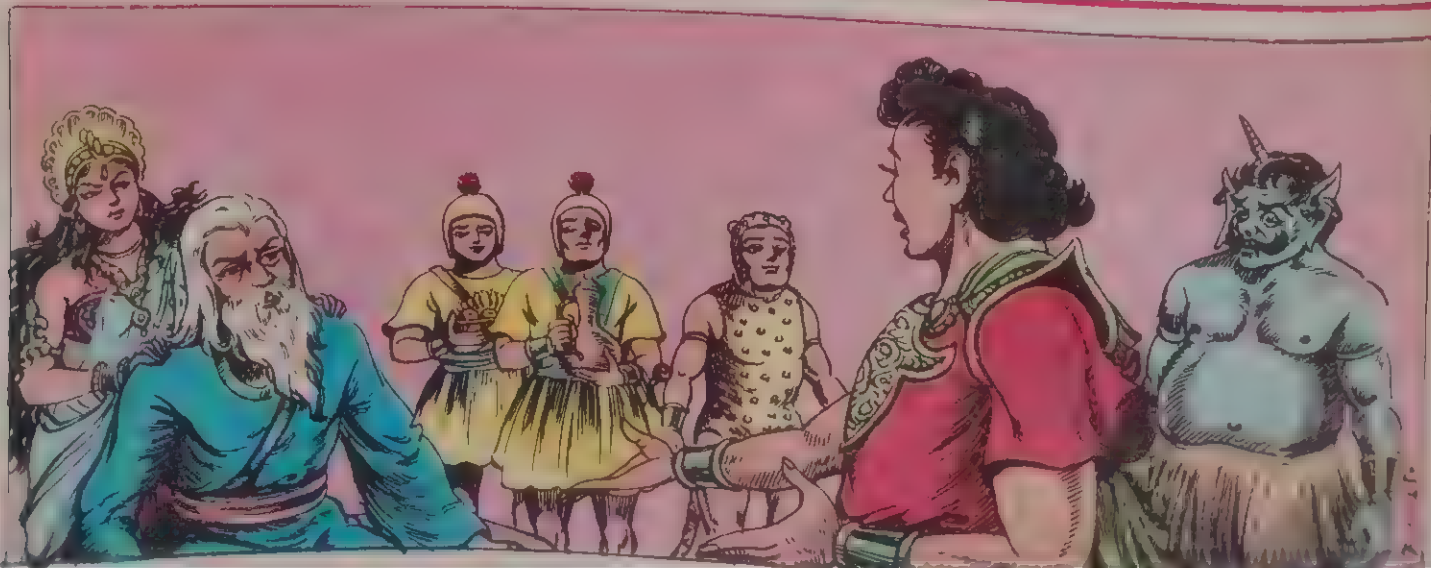
ସେତେବେଳେ ଶରଣୀଂହ ବୁଝିଲେ କି ତାକୁ ତାଙ୍କ ସମର୍ଥକମାନେ ମୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ହସ ପୁଟିଲା ।

ସେ ଚନ୍ଦ୍ରସେନଙ୍କୁ ଅନାଇ କାନ୍ତିମତଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ହୁଅ, ଇଏ କିଏ ?”

ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଆଗକୁ ଆସି କହିଲେ “ମହାରାଜ ! ମୋର ନାମ ଚନ୍ଦ୍ରସେନ । ଆପଣ ଦୁଏତ ମୋ ବିଷୟରେ ଶୁଣିଛନ୍ତି ।”

ଶରଣୀଂହ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସଙ୍କେତ ଦେଲେ ଯେ ସେ ଶୁଣିଛନ୍ତି । ତା'ପରେ ସେ ପଚାରିଲେ, “କିନ୍ତୁ ନାଗବର୍ମା ମରିଛୁ ତ ? ନା ବନ୍ଦୀ ହୋଇଛୁ ? ତାକୁ ପରାସ୍ତ ନକରି ତମେମାନେ ତ କେବେ ମୋତେ ଉଦ୍ଧାର କରିପାରି ନଥାନ୍ତି ।”

“ମହାରାଜ ! ନାଗବର୍ମା ମୋ ପିତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଧବଳଗିରି ଆକ୍ରମଣ କରିବାକୁ ଯିବାର ସମ୍ଭାବ ପାଇ ମୁଁ ମୋ ସୈନ୍ୟଦଳ ଓ ସେନାପତିଙ୍କୁ ସେଠାକୁ ପଠାଇଛି । ମୋ ସେନାପତି ତାକୁ ପରାସ୍ତ କରିବେ; ପାରିଲେ ବନ୍ଦୀ କରିବେ । ମୁଁ ଏହି ଆଶା କରୁଛି ।” ଚନ୍ଦ୍ରସେନ ଜଣାଇଲେ ।

ଅଭୂତ ବୈଦ୍ୟ

ନିଶା ଗରଜୁଥାଏ । ଭୂହାକୁ ଭୂହା ଶୀତଳ
ପବନ ସାଜକୁ ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ ବର୍ଷା ମଧ୍ୟ
ପିନ୍ଧୁଥାଏ । ବଜ୍ରଧ୍ୱନି ଓ ଶୂନଶ୍ୱାପଦଙ୍କ ରକ୍ତ
ମଝିରେ ଶୁଖୁଥାଏ ଅବଶେଷେ ନିକ ଅନ୍ଧକାସ୍ୟ ।
ଘନଘନ ବିଜୁଳି ଆଲୁଅରେ ଦିଶିଯାଉଥାଏ
ଭୟାବହ ମୁହଁଟିମାନ ।

କିନ୍ତୁ ରଜା ବିଚିତ୍ରମାନ ଘରରେ ବସିବେଳେ
ବୋତ ନିକର ପୁନଃବାର ତେ ପ୍ରକାଶି ହୁଏଟି
ହାତକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ଓ ହୃଦୟରେ
କଟ ଶବ୍ଦକୁ ଉଠାରି ଆସିଲେ । ତା'ପରେ
ତାକୁ କାନ୍ଦରେ ପକାଇ ତା' ହୃଦୟରେ ହୁଏଟି
ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧକାସ କରାବାକୁ ମଧ୍ୟ କରାବା
ମାତ୍ର ଶବ୍ଦରେ ଦେଖାଇ ତାକୁ କହିଲେ,
“ରଜା ! ଏ ଦୁର୍ଯ୍ୟୋଗପୁତ୍ର ରାଜରେ ତମେ
ଧେଉଲି କାମ ହାତକୁ ନେଇଛ, ତାହା
ବାସ୍ତବିକ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଯିଦି ପରେ

ବେତାଳ କଥା

ସେଥିରୁ ତମେ ଯେଉଁ ଲଭ ପାଇବା କଥା, ନିଜ ଭୁଲରୁ ସେ ଲଭରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବ ନାହିଁ ତ ? ଦୁନିଆରେ ସେଭଳି ବୋକାମି କଲଭଳି ଲୋକ ସେ ଅଛନ୍ତି, ତାହାର ଧୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଦେଉଛି । ମନଦେଇ ଶୁଣ । ଶୁଣିଲେ ଶ୍ରମସ୍ୱର ଲଭବ ମନେ ହେବ ।”

ବେତାଳ ଗପିଲ : ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ରାଜତ୍ୱ କରୁଥିଲେ ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ରସିଂହ । ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ବୋଲି ସନ୍ତାନ । ନାମ ମଧ୍ୟମତ । ରାଜକନ୍ୟା ଯେତେବେଳେ ଯୌବନରେ ପଦାର୍ପଣ କଲେ, ସେତେବେଳେ ସେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟାଧିର ଶୀକାର ହେଲେ । ପ୍ରଥମେ ତାହା ସାଧାରଣ ଅସୁସ୍ଥତା ବୋଲି

ଧରି ନେଇ ଏ ସେଇ ଅନୁମାରେ ଚଳି ହେଲା । କିନ୍ତୁ ଧୀରେ ଧୀର ବ୍ୟାଧିର ପ୍ରକୋପ ବୃଦ୍ଧି ପାଇଲା । ରାଜପରିବାରରେ ହିରା ବୈଦ୍ୟମାନେ ଯେତେ ଡେଣ୍ଟା କଲେ ବି ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ଆରୋଗ୍ୟ କଲେପରିଲେ ନାହିଁ । ରାଜ୍ୟର ଭାଗ ଭାଗ ପ୍ରାନ୍ତରୁ ବୈଦ୍ୟମାନେ ଡକାହାଲ ଆସିଲେ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କିଛି କରିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ରାଜା ଅଗତ୍ୟା ଘୋଷଣା କଲେ କି ଜାତିଧର୍ମ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଯିଏ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ଭଲ କରିଦେବ, ଯିଏ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ବିବାହ ହେବ । ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜଗୃହର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ହେବ ।

ଏହା ପରେ ଅନେକ ଆଶାୟୀ ବ୍ୟକ୍ତି ଆସି ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା କଲେ । ସେଥିରେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଆହୁରି ଖରାପ ହେଲା ।

ସେତକବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦେଉ ମିଳିଲା କି ରାଜ୍ୟର ଗୋଟିଏ ସୀମାନ୍ତ ଗ୍ରାମରେ ଜୀବନର୍ଥୀ ନାମକ ଜଣେ ଯୁବକବୈଦ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରାଚୀନ ଗୋଧୂପି ପତ୍ର ଚିକିତ୍ସାକ୍ଷିପ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି । ଚତୁଃଶାତ୍ର ମନ୍ତ୍ରୀ ଯାଇ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ଅବସ୍ଥା କଥା କହି ତାଙ୍କୁ ରାଜଧାନୀକୁ ନେଇ ଆସିଲେ । ଜୀବନର୍ଥୀ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ବିଶେଷ ଘରରେ ପଶୁଷା କରିସାରି ରାଜାଙ୍କୁ କହିଲେ. “ମହାରାଜା ! ଏ ରୋଗ କୌଣସି ସାଧାରଣ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ଭଲ ହେବନାହିଁ । ଏହା ଧରିବାର ରୋଗ ଯୁକ୍ତ ମନେକରି ଏ ରୋଗର ଔଷଧ ଖୋଜିବାକୁ ମନେକରିବାକୁ ପଡିବ ।”

ତାହା ହିମାଳୟର ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳରେ ମିଳେ । ସେ ଚେର ଶୁଖିଗଲେ କାମ ଦିଏ ନାହିଁ ବୋଲି ଅମେ ତାକୁ ପାଖରେ ରଖିନା । ସୁ ପନ୍ଦରଦିନ ଭିତରେ ଔଷଧ ନେଇ ଆସିପାରେ ।”

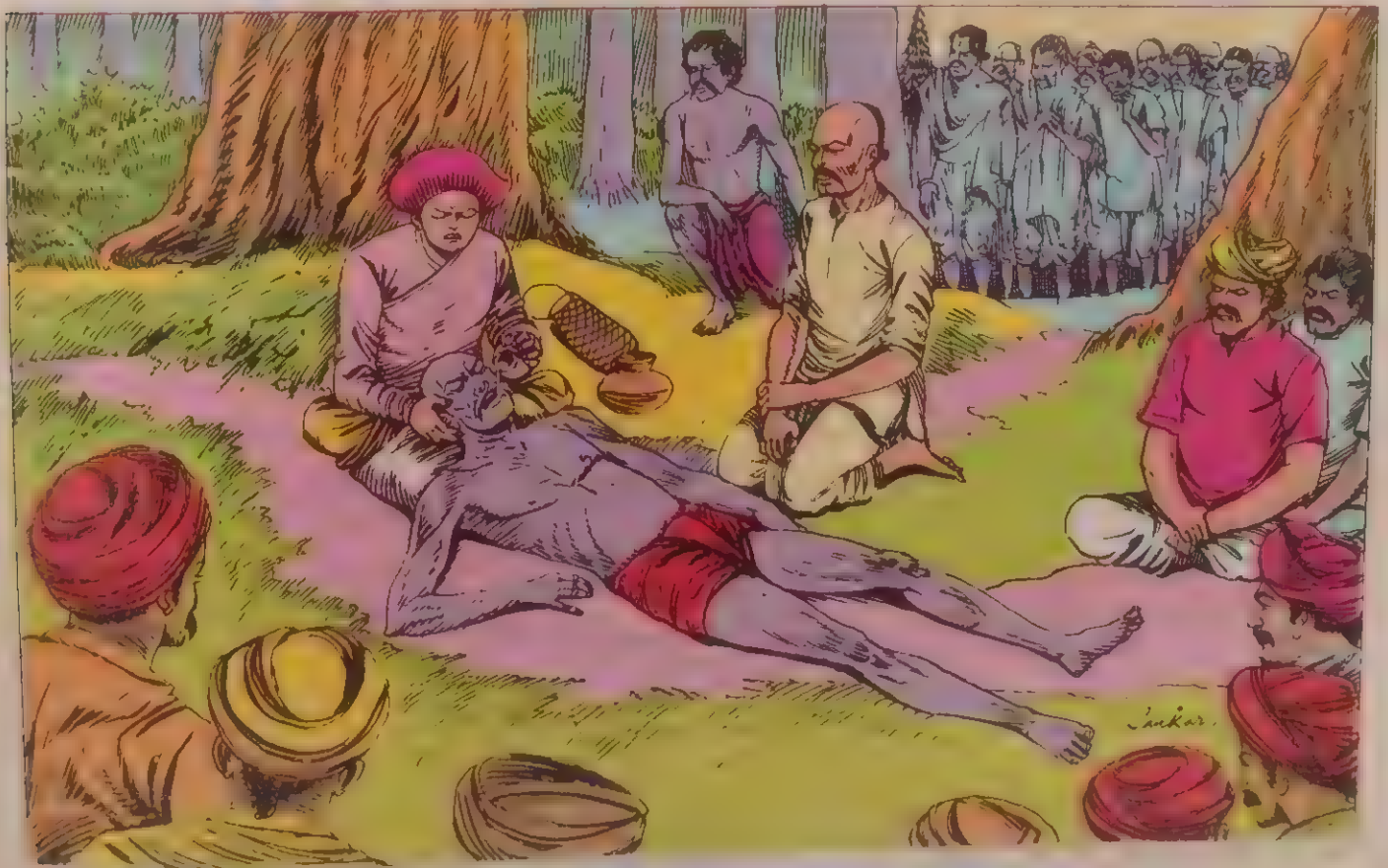
ହଜା ବହୁତ ଖୁସି ହେଲେ । ଜୀବନଶର୍ମା ହିମାଳୟ ଗଲେ ।

ଠିକ୍ ପନ୍ଦରଦିନ ପରେ ସେ ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ଲେଉଟି ଆସିଲେ । ସେ ଶୁଖିଲେ ପ୍ରାସାଦ ସଂଲଗ୍ନ ଉଦ୍ୟାନ ଭିତରେ କୋଳହଳ । ଜୀବନଶର୍ମା ଦୌଡ଼ିଗଲେ । ସେ ଦେଖିଲେ, ଉଦ୍ୟାନର ପ୍ରଧାନ ମାଳୀକୁ ସାପ କାମୁଡ଼ି ଦେଇଛି । ସେ ପ୍ରାୟ ମୃତ ।

ଜୀବନଶର୍ମା ତାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିଲେ, ସେ ଆଣିଥିବା ଚେରହିଁ ଏକମାତ୍ର ଔଷଧ

ଯାହା ଦ୍ଵାରା ମାଳି ଭଲ ହୋଇ ପାରେ । ବଳୟ କଲେ ଚଳେ ନାହିଁ । ସେ ଚନ୍ଦ୍ରଶାନ୍ତ ସେ ଶକଡ଼ ଚୁଣି କରି ପାଣିରେ ଗୋଲାଇ ତାକୁ ପିଆଇଲେ । ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ମାଳି ଉଠି ବସିଲା ।

ରାଜା ଯେତେବେଳେ ଶବର ପାଇଲେ କି ଜୀବନଶର୍ମା ହିମାଳୟରୁ ଫେରି ଆସିଲେଣି, ସେତେବେଳେ ସେ ଆନନ୍ଦରେ ତାକୁ ପାଖେଟି ନେବା ପାଇଁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ । ମୃତପ୍ରାୟ ମାଳିକୁ ସେ ବଞ୍ଚାଇଥିବାର ଶବର ପାଇ ସେ ଆଦୃଷ୍ଟ ଆନନ୍ଦିତ ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ଜାଣିଲେ କି ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଆଣିଥିବା ଔଷଧ ବୈଦ୍ୟ ମାଳି ପାଇଁ ଖେଷ କରି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ସେ

ହୋଧୋନ୍ନତ ହୋଇ କହିଲେ । “ତମେ ବିଶ୍ୱାସୀତକ । ତମେ ମୋ କନ୍ୟାର ଜୀବନ ଅପେକ୍ଷା ସାମାନ୍ୟ ବୃତ୍ତା ମାଲର ଜୀବନକୁ ଅଧିକ ମୂଲ୍ୟ ଦେଲ !” ଏହା କହି ରାଜା ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡ ଦେବାର ହୁକୁମ ଦେଲେ ।

“ମହାରାଜ ! ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ରୋଗର ଅବସ୍ଥା ପନ୍ଦର ଦିନରେ ବଦଳିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ପନ୍ଦର ଦିନରେ ପୁଣି ଔଷଧ ନେଇ ଆସିବି ।” ଜୀବନଶର୍ମା କହିଲେ । କିନ୍ତୁ ରାଜା ସେକଥା ପ୍ରତି କର୍ଣ୍ଣପାତ କଲେ ନାହିଁ ।

ସେହିନି ଜୀବନଶର୍ମା କାଗଜାରରେ ରହିଲେ । ପରଦିନ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାଳରେ ତାଙ୍କୁ ପାଣି ଦେବା କଥା । ତାଙ୍କୁ ପାଣି ମଞ୍ଚକୁ ନିଆଗଲା ।

ମାଲ ଆସି ରାଜାଙ୍କ ପାଦ ଧରି ପଡ଼ିଯାଇ କହିଲା, “ମଣିମା ! ପ୍ରକୃତ ଦୋଷୀ ମୁଁ । ମୋତେ ବଞ୍ଚାଇବା ନିମନ୍ତେ ଶୁଣି ଦେଖି ସେ ଦୁର୍ମୂଲ୍ୟ ଔଷଧ ଖୋଜ କରିଦେଲେ । ମୁଁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ମଣିଷ । ମୋର ବନ୍ଧବର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବୈଦ୍ୟଙ୍କର ମହାନ ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରି ତାଙ୍କ ବଦଳରେ ମୋତେ ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ମାଲର ଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ଶୁଣି ପକାଇ ବୈଦ୍ୟ ଫାମିମଞ୍ଚରୁ କହିଲେ, “କଦାପି ନୁହେଁ । ମୁଁ ଗତ କାଲି ତମକୁ ବଞ୍ଚାଇଥିଲି କ’ଣ ଆଜି ତମେ ମୋ ବଦଳରେ ପ୍ରାଣ ଦେବ ବୋଲି ? ଯଦି ରାଜା ତାଙ୍କ କନ୍ୟାର ଜୀବନ ରକ୍ଷା ବେଳି ପ୍ରକୃତରେ ଚାହାନ୍ତି, ତେବେ ମୋତେ ପୁଣି ଥରେ ଔଷଧ ନେଇ ଆସିବା ନିମନ୍ତେ ସୁଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ପନ୍ଦରଦିନ ଭିତରେ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିବି । ଯଦି ରାଜା ଏଥିରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନ ହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ ଯାହା କରିବାକୁ ଛାଡ଼ି କରିଛନ୍ତି, ତାହାହିଁ କରନ୍ତୁ ।”

ସୁଯୋଗ ପାଇ ମନ୍ଦୀ କହିଲେ, “ମହାରାଜ ! ଏ ଯୁବକକୁ ପ୍ରାଣଦଣ୍ଡ ଦେଇ ଆମର କୌଣସି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ବରଂ ସେ ଯଦି ତା’ କଥା ଅନୁସାରେ କାମ କରିପାରେ, ତେବେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା ହେବ ।”

ରାଜା ଏଥିରେ ରାଜି ହେଲେ । ଜୀବନଶର୍ମା ହିମାଳୟ ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲେ ଓ ପନ୍ଦରଦିନ

ପରେ ଔଷଧ ଧରି ଖୋରିଲେ । ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ଚକ୍ରାନ୍ତ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଦୁର୍ଗାୟ ଦିନ ତାଙ୍କ ଅବସ୍ଥାରେ ବିଶେଷ ଉଦ୍ବେଗ ଦେଖାଦେଲା । ସତଦିନ ଭିତରେ ସେ ଗୁଲ୍‌ଗୁଲ୍ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ବୈଦ୍ୟ ତାଙ୍କ ଶାଦ୍ୟ ପେଶୁ କଥା ବୁଝୁଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ରୋଗ ପୁରା ଦୂର ହୋଇଯିବା ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟର ଯେପରି ଉନ୍ନତ ହେବ, ସେଥିପାଇଁ ସେ କେତେକ ଔଷଧ ସେହିଠି ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲେ ।

ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟରେ ଉନ୍ନତ ଦେଖା-ଦେବା ମାତ୍ରେ ବୈଦ୍ୟଙ୍କୁ ରାଜକନ୍ୟା ସମ୍ମାନ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାଙ୍କ ପୁରାଧା ଅପୁରାଧା କଥା ସ୍ବୟଂ ରାଣୀ ଓ ମନ୍ତ୍ରୀ ବୁଝୁଥାନ୍ତି । କାରଣ ସେ ରାଜାଙ୍କ ଘୋଷଣା ଅନୁସାରେ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ବିଭା ହେବା କଥା ।

ରାଜା ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କୁ ଡାକି ବିବାହର ତଥ୍ୟ ଜିର କରିବାକୁ ବସିଲେ । ସେ ବୈଦ୍ୟଙ୍କୁ ଡାକି ଆଣିବାକୁ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ । ମନ୍ତ୍ରୀ ସବାସ ଓ ବାଦ୍ୟକାରମାନଙ୍କୁ ଧରି ଅତିଥି-ଭବନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଦେଖିବା ବେଳକୁ ବୈଦ୍ୟ ନାହାନ୍ତି । ରାଜରୁ ସେ କୁଆଡ଼େ ଗୁଲିଗଲେଣି । ସେ ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ବୋଲି ଅତିଥିଭବନର ପରିଚାଳକ ତାଙ୍କ କଥାରୁ ବୁଝିଥିବାର କହିଲେ ।

ବେତାଳ କାହାଣୀଟି ଏହିଠାରେ ବନ୍ଦ ରଖି ରାଜା ବନ୍ଦମାର୍କଙ୍କୁ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା, “ରାଜା !

ଜୀବନର୍ମେକ ଅରେଣ ଅଟନ୍ତି ଅନୁଭବ ନୁହେଁ କି ? ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ସକଳେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଔଷଧ ମଳ ପାଇଁ ଶର୍ତ୍ତ କରିଦେବା ହେଲା ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ବୋକାମି । ଦୃଢ଼ତ୍ବ ଓ ସହୃଦ୍ବ ବଡ଼ ବୋକାମି ହେଲା ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କୁ ବିବାହ ନ କରି ପଲାଇଯିବା । ସେ ଯଥା ସମୟରେ ରାଜ୍ୟ ବି ପାଇଥାନ୍ତେ ! ତୃତୀୟ ବୋକାମି ହେଲା ଚନ୍ଦ୍ରପୁର ରାଜ୍ୟ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଯିବା । ଚନ୍ଦ୍ରପୁରରେ ସେ ତ ଚରଦିନ ରାଜକନ୍ୟାଙ୍କ ଜୀବନଦାତା ଭାବରେ ସମ୍ମାନ ପାଇଥାନ୍ତେ ! ସେ ଏଭଳି ତନି ବୋକାମିରେ ପରିତପ୍ତ କିପରି ଦେଲେ ? ରାଜା ! ପାରିଲେ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦିଅ । ଉତ୍ତର ଦେବ ତ

ମନୁଷ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଯଦି ନୀରବ ନିଶ୍ଚୟ, ତେବେ
ତମ ଶୀର ହେବ ସ୍ୱଚ୍ଛବ୍ୟୁତ ।”

ସମୁଦାୟ ମଧ୍ୟ ବିଳମ୍ବ ନକରି ରଜା ବିହମାଳ
ଉତ୍ତର ଦେଲେ, “ଜୀବନର୍ଥେ ବିବେକା ଓ
ବୁଦ୍ଧିମାନର କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ଜଣେ ବୈଦ୍ୟର
ଧର୍ମ ହେଲା ରୋଗୀକୁ ଯେ କୌଣସି ମତେ
ଭଲ କରିବା । ରୋଗୀ ବୁଝା କି କଲକ,
ଗହବ କି ଧନା, ସେ ବିଶୁର ସେ କେତ୍ରା
ବେଳେ କରେ ନାହିଁ । ଜୀବନର୍ଥେ ସେହି
ଧର୍ମ ଅନୁସାରେ କାମ କରିଥିଲେ । ସେ
ଜାଣିଥିଲେ କି ମାଲି ଉପରେ ଚନ୍ଦ୍ରଶାଢ଼
ତ୍ରିଷ୍ଟ ଗ୍ରହୋଗ ନକଲେ ସେ ଭଲ ହେବ
ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ରାଜକୁମାରଙ୍କୁ ପରାଧୀନ ପରେ
ତ୍ରିଷ୍ଟ ଦେଲେ ତଳିବ ।

ବୈଦ୍ୟ ଜୀବନର୍ଥେକ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଜ୍ଞାନ
ଥିଲା ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଆକର୍ଷଣ । ନୀରବରେ
ସେ କେତ୍ରା ଶାସ୍ତ୍ର ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଥିଲେ ।
ରାଜ୍ୟସ୍ତେଗ ପାଇଁ ବା ଘଟଣାପ୍ରବାହର ସୁଯୋଗ

ନେଇ ରାଜକନିଷ୍ଠଙ୍କୁ ବିଚାରି କଲେ ତାଙ୍କର
ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ସୁଯୋଗ ମଧ୍ୟ
ଏଡ଼ାଇ ଗଲେ ।

ସେ ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ବୁଲିଯିବାପାଇଁ ଯେତେବେଳେ
ରଜାଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ବିଚ୍ଛେଦରେ ଗୋଟିଏ ନୀରବ
ପ୍ରତିବାଦ । ଯେତେବେଳେ ରଜା ଅବବେକା
ସ୍ୱରରେ ତାଙ୍କ ଜୀବନ ନେବକୁ ବଢ଼ିଥିଲେ ।
ସେ ରଜା ପୁଣି ଅପମାନ ବୋଧ କଲେ ପୁଣି
ଅବବେକା ସ୍ୱରରେ କାମ କରି ପାରନ୍ତି ।
ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ନିରାପେକ୍ଷ ହେବ
ବୋଲି ସେ କୁହୁଥିଲେ । ନିଜ ବିଦ୍ୟାବଳରେ
ସେ ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଅଟେ ସମ୍ମାନ
ଓ ସମ୍ମାନ ପାଇବେ, ସେ ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କର
ଥିଲା ।”

ରଜାଙ୍କ ଉତ୍ତର ପାଇବା ମାତ୍ରେ ବେ
ସହ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବେତାଳ ତାଙ୍କ କନ୍ଦୁରୁ
ଗସ୍ତିପାଇ ପୁନର୍ବାର ଘୃଷ୍ଣ ଡାଳରେ ଚାଲି
ପଡ଼ିଲା ।
(କଳ୍ପିତ)

ବିକ୍ରମ ମେଘ

ବିକ୍ରମ ରାଜ୍ୟର ସବୁ ଲୋକେ କୃଷକ ।
ସେମାନେ ଉତ୍ତମ ଫସଲ ନିମନ୍ତେ
ବର୍ଷ ଉପରେ ଲାଗି କରୁଥାନ୍ତି ।

ଆଜି କେତେକଟା ବିଦେଶୀ ସେ ରାଜ୍ୟ
ଭିତର ଦେଇ ଯାଉଥିଲେ । ସେତେବେଳେ
ଆକାଶରେ ମେଘ ଭରି ରହିଥିଲା । ଜଣେ
ବେଶ୍ୟା ତା' ସାଥୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ଆଜି
ହଲ, ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ଯେମିତି ମେଘ ଆସିଲେ
ଆମେ ମନେ ମନେ ନିଜ ଦେଶରେ ନିମନ୍ତେ
କରି, ଏ ଦେଶରେ ତ କାହିଁ ସେମିତି କିଛି
ଦେଖିବାହିଁ ! ଲୋକେ ମେଘମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ
କରିବା ନାହିଁ !”

ସେମାନେ ଏକଥା ଶୁଣିଲେ ।
ସେମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ କହିଲା, “ହଁ, ହଁ,
ବେଶ୍ୟା ବେଶ୍ୟା ଆମେ ଏ ରାଜ୍ୟର ଆକାଶକୁ
ଦେଖିବା ।”

ସେମାନେ ସେ ରାଜ୍ୟର ଆକାଶକୁ
ଉଡ଼ିଗଲେ । ସେ ରାଜ୍ୟ ସୀମା ବାହାରକୁ
ଯାଇ ମେଘ ସଙ୍ଗରେ ମେଘମାନଙ୍କୁ କହିଲା,
“ଶବ୍ଦ ଦର ! କଦାପି କେହି ଏ ଗର୍ଭ ରାଜ୍ୟ
ଉପରେ ବର୍ଷ କରିବା ନାହିଁ । ସେଠାକାର
ଲୋକେ ଆମକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ ! ସେମାନେ
ହଲବାଣୀ ଦୁଆରୁ ।” ବାସ୍ ! ସେମାନେ
ତେଣିକି ଆଉ ଦିଗର ଉପରକୁ ଗଲେ ନାହିଁ ।

କୃଷକମାନେ ବର୍ଷା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରି
ହଲବାଣୀ ଦେଲେ । ସେ ବର୍ଷା ସେମାନେ
କୌଣସି ମତେ ଚଳିଗଲେ । କିନ୍ତୁ ପର
ବର୍ଷ ବି ସେତେବେଳେ ବର୍ଷା କାଳରେ
ମେଘର ଦେଖା ମିଳିଲା ନାହିଁ, ସେତେବେଳେ
ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଭଲେଣି ପଡ଼ିଲା ।

ହଠାତ୍ ଦିନେ ଖଣ୍ଡେ ଛୋଟିଆ ମେଘ
ଦିଗ, ଆକାଶକୁ ପଶି ଆସିଲା ଓ କହି ସମସ୍ତ

ମାଲି ବର୍ଷା କରୁ ପୁଣି କହୁ ଲୁଲୁଲୁଲୁ ।
ଲେକେ ଗର୍ବ ହୋଇ ଗାୟନେ ପର୍ବତ ବର୍ଷା
ହେବ । ସେମାନେ କହୁଲୁ ଲୁଲୁଲୁଲୁ ।

ତେଣୁ ଟିକ ମେଘ ଗର୍ବିତ ଗର୍ବିତ
ବାହାରକୁ ଯିବାମାତ୍ରେ ଅନ୍ୟ ମେଘମାନେ
ତାକୁ ଘେରିପାଇ ପଡ଼ିଲେ, “ହଲରେ
ହୋବା ! ତୋତେ ଏତେ ଦୟା ଦେଖାଇବାକୁ
କହିଲ କିଏ ?”

“ଦୟା ଦେଖାଉଥିଲୁ ଭବିଷ୍ୟ ? ମେ
ଲେକକୁ ହଲରାଣ କରବା ତମ ଧୂଳିଦଳୀ ତ
ଧୂଁ ତମମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ ବହୁତ ଅଧିକ
ହଲରାଣ କରିପାରିବୁ । ବର୍ଷା ହେବ ନାହିଁ
ସେମାନେ କହୁନତକ ବି ଶେଷ କରିଦେଲେ ।”
ହେଉ ମେଘ କହିଲ । “ଫଳେ ଯାଅ,
ସେମାନେ କିପରି ହାତୀକାର କରୁଛନ୍ତି ଦେଖ
ଆସ !” ସେ ପୁଣି କହିଲ ।

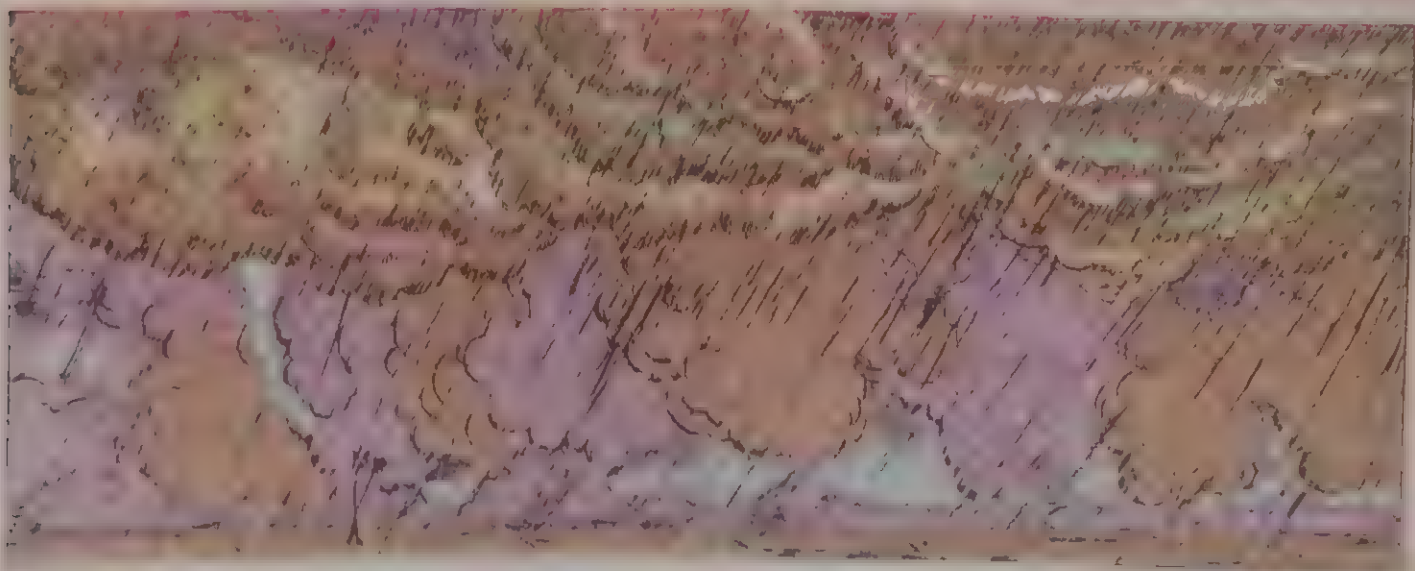
ମେଘମାନେ ଦଳ ବାନ୍ଧି ଗର୍ବିତ ଲେକଙ୍କ
ହାତୀକାର ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ । ଆକାଶରେ

ସେ ବ୍ୟାପକ ମେଘମାଲ ଦେଖି ରାଜ୍ୟର
ଆବାଳମୁକୁତବନ୍ଧୁ ବାହାରି ଆସି ମେଘମାଲକୁ
ନମସ୍କାର (ସ୍ତୁତି) କରାଇଲେ । ଆନନ୍ଦରେ
ସେମାନେ ଆସି ସମ୍ମୁଖେ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

ଟିକ ମେଘ ମେଘମାଲର ସର୍ବତ୍ରକୁ
କହିଲା, “ଦେଖିବ ? ଲେକେ ଆମକୁ ବହୁତ
ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇଲେଣି । ଆଜି ସେମାନଙ୍କୁ
ହଲରାଣ କରିବା ଦରକାର କ’ଣ ?”

“ଠିକ୍ । କର ବର୍ଷା !” ସର୍ବତ୍ର କହିଲ ।
ସତେ ସତେ ମୁଖଧାରରେ ବର୍ଷା ହେଲା ।
ଲେକଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ତେଣିକି
ପ୍ରତିବର୍ଷ ମେଘ ଉଠାଇ ଆସିଲେ ସେମାନେ
ମେଘମାଲକୁ ସ୍ତୁତି କରନ୍ତି । ଯଥାବିଧି
ବର୍ଷା ହୁଏ ।

ଟିକ ମେଘ ସେ ଲେକଙ୍କ ପ୍ରତି ଅନୁରାଗ
ଯୋଗୁଁ କୌଣସି ସତକ କାମ କରାଇ-
ନେଲା, ସେକଥା ତା’ ନିଜ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି
ଜାଣିଲେ ନାହିଁ ।

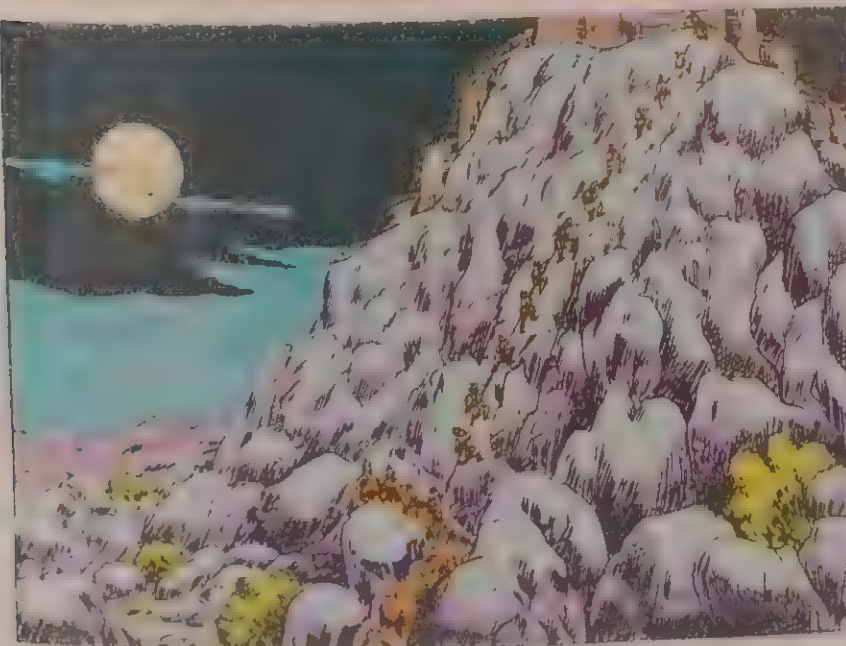
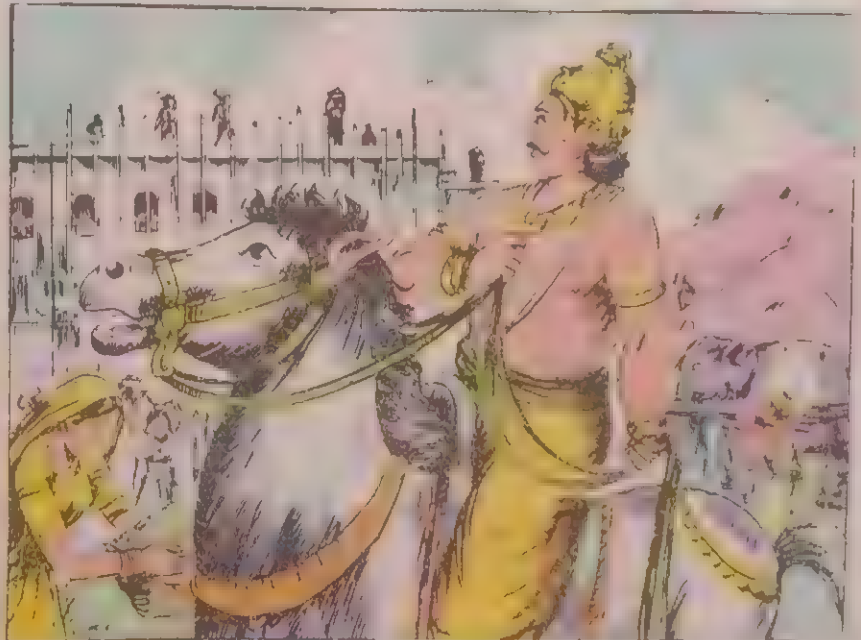

ଭରତର ମନ୍ଦିର

ଚିତୋରଗଡ଼

ରାଜସ୍ଥାନରେ ପାଞ୍ଚଶତ୍ରୁ ଫୁଟି ଉଠିବେ
ସାତଶତ୍ରୁ ଏକର ପରମିତ ସ୍ଥାନରେ
ଅବସ୍ଥିତ ଐତିହାସିକ ଚିତୋର ଦୁର୍ଗ ।
ସ୍ଥାନଟି ପ୍ରାଚୀନ କାଳରୁ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ସମ ପ୍ରଥମେ ଏଠି ଗୋଟିଏ ଘର
ତୋଳି କିଛି କାଳ ରହିଥିଲେ ।

ଇତିହାସ କହେ, ଚିତ୍ରାଙ୍ଗଦ ନାମକ
ମୌର୍ଯ୍ୟ ରାଜା ଏଠାରେ ପ୍ରଥମେ ନିଜ
ରାଜଧାନୀ ବନାଇଥିଲେ । ସେତେ-
ବେଳେ ଏ ପର୍ବତର ନାମ ଥିଲା
ଚିତ୍ରକୂଟ । ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଲୋକେ
ତାକୁ ଚିତୋର ବୋଲି କହିଲେ ।
ଚିତ୍ରାଙ୍ଗଦଙ୍କ ଦୁର୍ଗ କାହିଁ କେଉଁକାଳରୁ
ବିଲୁପ୍ତ ହେଲାଣି ।

ଇନ୍ଦୋରରୁ ଆସି ଶତ୍ରୁଲ ବଶିର
ରାଜାମାନେ ଏଠାରେ ମେଢ଼ାର ରାଜ୍ୟର
ରାଜଧାନୀ ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ । ତାହା
ଅବୁମ ଶତାବ୍ଦୀର କଥା । ହୟୋଦଶ
ଶତାବ୍ଦୀରେ ଶତ୍ରୁଲ ରତନ ସିଂହ
ଏଠାରେ ଶାସନ କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ
ସ୍ତ୍ରୀ ରାଣୀ ପଦ୍ମିନୀଙ୍କ ରୂପ ଗୁଣ କଥା
ଶୁଣି ସୁଲତାନ୍ ଆଲାଉଦ୍ଦିନ୍ ଖିଲଜୀ
ତାଙ୍କୁ ପାରବା ଆଗାରେ ଚିତୋର
ଆକ୍ରମଣ କଲେ ।

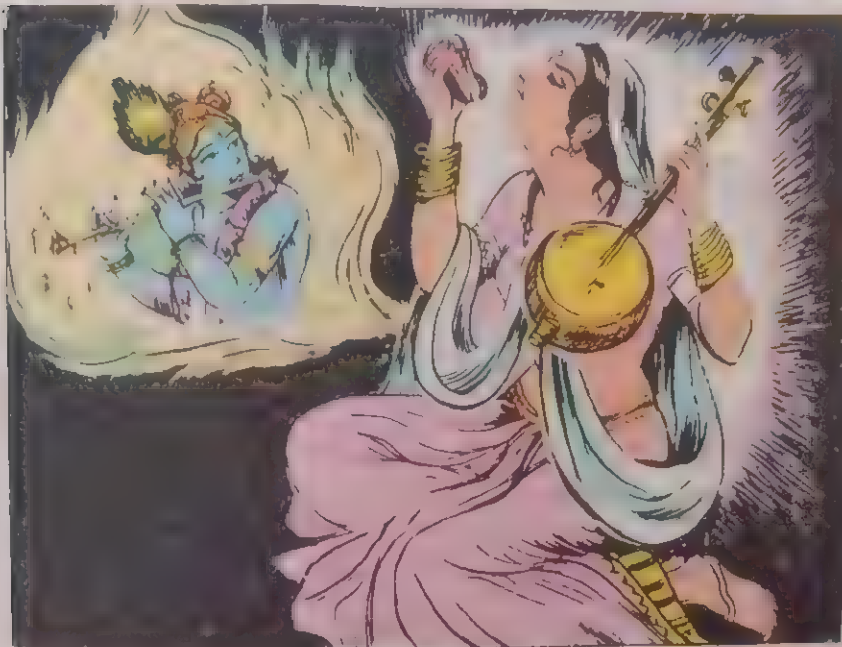
ତତ୍ତ୍ୱ ସ୍ୱରୂପେ କିନ୍ତୁ ନିଜାଦି ମେ ଗୋଟିଏ
ମନ୍ଦ୍ର ତଳେ ଲୋକ ମନାଏ ଲକ୍ଷ୍ମଣେ ନ
ମାଲେ ଶୁଣି ମନ୍ଦ୍ର କାନ୍ଦୁ ଦେଖି ଦୃଶ୍ୟରେ
କୋଇ ଶବ୍ଦ ଦେଲେ । ଶୁଣି
ମନ୍ଦ୍ରୀକା ପୂର୍ବରୁ ମତେଲନ ଗୋଟିଏ
ଦର୍ଶନରେ ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ
କିଆଗଲା । ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର କିନ୍ତୁ ଦେବା
କମଳେ ସରଳମତ ଉତ୍ତମସଂହୃଦ୍ୟାଦି
ବାହାରକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର
କରମାନେ ତାକୁ ବନ୍ଦୀ କଲେ ।

ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର ଶବ୍ଦ ପଠାଇଲେ କି ଶୁଣି
ପୂର୍ବରୁ ନ ପାଇଲେ ସେ
ଉତ୍ତମସଂହୃଦ୍ୟା କୃତ୍ୟା କରନ୍ତେ ।
ଶୁଣି ଉତ୍ତମରେ କହଲେ କି ସେ
ତାଙ୍କ ସାତଶତ ଦାସୀଙ୍କ ସହ
ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର ଶିବରୁ ଆସିବେ ।
ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର କହୁତ ଶୁଣି ଦେଲେ । ଦୁର୍ଗ
ଉତ୍ତରୁ ଶୁଣିକି ପାଇଲେ ଶୋଭାପାତ୍ରୀ
ବାହାରଲ ।

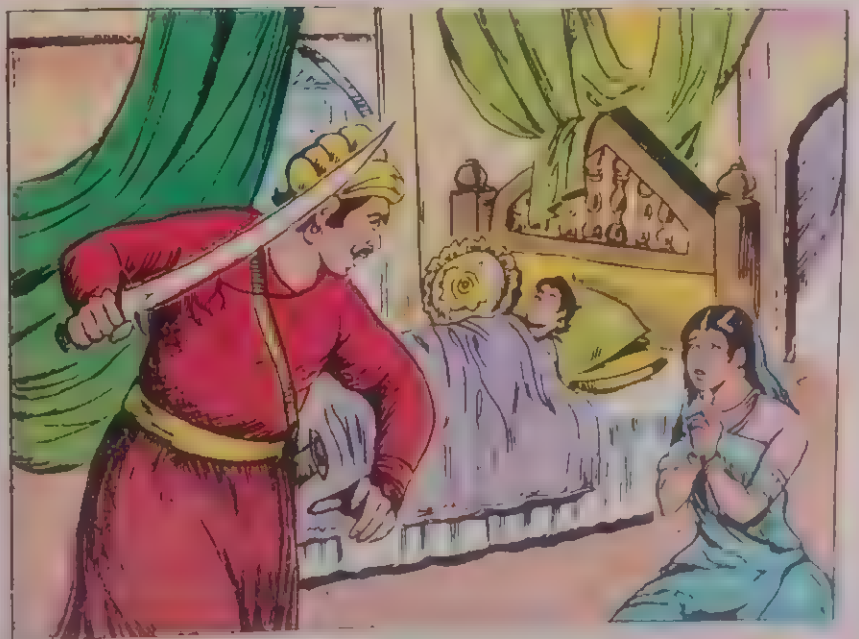
ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର ଶିବର ଉତ୍ତରେ ମଣିବା
ମାତ୍ରେ ସାତଶତ ସବାସୀରୁ ବାହାର
ପଡ଼ିଲେ ତତ୍ତ୍ୱଶତ ଦକ୍ଷ ଶକ୍ତିପୁତ୍ର
ସେନା । ପାଇଲେ-ବାହକମାନେ କି
ହୁଲେ ସେନା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଉତ୍ତରେ
ସେମାନେ ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର ଶିବର ସରଗାର
କରଦେଲେ । ବନ୍ଦୀ ଉତ୍ତମସଂହୃଦ୍ୟା
ମୁକ୍ତ ଦେଲେ । ସୁଲତାନ୍ଦ୍ର ନିଜେ
କୌଣସି ମତେ ପ୍ରାଣ
ପାଇଲ ରଲେ

ଅପମାନିତ ଆଲ୍ଲାଦିନ ଶିଲ୍ପୀ ପରବର୍ଷ
ଗୋଟାଏ ବରଷ ସେନାବାହନୀ ଧରି
ଚତୋର ଆକ୍ରମଣ କଲେ । ରାଜପୁତ୍ର-
ମାନେ ପ୍ରବଳ ଯୁଦ୍ଧ କରି ଜଣ ଜଣ
କରି ସମସ୍ତେ ପ୍ରାଣ ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ
ଜଣେ ବି ଆତ୍ମ-ସମର୍ପଣ କଲେ ନାହିଁ ।
ରାଣୀ ପଦ୍ମିନୀ ତଥା ଦୁର୍ଗର ସମସ୍ତ
ମହିଳା ଅଗ୍ନିଭୁଣ୍ଡରେ ଝାସ ଦେଲେ ।

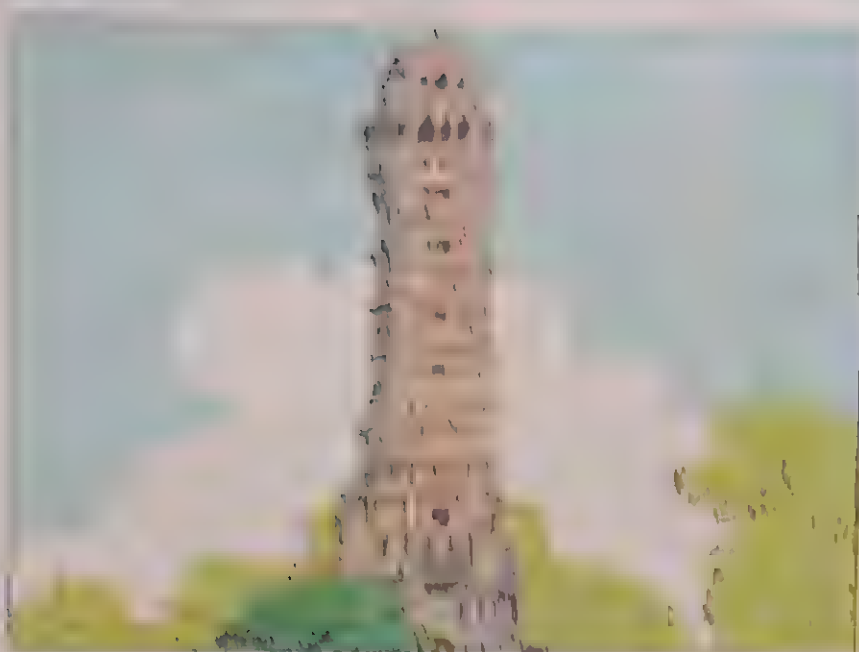

ଏହି ଚତୋର ଦୁର୍ଗର ଅଧିପତି
ଭେଜରାଜକୁ ବନ୍ଦୀ କରୁଥିଲେ
ଯୋଧସୁରର ରାଜକନ୍ୟା ମୀରବାଇ ।
ଦୁର୍ଗ ଭିତରେ ଏହି ଅସାମାନ୍ୟ
କୃଷ୍ଣଭକ୍ତ ଓ କବିଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତାଙ୍କ
ସ୍ବାମୀ ଗୋଟିଏ କୃଷ୍ଣମନ୍ଦିର ନିର୍ମାଣ
କରି ଦେଇଥିଲେ । ସବୁ ଭୁଲ୍
ମୀରବାଇ ମନ୍ଦିର ଭିତରେ ନିଜ
ଭଜନ ଗାନ କରୁଥାନ୍ତି ।

ଏହି ଦୁର୍ଗ ଭିତରେ ଘଟିଥିଲା ଆହୁର
ଗୋଟିଏ ଦୁଃଖଦାୟକ ଘଟଣା । ଧାଇଁ
ଯାଇ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ବରେ ଥିବା
ରାଜପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଲବ୍ଧ ଆତତାୟୀରୁ ନିଜ
ଶିଶୁ ସୁତକୁ ଦେଖାଇ ସେ ରାଜପୁତ୍ର
ବୋଲ କହିଥିଲେ । ଫଳରେ ସେ ନିଜ
ଶିଶୁକୁ ହରାଇଲେ, କିନ୍ତୁ ରଖିଗଲେ
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ-ନିଷ୍ଠାର ଉତ୍କଳ ଦୁଃଖୀ ।

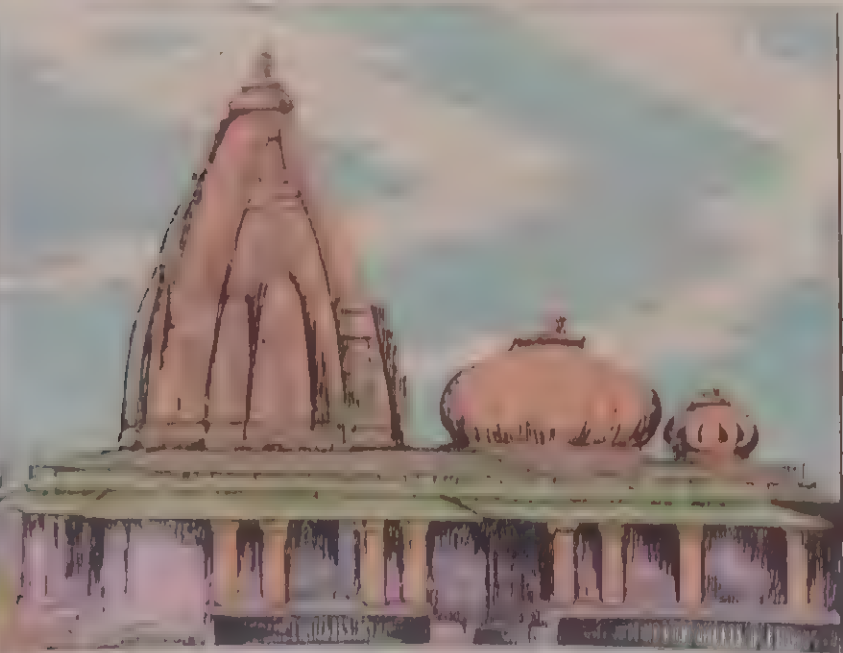

ମାତାଙ୍କ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପୂର୍ବକ ଶ୍ରଦ୍ଧା ପାତ୍ର ଲାଭ କରି । ତତ୍ତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ
 ଲାଭାନ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତିରୁ ଆମକୁ କିନ୍ତୁ
 କିଛି । ମହାଶୟ ବାଣୀକରୁ କେବଳ
 'କାଳୀ' ଶବ୍ଦ । କାଳୀଙ୍କର
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରାଣୀକରଣ ଶାସ୍ତ୍ରର ମାନ
 କରୁନା । ମାତ୍ର କାଳୀଙ୍କର ମହାଶୟ
 ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କର ଏହାକୁ କାଳୀ
 କରୁଥିଲେ ।

ତା'ରୁ ଲାଭ ହେଉ ମହାଶୟ କୁମାର
 ଏକ ଶକ୍ତି କୋଠା । ଦୁର୍ଗା ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ନିମନ୍ତେ ସେ ତାହା ନିର୍ମାଣ କରୁଥିଲେ ।
 ତହିଁ ଉପରୁ ବହୁ ଦୁର୍ଗା ଶକ୍ତି
 ନିମନ୍ତେ ଗୋପନ ପଦ ଓ ପୁରାଣମାନ
 ରହିଛି । ଏହି କୋଠାର ନିମ୍ନଭାଗରେ
 ଦୁର୍ଗା ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଗଳ୍ପ ଉପରେ
 ରଖି ପଢ଼ିବା ପଦ ହୋଇଥିଲେ ।

କାଳୀମାତାଙ୍କ ମନ୍ଦିର ବୋଧହୁଏ
 ଉତ୍ତରୀୟ ମହାଶୟ ପ୍ରାଣୀ ମନ୍ଦିର ।
 କାଳୀମାତା ଏ ଦୁର୍ଗାର ଆଗାଧାର
 ଥିଲେ । ଆହୁର ଅନ୍ତରେ ଏ
 ମନ୍ଦିରରେ ମହାଶୟର କାଳୀମାତା
 ଶ୍ରଦ୍ଧାରେ କୋଳୀ ଆଗାଧାର କିନ୍ତୁ ଏ
 ଉତ୍ତରୀୟ ଦୁର୍ଗା ଆଗାଧାର ହୁଏ ।

ବିଷମ ସମସ୍ୟା

“ପୁଅ! ମୁଁ ତୋ ପାଇଁ ବିଶେଷ କିଛି ସଫ୍ଟ୍‌ସ୍‌ଟ୍ କର ରଖି ଯାଉନାହିଁ । ଅଳ୍ପ ଯାତ୍ରା ଜମିଜମା ଅଛି, ତାହାକୁ ପୁଣି କରି କୋତେ ଲେବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଦାର୍ଦ୍ଦିନ ଅସୁବିଧା ରହିବା ଭିତର ତୁ ମୋର ଯେପରି ସେବା ଶୁଣୁ ପା କରୁଛ, ତାହା ତୋର ମହଙ୍ଗୁର ପରିଚାଳନା ଦିଏ ।” ଜଣେ କୃଷକ ମୃତ୍ୟୁଗନ୍ଧ୍ୟାରେ ତା’ର ଏକମାତ୍ର ପୁଅକୁ ଏକଥା କହିଲା । ଟିକିଏ ରହିଯାଇ ସେ ପୁଣି ପୁଅକୁ କହିଲା, “କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତୋତେ ଆଶୀର୍ବାଦ କରୁଛି । ତୁ ମାଟି ଛୁଇଁଲେ ତାହା ସୁନାରେ ପରିଣତ ହେବ ।”

ପୁଅ ଆଖି ପୋଛି ଛୁଡ଼ା ହୋଇ ରହିଲା । କିଛି ସମୟ ପରେ ପିତାର ମୃତ୍ୟୁ ହେଲା । ଶମ ନାମକ ସେ ଯୁବକ ତାଙ୍କ ସମାଜର ପ୍ରଥା ଅନୁସାରେ ପିତାର ଶ୍ରାଦ୍ଧ କରିସାରି ଗୃହ

କାର୍ଯ୍ୟରେ ମନଦେଲା । ଅଳ୍ପଦିନ ଭିତରେ ସେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଅଙ୍ଗୁର ବଗିଚା ଗଢ଼ିଲା ଓ ସେଥିରେ ସାଫଲ୍ୟ ପରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରକାର ଗୃହବାସ ଓ ବେପାରରେ ମନଦେଲା । ସବୁ ପ୍ରକାର ବ୍ୟବସାୟରେ ତାକୁ ସାଫଲ୍ୟ ମିଳିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କ୍ରମେ ସେ ଯେଉଁ କାମରେ ହାତ ଦେଲା, ତାହା ଆଶାଜାତ ଭାବରେ ଉଠାଇଲା । ସେ ହେଲା ସହରରେ ଜଣେ ଧନୀ ଲୋକ । ବଡ଼ କୋଠା ତିଆରି କଲା । ଗୋଟିଏ ସମ୍ମାନ ପରିବାରରେ ବିଭା ହେଲା ଓ ପୁଣିରେ ରହିଲା ।

ଦିନେ ସେ ଜଣେ ଦାର୍ଶନିକଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଲା, “ଯାହାର ସବୁ କାମରେ ଲାଭ ହୁଏ, ହଠାତ୍ ଦିନେ ତା’ର ସବୁ ଗୁଳିଯାଇ ପାରେ!” ଏକଥା ଶୁଣିବା ପରେ ଚନ୍ଦ୍ରାରେ ତା’ର ରାତିରେ ନିଦ ହେଲା ନାହିଁ । ବାସ୍ତବିକ୍ ସେ

କାନ୍ଦୁ ବୁଝୁ ଶବ୍ଦମାନେ ତୋ ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ
କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଶୁଣି ହୋଇଯିବେ ।
ତୋର ଅନାସ୍ତ ପାଇଁ ଆଉ ମନ କରିବେ
ନାହିଁ ।” ତା’ ବନ୍ଧୁ କହିଲା ।

ଏକଥା ଶମ୍ ମନକୁ ବେଶ୍ ପାଇଲା । ସେ
ବହୁତ ଖଜୁର କୋଳି କଣି କେତୋଟି ଓଟ
ପିଠରେ ଲୁଚି କାଇବେ ଅଭିମୁଖେ ଚାଲିଲା ।

ମରୁଭୂମି ଭିତରଦେଇ କିଛିଦିନ ଗତି
କରିବା ଉତ୍ସରୁ ସେ କାଇବେ ନିକଟରେ
ପହଞ୍ଚିଲା । ସେ ନଗର ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ
କରିବା ପୂର୍ବରୁ ପିରମିଡ ପାଖରେ ହଠାତ୍
ଦୁଇଟି ସୁଲତାନ୍ ସେଠାକୁ ଆସୁଥିବାର
ଦେଖିଲା । ସେ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ି ସୁଲତାନ୍‌କୁ
ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । ସୁଲତାନ୍ ପଚାରିଲେ,
“ତମେ କି ବେପାର କରିବାକୁ ଯାଉଛ ?”

“ହଜୁର୍ ! ମୁଁ କାଇବେକୁ ଖଜୁର କୋଳି
ବିକିବାକୁ ଯାଉଛି !” ଶମ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ସୁଲତାନ୍ ପ୍ରଥମେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ତା’
ଆଖକୁ ଅନାଇଲେ ଓ କହିଲେ, “ତମେ
ଥଟା କରୁଛ ନା ତମ ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ?
କାଇବେରେ ଖଜୁର କୋଳିର ଅଣ୍ଟକ କ’ଣ
ସେ ତମେ ଏତେ ଦୂରରୁ କୋଳି ଧରି
ବିକିବାକୁ ଚାଲିଛ ! ପ୍ରଚୁର କ୍ଷତି ତମ
ସାମ୍ୟରେ ଅଛି ।”

“ହଜୁର୍ ! ଆପଣଙ୍କ କଥା ସତ ହେଉ !”
ଶମ୍ କହିଲା ।

ଯେଉଁ କାମରେ ତାତ ଦେଇଛି, ସେଉଁ
ବେଳେ କରୁଛି, ସବୁଥିରେ ତାକୁ ଆଶଞ୍ଜିତ
ଲାଭ ମିଳୁଛି । ହଠାତ୍ ଯଦି ସବୁ ଦିନେ
ଚାଲିଯିବ ? ସେ ତା’ର ଏହି ଚିନ୍ତା ଜଣେ
ବନ୍ଧୁ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶ କଲା ଓ କହିଲା,
“ସୁଇ. ମେ: ପରିଶ୍ରମ ଭୁଲିନାରେ ମୁଁ ବହୁତ
ଅଧିକ ଲାଭ ପାଇଲି । ଏତେ ସମ୍ପାଦନା
ଭଲ ନୁହେଁ ପରା ! କୌଣସି ବେପାରରେ
କ୍ଷତି ହେଲେ ଭଲ ଦୁଃଖିଆ !”

“ତୁ ଗୋଟାଏ କାମ କର । କାଇବେକୁ
ଖଜୁର କୋଳି ଧରି ବିକିବାକୁ ଯା । କହିବା
ବାହୁଲ୍ୟ, ପ୍ରଚୁର କ୍ଷତି ହେବ । ତାହା ହେଲେ
ଖଜୁରକୋଳିର ସ୍ୱାଦ୍ୟ । ତୋର କ୍ଷତି ହେଲେ

“ଏଁ କ’ଣ କହୁଛ ? ମୋ କଥା ମତ ଦେବା ମାନେ ତ ତମର ପ୍ରଭୁର ମତ ଦେବା । ଧନ ବେଶି ହୋଇଛି ତ ବାହୁଡ଼ାପି, ସମସ୍ତ ପୁଅମାନଙ୍କୁ କହିଛ ?” ସୁଲତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଡୋଲ କହୁଲେ ।

“ହଜୁର, ଏହି ଜୋର ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ତମାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ମୁଁ ପାଖାପାଖି କଲି ସେଥିରେ ଲାଭବାନ୍ ହେଲି । ଏବେ ଧନ ତ ପାଇଁ ଦେଇ ନାହିଁ । ଲାଭଶୀଳ ବ୍ୟବସାୟ କହିଛନ୍ତି, “ସାହାର ସମୁଦ୍ରରେ ଲାଭ ହୁଏ ହଜୁର, ତମେ ସବୁ ଚାଲି ଯାଇପାରେ ।” ସେହି ଭୟରେ ମୁଁ ଅନ୍ତତଃ କେତେକ ବ୍ୟବସାୟରେ ଲକ୍ଷା କଲି ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ଦେଲି ମନେ କରୁଛି ।” ବୋଲୁ କହିଲା । ପୁଣି ସେ କହିଲା, “ହଜୁର, ମୋ ବାପା କହୁଥିଲେ କି ମୋ ହାତରେ ମାଠି ସୁନା ପାରିବିବି !” ସବୁ କହୁଁ କହୁଁ ସେ ସୁନା ମାଠି ଉଠାଇ ହାତ ଖୋଲି ଦେଲା । ଝେଁ ଝେଁ କରି

ବାଲି ସବୁ ପଡ଼ିଗଲା । ହାତରେ ରହୁଥିଲା କେବଳ ସୁନା ଲାଙ୍ଗୁରୀ ଓ କିଛି ଅଳଙ୍କାର । ସୁଲତାଙ୍କ ଶରୀର ଖସି ଉଠିଲା । ସେ କହିଲେ, “ହଜୁର ! ତୋ ସହର ମାନଙ୍କ ଦେଲେ ମୋ ହାତକୁ ଏହି କେବଳ ବୋଲୁଥିଲା । ତୁମା କେବଳ ସୁନାରେ ଅଛୁ । ହୋକୁ ଲାଙ୍ଗୁରୀକୁ ମୁଁ ଗ୍ରାହକରେ ଡିଲେ ପୁରୁଷର ଅର୍ପଣ । ଏ ବାଲୁକା ଘଟେ ଉଠୁଛି ତମେ ତୁମା ଶରୀର, ଏ ଆଶା କେବେ ମୁଁ କରି ନଥିଲି ।”

ତୁମା କହୁ ପୁରୁଷର ମନକୁ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କେଲେଲେ । ତା’ ଶରୀରରେ ତେ ମୁଁ କେଲି କିଛି କେଲେ ଓ ତାକୁ ବହୁତ ପୁରୁଷର ଦେଲେ ।

ସେ ଲାଙ୍ଗୁରୀର ଦି କେଉଁଠିକାଲି ବିକି ଲାଭ କରି ନିଜ ସହରକୁ ଫେଲେ !

“ତୋ ଦେଲ ଶତ ଦେବ ନାହିଁ !” ତା’ ବହୁ ତାକୁ ହସି ହସି କହିଲା ।

ଉତ୍ତର ରାମାୟଣ

ରାବଣ ବରୁଣାଳୟ ଆସନରେ କବିତା ପଢ଼ିବା ପରେ ଲଙ୍କାକୁ ଫେରିଲା । ସେ ପୁଷ୍ପକ ବିମାନରେ ବସି ଯାଉଥାଏ । ଅହଂକାରରେ ତା'ର ମନ ଭରି ଉଠିଥାଏ । କାଟରେ ବିବାହିତା ବା କୁମାର ଯେ କୌଣସି ସୁନ୍ଦର ଝିଅକୁ ଦେଖୁଥାଏ ବଳପୂର୍ବକ ହରଣ କରି ନେଇ ଆସୁଥାଏ । ସେମାନେ କେବଳ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ଶାପ ଦେଉଥା'ନ୍ତି । ଲଙ୍କାରେ ପହଞ୍ଚିବା ମାତ୍ରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଶା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତାକୁ କହିଲା, “ଭାଇ, ତମେ କାଳକେତୁମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରୁ କରୁ ମୋର ସ୍ବାମୀକୁ ବିନାଶ କରିଛ । ଏବେ ମୋର ଜୀବନ କ'ଣ ହେବ ? ମୋର ସବିନାଶ ହୋଇଗଲା । ତମେ ସେତେବେଳେ ଟିକିଏ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କଲ ନାହିଁ ?”

ରାବଣ କହିଲା, “ତୁମେ କହିଲୁ, ତୁମେ ହେବାର ହୁଏ ତେବେ ତୁମେ ତୁମେ କରିବା ବେଳେ ଉନ୍ମତ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ସେତେବେଳେ ଭଲମନ୍ତ୍ର, ଅପଣେଇ ଗୋ ମୋର ନଥାଏ । ଅନଳବେଳେ ମୁଁ ଏହା ଅପସ୍ୟ କରିଛି । ଏବେ ମନେ ପଡ଼ିଲା ଯେ ଅଟଳର ହୁଏ ଅଟଳ ଗର୍ବ ହେଲା କହିବୁ । ଆମର ସପର୍ବୀୟ ଶକ୍ତି ତେବେ ଓ ସୁନ୍ଦର ଭେଦ ହଜିର ମୈତ୍ରୀ ନେଇ ତେବେ ସବିନାଶ କରିବେ ଓ ତେବେ ଅଟଳ ହୋଇ ସେମାନେ ରହିବେ । ମୁଁ ମନ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଛି ।”

ରାବଣର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅନୁସାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟରେ ଦିଗ୍ରହକାରଣରେ ପୁଣିରେ ହେଉଥିଲା ।

ସେ ଶବ୍ଦର ଦର୍ଶନ ଲଭ କରିଛନ୍ତି ଓ ତାଙ୍କ କୃପାରୁ ସେ ଇଚ୍ଛାଶାମୀ ରଥ, ଚେନ୍ନାଇରେ ଅନ୍ଧକାର ସର୍ଜନା କରିବା ପାଇଁ ମାୟାଶକ୍ତ ଓ ଶକ୍ତଶାଳୀ ଧନୁବାଣ ମଧ୍ୟ ଲଭ କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ସେ ସପ୍ତମ ଯଜ୍ଞ କରୁଛନ୍ତି ।”

ଶୁନାଶୁଣି କଥାରେ ରବଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବ. ତୁରେ ଆଉ, ବରଂ ହୋଧବରେ କହିଲ. “ଆଶୁଣି, ତମେ ମେଘନାଦ ପାଇଁ ଏହି ସବୁ ଯଜ୍ଞ କରିବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି କିଛି ଭଲ କାମ କରିନାହିଁ, ଇନ୍ଦ୍ର ଆଦି ଦେବତାଗଣ ଆମର ଶତ୍ରୁ । ସେହି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାକୁ ତୁମେ ଯେ ଏତେ ଧନ ନଷ୍ଟ କଲ ତା’ର କିଛି ମାନେ ହୁଏନାହିଁ । ଯେତକି ପୁଣ୍ୟ ହେଲଣି ତାହା ଯଥେଷ୍ଟ । ଏବେ ମୁଁ ପୁଅକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇ ‘ଦିଗ୍‌ବିଜୟ’ରେ ବାହାରିବି । ଯଜ୍ଞ ସେତକି ଥାଉ ।”

ଏହି ସମୟରେ ବିଭୀଷଣ ଆସି ରବଣକୁ ଏକ ଦୁଃସମ୍ବାଦ ଦେଲା । କୁନ୍ତୀନସ ନାମକ ଏକ କନ୍ୟାକୁ ରବଣର ପ୍ରାସାଦରୁ ମଧୁ ଗନ୍ଧସ ଅପହରଣ କରି ନେଇଛି । କୁନ୍ତୀନସ ରବଣରେ ସ୍ୱପର୍ଜରେ ଭରଣୀ । ପିଲାଟି ଧନରୁ ରବଣର ମା’ ତାକୁ ପାଲଟିଲା । ତାକୁ ନେଇଯିବା ବେଳେ ରବଣ ଦିଗ୍‌ବିଜୟ କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । କୁନ୍ତୀକର୍ଣ୍ଣ ଶୋଇଥିଲା ଓ ବିଭୀଷଣ ଜଳମଗ୍ନ ହୋଇ ତପସ୍ୟା କରୁଥିଲା ।

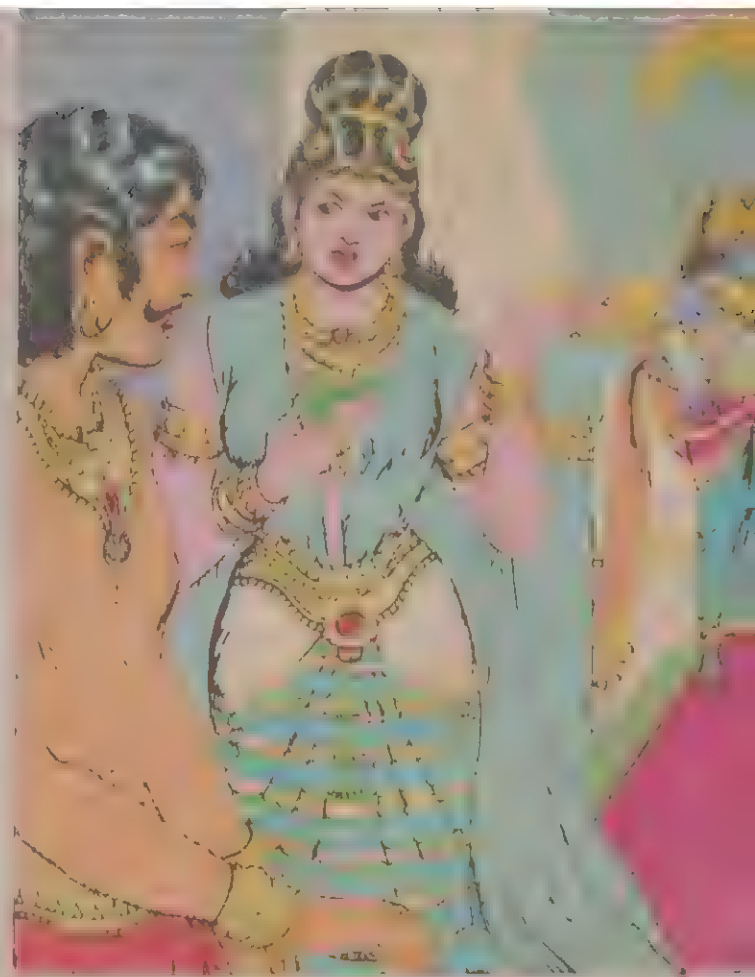
ତା’ପରେ ରବଣ ନିକୁମ୍ଭିଲ ବଣରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେଠାରେ ଯାଇ ଦେଖିଲା ପୁଅ ମେଘନାଦ ବସି ଯଜ୍ଞ କରୁଛି । ପୁରୋହିତ ଶୁନାଶୁଣି । ରବଣ ଆନନ୍ଦରେ ପୁଅକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ପଚାରିଲା, “ପୁଅ, ତୁ ଏ ଯଜ୍ଞ କ’ଣ ପାଇଁ କରୁଛୁ ?”

ତା’ର ଉତ୍ତରରେ ଶୁନାଶୁଣି କହିଲେ, “ରବଣ, ତୁମର ପୁଅ ସାତଟି ଯଜ୍ଞ କରିବା ପାଇଁ ସଫଳାବଦ୍ଧ । ଅଶ୍ୱିନୋମ, ଅଶ୍ୱମେଧ, ରାଜସୁୟ, ଗୋମେଧ ଓ ବୈଷ୍ଣବ ଇତ୍ୟାଦି ଯଜ୍ଞ ସବୁ ବ୍ୟତୀତ ସେ ଏକ ଦୁର୍ଲଭ ଯଜ୍ଞ କରି ସଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି, “ମହେଶ୍ୱର ଯଜ୍ଞ” ସେହି ଯଜ୍ଞ ଶେଷରେ

ରାବଣ ନାଚେ ଅନେକ ଜନଙ୍କୁ ଅପହରଣ କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ନିଜ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗକୁ କେହି ଅପହରଣ କରି ନେଇପାଇଛି ଶୁଣି ସେ ରାଜରେ ଅଶ୍ରୁଶ୍ରୀ ହୋଇ ତୁରନ୍ତ ମଧୁକୁ ସଫାର କରିବା ପାଇଁ ସୈନ୍ୟସମ୍ମାନ କରି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା । ଇତିମଧ୍ୟରେ ମଧୁର ବୟସରେ କୁନ୍ତୀନସ ସହଚ ବିବାହ ହୋଇ ସାରିଥାଏ । କୁନ୍ତୀନସ ଏସବୁ ଶବ୍ଦର ଶୁଣି ରାବଣ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ଭାଇ, ଏବେ ତ ମଧୁ ତୁମର ଭଣୋଇ ହୋଇ ମାରିଲଣି । ତାକୁ ମାରିବା ମାନେ ମୋର ସବନାଶ କରିବା । ଏବେ ଆମ ଉପରେ ଦୟା କର ।”

ରାବଣର ହୃଦୟ ତରଳଗଲା । ସେ କହିଲା, “ଯେତେବେଳେ ସେ ତତେ ବାହା ହୋଇ ସାରିଛି, ମୋର ତାକୁ ସଫାର କରିବାର କୌଣସି ମାନେ ନାହିଁ । ସେ ଯଦି ଭଣୋଇ ହେଲା ତେବେ ମୋ ସହଚ ଚାଲି ଯିବାରେ ମୋର ସହାୟତା କରିବ ।”

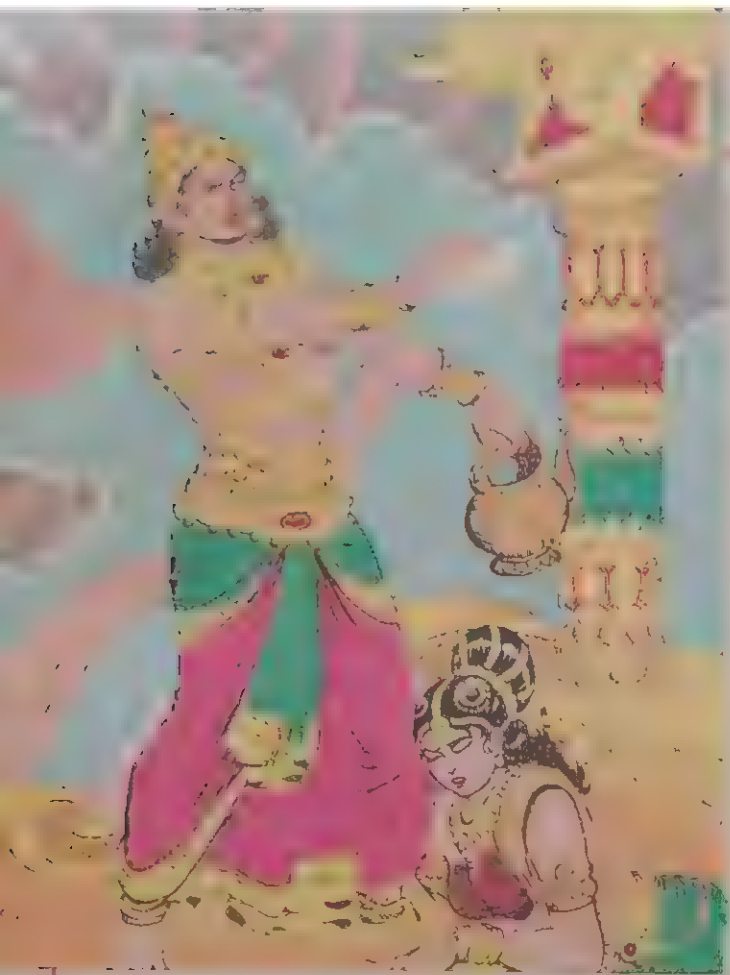
ରାବଣର ଏପରି ସାନ୍ତ୍ବନାପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ଶୁଣି କୁନ୍ତୀନସ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହେଲା । ସେ ପ୍ରସନ୍ନ ହୋଇ ମଧୁ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ମୋ ଭାଇଙ୍କର ମନ ବଦଳି ଯାଇଛି । ସେ ଚାହାନ୍ତି ତୁମେ ତାଙ୍କ ସହଚ ଯିବାକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ସହାୟତା କରିବ । ଶୁଭଜନମାନଙ୍କର ଶୁଭଦୃଷ୍ଟି ଓ ସ୍ନେହ ଆମ ପାଇଁ ମଙ୍ଗଳକର ।”

ମଧୁ ଏସବୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ହୋଇ ନାନା ସାମଗ୍ରୀ ସବୁ ନେଇ ରାବଣକୁ ସ୍ବାଗତ କଲା ଓ ଘରେ ବହୁ ମୁଖବାନ ଜନସ ସବୁ ଉପହୃତଜନ ସ୍ବରୂପ ଦେଇ ତା’ର ସଙ୍ଗର କଲା ।

ରାବଣ ସେଠାରେ ଦିନଟିଏ ମାତ୍ର ରହି ପରଦିନ ପୁଣି ଯିବାପାଇଁ କଲା ଓ ଶେଷରେ ବୈଶ୍ବନାଥଙ୍କ ନିବାସସ୍ଥଳୀ କୈଳାସରେ ପହଞ୍ଚି ସେହଠାରେହିଁ ତନ୍ମୁ ପକାଇ ରହିଲା । ରାତିରେ ତତ୍ତ୍ୱିତିତନ୍ତ୍ର କରଣରେ ତମଜାର ଦିଶୁଥାଏ । ଶୀତଳ ପବନ ବହୁଥାଏ । ଗଛଛାଇ ମାନଙ୍କରେ କଇଁଚମାନେ ଗାନ କରୁଥା’ନ୍ତି । ସବୁଆଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ପୁଲ ସବୁ ପୁଟି ବାସୁଥାଏ । ରାବଣ ପବନର ଏହି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ବସି ବସି ଦେଖୁଥାଏ ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ସୁନ୍ଦରୀ ଅମ୍ବସର ରମ୍ଭା ଚମକାର ଭାବରେ ସାଙ୍କସଙ୍କା ହୋଇ ସେଇ ଗସ୍ତରେ ଯାଉଥିଲା । ତା'ର ଅପୂର୍ବ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ରବଣ ତା' ନିକଟକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ସୁନ୍ଦରୀ, ଏତେ ରାତିରେ, ଏପରି ସୁନ୍ଦର ଦିବ୍ୟ ଆଭୂଷଣରେ ଅଳଙ୍କୃତ ହୋଇ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛ ? କିଏ ସେହି ଭାଗ୍ୟବାନ ଯିଏ ତମକୁ ସ୍ତ୍ରୀ କରି ପାଇବ ? ଶୁଣ, ତନିଲେକରେ ଯଶ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ରାଜା ହେଉଛୁ ମୁଁ । ମୋ ନାମ ରବଣ । ମୋ ସମାନ ଚକ୍ରଶାଳୀ ଏ ବିଶ୍ଵ-ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କେହି ନାହିଁ । ତମେ ମତେ ପତି ରୂପରେ ସ୍ଵୀକାର କର ।”

ରବଣ ବିଷୟରେ ରମ୍ଭା ଆଗରୁ ଶୁଣିଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଅଯଥା ବାକ୍ୟବ୍ୟୟ ନ କରି ନମ୍ର ଭାବରେ କହିଲା, “ମହାଶୟ, ଆପଣ ଚକ୍ରଶାଳୀ । ରକ୍ଷା ଆପଣଙ୍କର ଧର୍ମ । ଯଦି ମୁଁ ବିପଦରେ ପଡ଼ିବି ଆପଣ ରକ୍ଷା କରନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ସବୁ କଥା କହିଲେ ତାହା ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁରେ ଖୋସି ପାଉନାହିଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଭୃତ୍ୟୁ ନଳକୁବେରଙ୍କର ପତ୍ନୀ ଓ ସ୍ଵପକ୍ଷରେ ଆପଣଙ୍କ ପୁତ୍ରବଧୂ । ମୁଁ ଏବେ ତାଙ୍କର ପାଖକୁ ଯାଉଛି । ଆପଣ ମୋତେ ପଥ ଛାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତୁ ।”

ରବଣ ରମ୍ଭାର କଥା ଶୁଣି ଅଛତାସ କଲ ଓ ତା' ସହିତ ନାନା ପ୍ରକାର ଅସଦ ବ୍ୟବହାର କଲା । ରମ୍ଭା ଦୁଃଖିତ ଓ ଲଜ୍ଜିତ ହୋଇ ନଳକୁବେରଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲା ଓ ସବୁକଥା କହିଲା ।

ଏକଥା ଶୁଣି ନଳକୁବେର ଶୁବ୍ ଫୁଲ ହେଲେ ଓ ହାତରେ ଜଳ ଧରି ରବଣକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଇ କହିଲେ, “ଆଜିଠାରୁ ରବଣ ଭବିଷ୍ୟତରେ କୌଣସି ନାରୀକୁ ଏପରି ଅସଦାଚରଣ କଲେ ତାହାର ଶୀର ଶତଧା ବିଦାର୍ଣ୍ଣ ହେବ ।”

ଏହି ଅଭିଶାପ ବିଷୟ ରବଣ ଦ୍ଵାରା ଅପହୃତ ଜନ୍ୟାମାନେ ଶୁଣି ବହୁତ ଆନନ୍ଦ ହେଲେ ଓ ନିର୍ଭୟ ହୋଇ ରହିଲେ ।

ତା'ପରେ ରବଣ ନିଜର ସୈନ୍ୟସାମନ୍ତ ନେଇ ସ୍ଵର୍ଗରେ ଦେବତାଙ୍କୁ ଆକ୍ରମଣ କଲା ।

ଏ ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ଇନ୍ଦ୍ର ଯାଇ ଭଗବାନ ନାରାୟଣଙ୍କୁ କହିଲେ, “ସ୍ୱାମୀ, ଯେତେବେଳେ ଶତ୍ରୁମାନେ ସ୍ୱର୍ଗରାଜ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିଛନ୍ତି ଆପଣଙ୍କୁ ଆମମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ଅଥବା ଆପଣଙ୍କ ସହାୟତାରେ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ହରାଇ ଦେଇଛି । ଏଥରକ ଏ ଭୟଙ୍କର ଶତ୍ରୁଶାଳୀ ରାକ୍ଷସ ପାଇଁ କ’ଣ କରାଯିବ ?”

“ଇନ୍ଦ୍ର, ଏଥରକ ମୁଁ ତା’ ସହୃଦୟ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଯିବିନାହିଁ । ଗଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମରିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ବରରେ ସେ ଶତ୍ରୁଶାଳୀ । ଯେତେବେଳେ ସମୟ ଆସିବ ମୁଁ ତାକୁ ମାରିବି । ଏଥରକ ତମେ ଯାଇ ଦେବସେନାକୁ ନେଇ ତା’ ସହୃଦୟ ଯୁଦ୍ଧ କର । ଭୟ କରିବାର କିଛି କାରଣ ନାହିଁ ।” ନାରାୟଣ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ବୁଝାଇ କହିଲେ । ତା’ପରେ ରାକ୍ଷସ ଓ ଦେବତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭୟଙ୍କର ଯୁଦ୍ଧ ହେଲା । ଯୁଦ୍ଧରେ ଦେବତାମାନେ ଅପାର ପରାଜୟ ସହୃଦୟ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ଓ ଶେଷରେ ଇନ୍ଦ୍ର ରାବଣକୁ ବନ୍ଦୀ କଲେ । କିନ୍ତୁ ତା’ପରେ ରାବଣର ପୁଅ ମେଘନାଦ ମାୟା ଯୁଦ୍ଧ କରି ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ପରାଜିତ କରି ତାଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କଲା ଓ ରାବଣକୁ ମୁକ୍ତ କଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ମେଘନାଦର ଅନ୍ୟ ନାମ ହେଲା ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ । ସେ ଘୋଷଣା କରି ରାବଣକୁ କହିଲା, “ବାବା, ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ମୁଁ ବନ୍ଦୀ କରିଛି । ଏବେ ତୁମେ ନିର୍ଭୟରେ ସ୍ୱର୍ଗ ସହୃଦୟ ଚିନିଲେକ ଶାସନ କର ।”

ରାବଣ ବନ୍ଦୀ ଇନ୍ଦ୍ର ସୈନ୍ୟସାମନ୍ତ ଓ ସୂତକୁ ଧରି ଲଙ୍କା ଫେରି ଆସିଲା । ଦେବତାମାନେ ଅସହାୟ ହେଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ପାଇଁ କହିଲେ । ବ୍ରହ୍ମା ଯାଇ ଲଙ୍କାରେ ପହଞ୍ଚି ରାବଣକୁ କହିଲେ, “ରାବଣ, ତୋର ସୂତ ମେଘନାଦର କରତ୍ତ ଓ ପରାଜୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରଶଂସନୀୟ । ସେ ଆଜିଠାରୁ ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ନାମରେ ପରିଚିତ ହେବ । ତାହାର ଯୋଗୁଁ ତୁ ଆଜି ଦେବତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବିଜୟ ଲାଭ କରିଛୁ । ତେବେ ଯାହା ହେବାର ସବୁ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏବେ ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ତୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେ ।”

ମୋତେ ଏକ ରଥ ଦେବେ । ସେଥିରେ ମୁଁ
ହେଁ ଯୁଦ୍ଧ କଲେ ମୋତେ ଜିତିଲେକରେ
କେହି ପରାଜିତ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି
ଯଶ ଶେଷହେବା ପୂର୍ବରୁ କେହି ମୋତେ
ମାରି ଦିଏ ତେବେ ଠିକ୍ ଅଛି । ଏହିପରି
ଆତ୍ମିକ ଅମରତ୍ବ ମୁଁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛି ।”
ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ ବ୍ରହ୍ମାକୁ କହିଲା ।

ବ୍ରହ୍ମା “ଚଥାୟୁ” କହି ଇନ୍ଦ୍ରଜିତକୁ ତା’ର
ଅଭିଳାଷିତ ବର ଦେଲେ । ଗୁରୁଣ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ
ମୁକ୍ତ କଲା । ଦେବତାମାନେ ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ନେଇ
ସ୍ବର୍ଗକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ।

ଯୁଦ୍ଧର ମଦରେ ମତ୍ତ ହୋଇ ଗୁରୁଣ
ବହୁତ ରାଜ୍ୟ ଆକ୍ରମଣ କରିଥିଲା । ସବୁ
ସ୍ଥାନରେ ଯେ ସେ ରାଜପୁତ୍ରୀ ହୋଇଥିଲା ତାହା
ନୁହେଁ । ତା’ର ପରାଜୟର କେତେକ କାହାଣୀ
ମହାମୁନି ଅଗସ୍ତି ଶ୍ରୀରାମଙ୍କୁ ଶୁଣାଇଥିଲେ ।
ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା ତା’ର କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟ-
କୁନ୍ଦଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ । ଗୁରୁଣ ପୂର୍ବରୁ
ତାଙ୍କର ପରାକ୍ରମ ବିଷୟ ଶୁଣିଥିଲା, ତେଣୁ
ସିଧା ମାହେଶ୍ବରୀପୁରକୁ ଯାଇ ସେଠାରେ
କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟକୁନ୍ଦଙ୍କ ଦୁର୍ଗ ଆକ୍ରମଣ କଲା ।
କିନ୍ତୁ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲା ଯେ ସେ ରାଜଧାନୀରେ
ନାହାନ୍ତି । ସେ ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଧରି ମେତେ
ବେଳେ ନିର୍ମଦା ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରାଉଛନ୍ତି
ଯାଇଛନ୍ତି ।

“ପିତାମହ, ଯଦି ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ
ଇନ୍ଦ୍ରଙ୍କୁ ଗୁରୁଦେବ । କିନ୍ତୁ ମୋତେ ଆପଣ
ଅମରତ୍ବ ପ୍ରଦାନ କରନ୍ତୁ ।” ଇନ୍ଦ୍ରଜିତ
କହିଲା ।

“ବନ୍ଧୁ, କୌଣସି ପ୍ରାଣୀ ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ
ଅମରତ୍ବ ଦିଆଯୁଏ ନାହିଁ । ବରଷ ସେ
ବିଧାନକୁ କେହି ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁ
ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବର ମାଗ । ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ
ଦେବ ।” ବ୍ରହ୍ମା କହିଲେ ।

“ଯଦି ଏପରି କଥା ତେବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅମରତ୍ବ
ସ୍ଥାନରେ ମୋତେ ଆତ୍ମିକ ରାବରେ ତାହା
ଦିଅନ୍ତୁ । ମୁଁ ଯଶ ଦ୍ବାରା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ
କରିବି । ପୁଣି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧ ଯାହା

ରବଣ ମଧ୍ୟ ସମ୍ବେନେ ଯାଇ ସେହଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ତା'ପରେ ସେ ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରି ନଦୀ ତଟରେ ଏକ ଶିବଲିଙ୍ଗ ସ୍ଥାପନା କରି ପୂଜା କଲା । ତା' ସହିତ ସବଦା ଗୋଟିଏ ସୁବର୍ଣ୍ଣର ଶିବଲିଙ୍ଗ ଥାଏ । ସେ ପୂଜା କରିବା ପରେ ଭକ୍ତି ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ହୋଇ ଶୀତ ଗାଈ ଗାଈ ନାଚିଲା । ତା' ପରେ ଦେଖିଲା ହଠାତ୍ ନଦୀ ପୁଲି ଉଠୁଛି ଓ ତା'ର ପୂଜା ପୁଲ ସବୁ ଧୋଇ ନେଉଛି । ସେଥିରେ ଫେଶ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛି । ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଶୁକସାରଣଙ୍କୁ ଡାକି କହିଲା, “ଯାଇ ଦେଶ ନଦୀ ସ୍ରୋତର ଗତି କାହିଁକି ବାରମ୍ବାର ବଦଳୁଛି, ନଦୀର ପାଣି ପୁଲି ଉଠୁଛି ଓ ସେଥିରେ ଏତେ ଫେଶ ଦେଖା ଯାଉଛି ।”

“ଯେ ଆଜ୍ଞା” କହି ସେମାନେ ଶଲେ ଓ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରି କିଛି ସମୟ ପରେ ଫେରି ଆସି ରବଣକୁ କହିଲେ, “ମହାରାଜ, ନଦୀର ଏକ ସ୍ଥାନରେ ମହାବୃଷ ପରି ବିଶାଳ ଏକ ମାନବ ଚାହାର ସ୍ତ୍ରୀ ଶଶଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନାନ କରୁଛି । ଚାହାର ସହସ୍ର ହାତ । ସେଥିରେ ସେ ସମଗ୍ର ନଦୀର ଧାରକୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଛି ଓ ପୁଣି ଛାଡ଼ି ଦେଉଛି । ଏହିପରି ଶେକୁଛି । ସେଥିଯୋଗୁ ପାଣିରେ ଦୁଇ ବିପରୀତ ସ୍ରୋତ ଦେଖା ଦେଉଛି ଓ ସ୍ରୋତ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରୁ ପାଣି ପୁଲି ଉଠୁଛି ଓ ଫେଶ ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି ।”

ଏକଥା ଶୁଣି ସେ ଜାଣିନେଲା ଯେ ସେ ମହାନ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟଜୁନ । ସେହଠାରୁହଁ ସେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ବାହାରିଲା । ନର୍ମଦା ଡରରେ କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟଜୁନଙ୍କର ଛତ୍ରଶୀ ସବୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେଥିରେ ମନ୍ତ୍ରୀ ଓ ସୈନ୍ୟମାନେ ଥା'ନ୍ତି । ରବଣ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚି ତାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ କହିଲା, “ତୁମ ରାଜାଙ୍କୁ କହିଦିଅ ଲଙ୍କାଧିପତି ରବଣ ଆସିଛି ତୁମ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ । ଶୀଘ୍ର ଆସି ଯୁଦ୍ଧ କର ।”

ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ କହିଲେ, “ଲଙ୍କାଧିପତି, ଆପଣଙ୍କର ଇଏ କିପରି କଥା ? ଜଣେ ରାଜା ତାଙ୍କର ରାଣୀମାନଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନାନରୁତ । ଆଉ ଆପଣ ଏଇ ସମୟଟି ବାହୁଲେ ଯୁଦ୍ଧ କରିବାକୁ ?

ଏତା ତ ସ୍ୱପ୍ନ ଅନ୍ୟାୟ । ଆପଣ ବର୍ତ୍ତମାନ
ଫେରଯା'ନ୍ତୁ । କାଲି ଏହି ସମୟକୁ ଏଠାକୁ
ଆସିବେ, ଆମେ ରାଜାଙ୍କୁ କହି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବୁ ।”

କିନ୍ତୁ ରାବଣ ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ କଥା ନ ଶୁଣି
ରା'ଗେ ଓ ଜନ୍ମ ଧରି କହିଲେ, “ଯୁଦ୍ଧ ଏଇଠି
ହେବ ଓ ଆଜିହିଁ ହେବ ।”

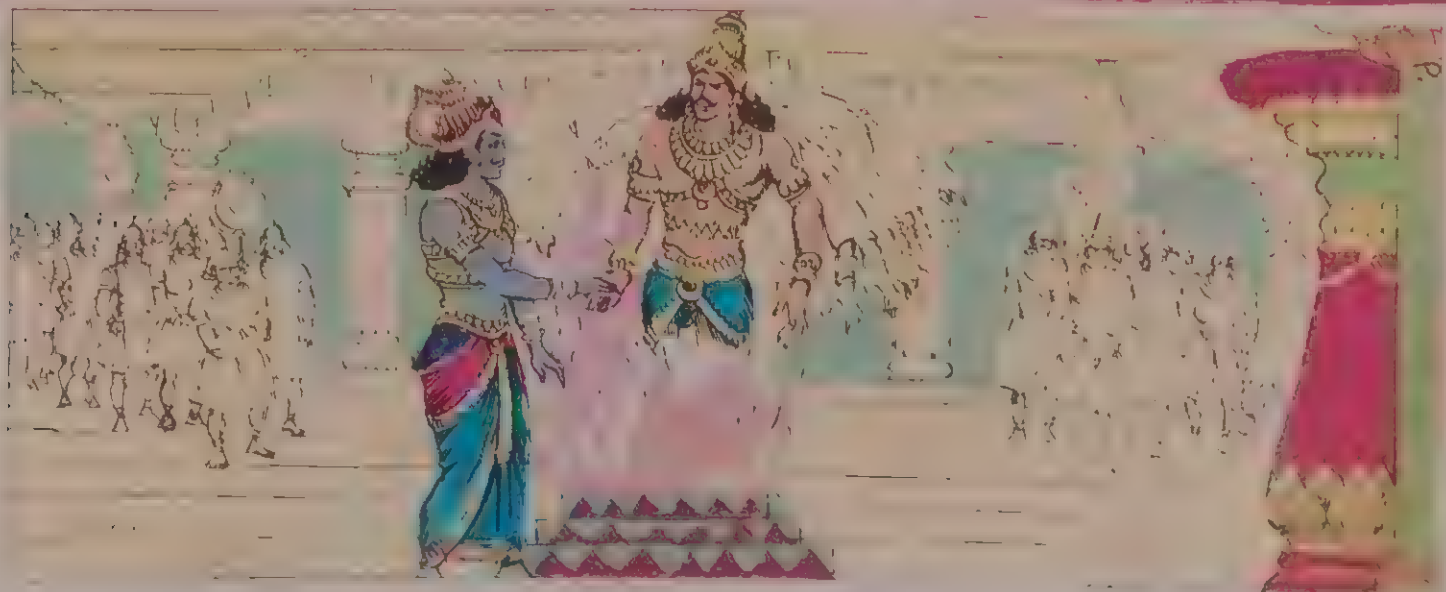
ରାବଣର ଏପରି ଜନ୍ମ ଦେଖି ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ
କହିଲେ, “ଠିକ୍ ଅଛି, ପ୍ରଥମେ ଆପଣ ଆମ
ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରନ୍ତୁ । ଆମକୁ ହରାଇ ସାରିଲେ
ଯାଇ ରାଜାଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରିବେ ।”

ଦୁଇଦଳଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ।
ରାବଣ ସୈନ୍ୟମାନେ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ସୈନ୍ୟକୁ
ମାରିଲେ ଓ ଖାଇଗଲେ । କୋଳହଳ ଶୁଣି
କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟାଜୁନ ଏକ ବିରାଟ ଗଦା ନେଇ ଯୁଦ୍ଧ
କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଆସିଲେ । ସେଠାରେ ସେ ଅଳ୍ପ
ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରାଜିତ କଲେ ଓ
ଶେଷରେ ରାବଣର ବନ୍ଧରେ ସେହି ବିରାଟ
ଗଦା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରହାର କଲେ । ଗଦାଟି ଶତ୍ରୁ

କାନ୍ଦୁ ହୋଇ ଗାଡ଼ିଗଲା: ରାବଣ ମଧ୍ୟ ମୃତ
ହୋଇ ପଡ଼ିଗଲା । ରାବଣକୁ ବନ୍ଦୀ କରି ସେ
ନିଜ ରାଜଧାନୀକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ।

ଏ ଖବର ଜାଣିବା ପରେ ରାକ୍ଷି ପୁଲସ୍ତ୍ୟ
ଆସି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟାଜୁନ
ଆଦରରେ ତାଙ୍କର ସଜ୍ଜାର କଲେ । ପୁଲସ୍ତ୍ୟ
କହିଲେ, “ବନ୍ଧୁ, କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟ, ତିନିଲେକରେ
ଅପରାଜେୟ ମୋର ଏହି ନାତି ରାବଣକୁ ହରାଇ
ତୁମେ ଏକ ପ୍ରଶଂସନାୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛ । ଏବେ
ନିଜ ଭିତରେ ଶତ୍ରୁତା ଭୁଲି ତା'ର ଦୋଷ
କ୍ଷମା କରି ତାକୁ ମୁକ୍ତ କରିଦିଅ । ତୁମେ
ମୋର ପ୍ରିୟ, ସେ ମୋର ନାତି । ତୁମ
ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ ବନ୍ଧୁତା ଦେଖିଲେ ମୁଁ ଖୁସି ହେବି ।”

ରାକ୍ଷି କଥା ଅନୁସାରେ କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟାଜୁନ
ରାବଣକୁ ମୁକ୍ତ ଦେଲେ ଓ ଅଗ୍ନିକୁ ସାକ୍ଷୀ ରଖି
ଦୁହେଁ ଦୁର୍ଦ୍ଦିନର ବନ୍ଧୁ ହେଲେ । ତା'ପରେ
କାର୍ତ୍ତବୀର୍ଯ୍ୟାଜୁନ ଅନେକ ଉପହୃଦ୍ଦିକନ ସହ
ରାବଣକୁ ସାଦର ବିଦାୟ ଦେଲେ ।

ସୁନା ରୁଡ଼ି

ଗଣନାକର ଦୁଇ ପୁଅ ଥିଲେ । ଗମ

ଓ କୃଷ୍ଣ । ଦୁହେଁ ସହରରେ ଶିକ୍ଷା ଶେଷ କରି ଫେରି ଆସିଲେ । ତା'ପରେ ଗୃହସ୍ଥ କରିବାକୁ କୌଣସି ଚେଷ୍ଟା ପୁରା କରୁ ନାନ୍ତି । ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ବାପାଙ୍କର ବହୁତ ଜମିଜମା ଅଛି । ତେଣୁ ଦୁହେଁ ଫକୀର ଘରେ ଖାଇଦେଇ ଯାଇ ମନ୍ଦିର ପାଖ ଚନ୍ଦ୍ରବାରରେ ଦଳେ ବାଜେ ଲୋକଙ୍କ ସହଚ ଜୁଆ ଖୋଳନ୍ତି । ମଧ୍ୟାହ୍ନରେ ଘରକୁ ଲେଉଟି ଆସି ଖାଇ ଖୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ପୁଣି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହଚ ଆସିବା ଦେଖନ୍ତି ।

ଦିନେ ଗଣନାକର ପୁଅ ଦୁହେଁକୁ ପାଖକୁ ଡାକି ଶୁଭ୍ ଗାଲ ଦେଲେ । ତା'ପରେ ଦୁଇ ଭାଇ ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ବାପାଙ୍କ ରଗରୁ ଯାହା ପାଇବା ପାଇଁ ଏକ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚିଲେ । ଗମ କହିଲା,

“ଉପାୟଟି ହେଉଛି ଆମେ ସବୁଜିନେ ସଜାଏଲେ ଟାଙ୍କିପରି ବସି ମଇସ ହାତରେ ଧରି ସହରକୁ ଚାଲି ଯିବା । ଯେଉଁଠି ଲୋକେ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେମାନେ କାଲି ପୁରୁଷ ଖୋରିବା । ଶବ୍ଦ ଓ ଅପରାଧ ହେଉଥିବ । ଆଉ ଚନ୍ଦ୍ରା କ'ଣ ?”

କୃଷ୍ଣ ତ ଏ ଯୋଜନାକୁ ବହୁତ ପସନ୍ଦ କଲା । ପରଦିନ ଦୁଇ ଭାଇ ସକଳୁ ଟାଙ୍କି ବାନ୍ଧି ଯିଲେ । ଗମ ଗୋଟିଏ ପୋଡ଼ିଆ ବସ୍ତ୍ର ଅଳୁକ୍ତ କରି ଆସି । ସେଇ ପୋଡ଼ିଆ ମାତେ କୃଷ୍ଣ କହିଲା, “ବନ୍ଧୁ, ଇଏତ ବହୁତ ଭଲ ଜାଗା ! ଏଇଠି ଖୋରିବା । ଭଲ ଛାଇ ହେଉଛି । ଗୋଟିଏ ସମା କରାଦେବା । ବାସ୍ ଏଇଠି ବସି ସମୟ କଟେଇ ଦେବା ।”

ତା'ପରେ ଦୁଇ ଭାଇ ଗୋଟିଏ ଟେକା ପଥର ଓ ଚୁଡ଼ିଲ ପଥ ସମା କରାଦେବାକୁ

ଗଲେ । ଯେ ସମୟରେ ଶ୍ରମର ହୁଳସୀ
ନମକ ଜଣେ ଡାଲେକ ସେଠାରେ ଅସି
ପଡ଼ି କହିଲେ, “ଆରେ ରମ, ତୁରେ ହୁଟି,
ତୁମେ ଦୁଇଥା ତ ନିର୍ଦାକ ଅକସୁଆ । ଅକ
ହଠାତ୍ କ’ଣ ଦେଲ ଏଠାରେ କମ କଲେ?”

ରମ ଅଜାକର କହିଲା, “ମ-ଉସୀ, ଆମେ
ଏ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛୁ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ମଙ୍ଗଳ ପାଇଁ ।
ଏଠାରେ ପର ଆମେ ମରୁଅଛୁ ଏ ତଥାର
କରିବୁ !”

“କେଉଁ ଠାକୁରଙ୍କ ମନ୍ଦିର?” ହୁଳସୀ
ପଚାରିଲେ ।

“କାହିଁକି? ରମକୃଷ୍ଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ।” କୃଷ୍ଣ
ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ହୁଣ୍ଡୀ ତକ ଦୁଇଟି କି ତିନି ଦୁଇ
କୋଇ ଲୋକଙ୍କୁ ଲାଗେ । ଦେଖ ମନ୍ଦିର, ତା
କରିବ । ଏ ହୁଣ୍ଡୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଲାଗେ କି
ହୁଣ୍ଡୀ ଦୁଇଟି ଲାଗେ । କିନ୍ତୁ ଲୋକେ
ଏହା ପରିତ୍ୟକ୍ତ କର ନାହାନ୍ତି କି ”
ଏତକ କହି ସେ ହୁଣ୍ଡୀ ଦୁଇଟି ଲୋକଙ୍କୁ
ଦେଇ ସେଠାରୁ ଚାଲିଗଲେ ।

କହିଲା ହୁଣ୍ଡୀ ଦୁଇଟି କି ତିନି ଦୁଇଟି
କି କିଲେ, “ହୁଣ୍ଡୀ, ଏ ହୁଣ୍ଡୀ ଦୁଇଟି
କି ତିନିଟି ଦେଲେ ଦୁଇ କି ତିନି କି ତିନି
ଦେବ ନାହିଁ । ବରଂ ଦେବି ଦେବ । ଦୁଇ
ସହରକୁ ଯାଇ ବିକିବା ।”

“ହଁ, ହଁ, ଦେବେ ଚାହିଁ କମ ଦେବ
କଲେ ଭଲ । ହୁଳସୀ ଯଦି ଏକଥା ବୁଝି
କହିଦେ ତ କଥା ସରିଲା । ପ୍ରଥମେ ଆମେ
ତୁ କି କି କି ରହିନେବା । ତା’ପରେ
ବୋ ପଚାରିଲେ ବୁଝି କହିଦେବା କି
ଆମେ ଏହାକୁ ବିକିବୁ କି କି କି କି ।”
କୃଷ୍ଣ କହିଲା ।

ଦୁଇଭାଇ ଯାଇ ସହରରେ ପଡ଼ିଲେ ।
ସେଠାରେ ଖୋଜି ଖୋଜି ଏକ ସୁନା ଦୋକାନ
ପାଇଲେ । ରମ କହିଲା, “କୃଷ୍ଣ, ଆମେ ତ
ସୁନାର ମୁଲ ଜାଣିଲେ, ମୁଁ ଦୋକାନ
ବାହାରେ ଥିବି । ତୁ ଯାଇ ଦୋକାନରେ
ଏପରି ଅଭିନୟ କରିବୁ ଯେପରି ଦୋକାନୀ
ଜାଣିବ ତୁ ତୁ କିଣିବାକୁ ଆସିଛୁ ।

କଥାବାଣୀ କରି ତୁ ଯୁଦ୍ଧାତ୍ମ ପଦ୍ମର ଶ୍ରଦ୍ଧା
କାଣି ଆସବୁ ।

ଶ୍ରୀମଦଧ୍ୟକ୍ଷ ଶ୍ରୀଯୋଗେଶ୍ଵର ଚରଣର ମଧ୍ୟରେ
ଦେଉଳ ପାଇଁ ଉଭୟ ପାଞ୍ଜିଆଁଙ୍କୁ ନିଜେ
ମାଲିକ ବସି ଅଳଙ୍କାର କରୁଥା'ନ୍ତି । କୃଷ୍ଣକୁ
ଅନେକ ରକମର ଚୁଡ଼ି ସବୁ ସେ ଦେଖାଇଲେ ।
ସେ କୃଷ୍ଣକୁ କହିଲେ, “ପ୍ରଥମେ ଆପଣ
ଜିନିଷ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତୁ । ତା'ପରେ ମୁଁ ସୁନାର
ମୁଝା ଓ ଗଡ଼ା ମଜୁରୁ ବସାୟ କହିବି ।”

କୃଷ୍ଣ ତୁଡ଼ି ବାହୁଡ଼ି ସେହି ସମୟରେ ଜଣେ
ଉଦ୍ଘ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ଘୋକାନରେ ପଶି ଘୋକାନୀଙ୍କୁ
କହିଲେ, “ମହାଶୟ, ମୋତେ ନୂଆ ପ୍ରକାରର
କିଛି ଦାନ ଦେଖାନ୍ତୁ । ମୁଝା ଦଶହଜାରରୁ
ସେପରି କମ୍ ନ ହୁଏ ।”

ଘୋକାନ ମାଲିକ ବହୁତ ପ୍ରକାରର ଦାନ
କହି ଆସି ଚାଲି ଦେଖାଇଲେ । ଶ୍ରୀଯୋଗେଶ୍ଵର
କୃଷ୍ଣ ଦେଖିଲେ ତୁଳସୀଙ୍କ ମୁଣ୍ଡରେ ହରିଜନ
ଚୁଡ଼ି ମଧ୍ୟ ଅଛି । କୃଷ୍ଣ ତା'ର ଦାନ
ପଚାରିଲେ । ଘୋକାନୀ ତୁଡ଼ି ଧୁଲି ଓ ତଳେ
ପଶି ତା'ର ମୁଝା କହିବାକୁ ନିବାହେଲେ ।
ପ୍ରବ ଉଦ୍ଘ୍ରବ୍ୟକ୍ତି ହଠାତ୍ ରୁଟି ଖଠି କହିଲେ,
“ମୋ ଜୀବନରେ ଆଜି ପ୍ରଥମ ଦେଖୁଛି
ଯେ ଘୋକାନୀ ମୋ ପରି ଗୃହକର୍ମ ଜଣେ
ଦେଖାଇବାରେ ଅବହେଳ କରି ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ
ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏଠାରେ ଯୁଦ୍ଧାତ୍ମ ମଧ୍ୟ
ରହିବାକୁ ଚାହେଁନାହିଁ ।” ଏତିକି କହି ସେ
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ରୁଟି ଉଠି ଘୋକାନରୁ ବାହାରି
ଗୁଲିଗଲେ ।

ଜଣେ ଭଲ ଗ୍ରାହକକୁ ହସାଇ ଥିବାରୁ ଦୋକାନୀ ଦୁଃଖିତ ହେଲା । ତା'ପରେ ସେ ହାର ଗୁଡ଼ିକୁ ସଜାଡ଼ି ରଖୁ ରଖୁ ଚମକ ଉଠି ପାଟି କଲେ । ପାଟି ଶୁଣି ସିପାହୀମାନେ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ । ସିପାହୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି କୃଷ୍ଣ ତୁମ୍ଭର ଖସି ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ବେଳକୁ ତାକୁ ସେମାନେ ଧରିନେଲେ ଓ ଧମକାଇ ପଚାରିଲେ, “କୁହ, ତମେ କ'ଣ କିଛିବାକୁ ଆସିଛ ?”

ଭୟରେ କୃଷ୍ଣର ମୁହଁରୁ କିଛି କଥା ବାହାରୁ ନଥାଏ । ଦୋକାନୀ ସିପାହୀମାନଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଏହି ଯୁବକକୁ ତୁମ ଦେଖାଉଥିଲି ଆଉ ସେ ବଦମାସ୍ ଗୌର ବାରହଜାର

ଟଙ୍କାର ହାରାଏ ନେଇ ଗାଣି ଦେଖାଇ ପଲାଇଗଲା ।”

ସିପାହୀମାନେ କହିଲେ, “ମନେ ହେଉଛି ଗୌର ଓ ଏ ଯୁବକ ଦୁହେଁଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସଲ ଅଛି । ପ୍ରଥମେ ଆମେ ଦେଖିବା ଏକ'ଣ କହୁଛ । କ'ଣ ତମେ ତୁମ କିଛିବାକୁ ଆସିଥିଲ ? ଦେଖାଅ ତ ତୁମ ପାଖରେ ତୁମ କିଛିବା ଭଲ କେତେ ପଇସା ଅଛି ?” ଏତକ କହି ସେମାନେ ତା ଲଗାକୁହାଁ ସବୁ ଖୋଜି କିଛି ପାଇଲେ ନାହିଁ ।

ତା'ପରେ ସିପାହୀ ଦୁହେଁ ଗାଣି ଯାଇ ତା' ବେକକୁ ଧରି ପଚାରିଲେ, “କୁହ, ତୋ ସାଙ୍ଗ ଗୌର କୁଆଡ଼େ ଶଲ, ନହେଲେ ତତେ ମାରି ମାରି ମାରିଦେବୁ ।”

ବରଷ କୃଷ୍ଣ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତା' ବିଷୟରେ ଓ ତା' ଭାଇ ବିଷୟରେ ସବୁ କହିଲା । ତା'ପରେ ସେ କହିଲା, “ଆମେ ତୁଳସୀ ମାଉସୀକୁ ମଜାରେ କହୁ କହୁ ସେ ଦୁଇପଟେ ତୁମ ଦେଇଥିଲା । ମୁଁ ତୁମର ମୂଲ୍ୟ ଜାଣିବାକୁ ଆସିଥିଲି । ସେତକବେଳେ ସେ ଗୌର ଏଠାକୁ ପଶି ଆସିଲା । ମୋର କ'ଣ ଦୋଷ ? ମୋତେ ଛାଡ଼ିଦିଅ ।”

ଏଣେରାମଚନ୍ଦ୍ର କ'ଣ କରିଛି, ଦୋକାନୀରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଚକ୍ରାର ଶୁଣି ଆଉ ଦୁଇଜଣ ସିପାହୀଙ୍କୁ ଦୋକାନୀ ଭିତରକୁ ଯିବାର ଦେଖି ସେଠାରେ ପଲାଇଲା । କୃଷ୍ଣ ସିପାହୀମାନଙ୍କ ସହିତ ବାହାରକୁ ଆସି ଦେଖେ ଭାଇ ନାହିଁ ।

“ବାଃ ବେଶ୍ ଠକପାରୁଛୁ ତ ? ଭଲ-
ମାଲର ଦେଖା ନାହିଁ, ମିଛ କହୁ ଏଠାକୁ
ଆସିଲୁ ! ଗୁଲ ସିଧା କରାଗାନାହିଁ ।”
ପିପାସାମାନେ ଧମକ ଦେଇ ତାକୁ ଟାଣି ଟାଣି
ନେଇଗଲେ ।

ଏଣେ ରାମଚନ୍ଦ୍ର କ’ଣ କରୁଛି, ତୁଡ଼ି
ଦୁଇଟି ଧରି ଗୋଟିଏ ଗଳ ଭିତରେ ଦୌଡ଼ି
ଦୌଡ଼ି ପ୍ରଧାନ ରାସ୍ତାରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଦେଖିଲା
ଗୋଟିଏ ଭଡ଼ାଗାଡ଼ି ଯାଉଛି । ତାକୁ ଅଟକାଇ
ବସିଲା । ଆଗରୁ ସେଥିରେ ଜଣେ ମାଫ
ବ୍ୟକ୍ତି ବସିଥା’ନ୍ତି ।

ଭଦ୍ରଲୋକ ଜଣକ ରାମକୁ ପଚାରିଲେ,
“ଆରେ ଭାଇ, ତମେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ ଗାଡ଼ି-
ବାଲକୁ ନ କହି ବସିପଡ଼ିଲୁ ଯେ !”

ରାମଚନ୍ଦ୍ର କ’ଣ କହିବ ଚିନ୍ତା କରି ନପାରି
ହଠାତ୍ ମିଛରେ କହିଲା, “ମୋ ପିଉସୀର
ଦେହ ଶରୀର । ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଉଛି ।
ପିଉସୀର ଚକିତ୍ରା ପାଇଁ ମୁଁ ଦୁଇଟି ଚୁଡ଼ି
ଧରିଛି । ସହରରେ ବିକି ପଇସା କିଛି ପାଇବା
ମୋର ଇଚ୍ଛା ।”

ଭଦ୍ରବ୍ୟକ୍ତିଟି ଚୁଡ଼ି ଦୁଇଟି ରାମଠାରୁ ନେଇ
ଏପଟ ସେପଟ ପରୀକ୍ଷା କରି କହିଲା, “ତୁମେ
କ’ଣ ବୋଲୁ ମୋତେ ପାଇଲୁ କି ? ମୋତେ
ଠକୁଛ ? ମୁଁ ଆଖି ବୁଜି କହିଦେବି ଯେ ଏହା
ନକଲ ।” ଏତକ କହି ସେ ଚୁଡ଼ି ଦି’ପଟକୁ
ପାଖରେ ଥିବା ନର୍ଦ୍ଦମା’ଭିତରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲା ।

ସେ ଯେଉଁ ସ୍ଥାନକୁ ଚୁଡ଼ି ଫଳକ ଫିଙ୍ଗିଲା,
ସେଠାରେ ଗୋଟିଏ ବୁଢ଼ା ଥିଲା । ଦୁଏତ ସେ
ପରେ ଆସି ଚୁଡ଼ି ଫଳକ ଉଦ୍ଧାର କରିଥାନ୍ତା
ଓ ଯଦି ତାହା ସୁନାର ହୋଇଥିବ, ତେବେ
ଆମ୍ଭସାତ୍ କରିଥାନ୍ତା ।

ରାମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଟିକେ ଚୁପ୍ ରହିଗଲା ।
ତା’ପରେ ଗୁଣିଯାଇ କହିଲା, “ମୋ ଚୁଡ଼ିକୁ
ଫିଙ୍ଗିବାକୁ ତମେ କିଏ ?” ଏତକ କହି ସେ
ଦେଲା ଏକ ଗୁପ୍ତତା । ସିଏ ମଧ୍ୟ ରାମକୁ
ଗୁପ୍ତତାଏ କହିଲା । ତା’ପରେ ତ ଗାଡ଼ି
ଭିତରେ ଧସାଧସି ହେଲେ । ଗାଡ଼ିବାଲା
ଗାଡ଼ିରୁ ଖସିପଡ଼ିଲା ଓ ଗାଡ଼ି ଓଲଟି ପଡ଼ିଲା ।
ଠିକ୍ ସେହି ସମୟରେ ସେହି ରାସ୍ତା ଦେଇ

କୃଷ୍ଣ ଚରଣଶାଢ଼ ପ୍ରପାଦ୍ମମାନଙ୍କୁ କହିଲା,
“ତୋର ଚାଟି ତା ଚାଟି ଦୁଇଜଣ ଲୋକ
ମଉଁସା ଦେଖିଛନ୍ତି। ତାହା ଜଣେ ମନ ଗଲ
ଓ ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଧୋ କାଳକୁ ହଟେ ଗୋଟିଏ
କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ।”

“ଓ, ତାହାହେଲେ ତାଙ୍କର ଏ ଘଟଣାରେ
ସମ୍ପୃକ୍ତ । ତା’ ମାନେ ହେଉଛି ଏବେ
ଗୋଟିଏମାଲ ବାଣିଜୀରେ ଗୋଟିଏମାଲ ହେଉ
କଲଗୋଲ ଓ ମଞ୍ଜୁରି ହେଉଛନ୍ତି ।” ଏକଥା
କହି ପ୍ରପାଦ୍ମମାନେ ରମକୁ ଓ ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ
ମଧ୍ୟ ଧରି ନେଲେ । ଧନୀଜଣକୁ ଗରପ
କରିନେଲେ ।

ବରୁର ହେବାବେଳେ ଶ୍ରମ ଓ କୃଷ୍ଣ
ଆମ୍ଭଙ୍କୁ ସବୁ କଥା କହିଲେ । ସେମାନଙ୍କ
କଥା କେତେଦୂର ସତ୍ୟ ଜାଣିବା ପାଇଁ ପ୍ରପାଦ୍ମ
ଗ୍ରାମକୁ ଯାଇ ତାଙ୍କର ବାପା, ମା’ ଓ ଭଉଷୀକୁ
ନେଇ ଆସିଲେ । ସତ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା ।

ଗୋର ଦଣ୍ଡ ପାଇଲା । ସମାନେ ସମସ୍ତେ ଛଡ଼
ହୋଇଲେ । ଶ୍ରମ ଓ କୃଷ୍ଣ କହିଲେ ସମ ଓ କୃଷ୍ଣ
ହୁଲେଇ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା, ତୁମେ ଦୁଇଜଣ
ଏକତ୍ର ମୁଣ୍ଡ ? ତମେ ଯେମିତି ମଧ୍ୟର କବେ
ଗୋଲ ଥିଆରେ କହିଲୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ମଜାରେ
ନକଲି ହୁଏତ ତା’ପରି ପୂର୍ବ ଦେଇ ଦେଲି ।
ସେଥିରୁ ଏତେ କଥା ? ଆରେ ଆମ ଗ୍ରାମରେ
ତ ମଉଁସାଟିଏ ଅଛି । ସୁଲଟିଏ ଅଛି ଯେ
ଅନ୍ୟକୁ ଛେଟି । ବରଂ ସୁଲଟିଏ ଗୋଲ କରିବା ।
ତମେ ଦୁଇଜଣ ସେଇଠି ରହି ପିଲକୁ ପାଠ
ପଢ଼ାଇ ପେଟ ପୋଷିବ । ତାହେଲେ ଆମ
ଗ୍ରାମର ମଜଲ ହେବ ।”

ଏହି ଘଟଣାରୁ ରାମ ଓ କୃଷ୍ଣ ବୁଝିଲେ ଯେ
ପାଠଶାଠ ପଢ଼ି ଅଳସୁଆ ହୋଇ ବୁଲିବା ଶାଲ
ଲକ୍ଷ୍ମୀର କଥା ନୁହେଁ ବରଂ କିପକ୍ଷନକ ମଧ୍ୟ ।
ତା’ପରି ସେମାନେ ଗ୍ରାମକୁ ଫେରି ସୁଲଟିଏ
ଶୋଲ ସେଠାରେ ପିଲକୁ ଶିକ୍ଷାଦାନ କରି
ସୁଖ ଚାନ୍ତିରେ ରହିଲେ ।

ଜାମାତା ନିର୍ଦ୍ଦାତନ

ଦ୍ଵିତୀୟ ଦେଶର ରାଜା ଥିଲେ କିଛି ସମୟ ।
ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର କନ୍ୟା ହେଉଛନ୍ତି
ପ୍ରିୟମୁଦା । ପ୍ରିୟମୁଦା ଥିଲେ ରୂପରେ ଓ
ଗୁଣରେ ଅସାମାନ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ
ଜନ୍ମରେ ଟିକିଏ ଦୋଷ ଥିଲା । ଗଣକମାନେ
କହୁଥିଲେ ତାଙ୍କ ଜନ୍ମରେ ସପ୍ତ ଲକ୍ଷର
ସମ୍ଭାବନା ଅଛି ଓ ସେ ବିବାହ କରିବେ
ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ।

ରାଜା କାର୍ତ୍ତିବେନ୍ ଓ ରାଣୀ ଶୁଭଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର
ଗଣକ ବା ଜ୍ୟୋତିଷମାନଙ୍କ ବିଦ୍ୟାରେ
ଭାର ବିଶ୍ଵାସ ଥିଲା । ତଥାପି ନିଜ ଝିଅକୁ
ସେହି ସବୁ ବିପଦରୁ ମୁକ୍ତ ରଖିବା ପାଇଁ
ସେମାନେ ପରପରୋପାୟ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲେ ।
ସେଥିପାଇଁ ସବୁଦିନ ରାଜକୁମାରୀ ଦାସୀ ସଖୀ
ବା ପରିବାରମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପରିବେଷ୍ଟିତ
ହୋଇ ରହୁଥିଲେ ।

ତମେ ପ୍ରିୟମୁଦା ପରିଣତ ବୟସ ପ୍ରାପ୍ତ
ହେଲେ । ରାଜା ଓ ରାଣୀ ତାଙ୍କର ବିବାହ
ମାଗିବାକୁ ଲୋକଙ୍କୁ କହିଲେ । ରାଜା
ବୁଝୁଥିଲେ ତାଙ୍କର ଜାମାତା ହେବ ରୂପ,
ଗୁଣ ଓ ବିଦ୍ୟାରେ ଅସାଧାରଣ ।

ପ୍ରିୟମୁଦା ସବୁଦିନ ସଖୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା
ପରିବେଷ୍ଟିତ ହୋଇ ରହୁଥିଲେ । ତଥାପି
ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ ଏକୂର୍ତ୍ତା ଉଦ୍ୟାନରେ ବସି ବସି
ପ୍ରକୃତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ
ଭଲ ଲାଗେ । ଏହିପରି ଯେତେ ପ୍ରିୟମୁଦା
ବଢ଼ିବାରେ ଏକୂର୍ତ୍ତା ବୁଲୁଥିଲେ । ମେଘନ
କେହି ଦାସୀ ପରିବାର ସାଙ୍ଗରେ ନଥାନ୍ତି ।
ଗୋଟିଏ କଲନାଗ ଆସି ପ୍ରିୟମୁଦାଙ୍କ
ପାଖରେହିଁ ଫଣା ଟେକି ରହିଲା । ସେ କିନ୍ତୁ
ସାପକୁ ଦେଖିପାରୁ ନଥିଲେ । ସେ ନାନା
ପ୍ରକାର ଫୁଲର ଓ ପ୍ରକୃତର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ

ଉପସ୍ଥାପନ କରିବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ । ଅନ୍ୟମନସ୍ତ ଭାବରେ ସେ ଫୁଲଟିଏ ତୋଳି ତାକୁ କିଛି ସମୟ ହାତରେ ଧରି ଫିଙ୍ଗି ଦେଲେ । ଫୁଲଟି ଯାଇ ପଡ଼ିଲା ସାପ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ । ସାପ ରାଗରେ ଗଳ୍ପନ କଲା । ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ପ୍ରିୟମୁଦା ଗୁହଁ ଦେଖିଲେ ଯେ କଲନାଗଟାଏ ତାଙ୍କୁ ଦଂଶନ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ । ସେ ଭୟରେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲେ । ପରକ୍ଷଣରେ ସେ ଦେଖିଲେ ହଠାତ୍ କେଉଁଠୁ ଏକ ଯୁବକ ଆସି କଲନାଗର ଲଞ୍ଜି ଧରି ଶୂନ୍ୟରେ ବୁଲାଇ ବୁଲାଇ ମାଟିରେ ପିଟି ମାରିଦେଲା ।

ଭୟଙ୍କର ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପରେ ପ୍ରିୟମୁଦା ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ସେହି

ରୂପବାନ୍ ଓ ସାହସୀ ଯୁବକ କିଏ, ଯିଏ ତାଙ୍କର ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କଲା । କେଉଁଠାରୁ ବା ସେ ଆସିଲା । ଏଇସବୁ ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ସେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ଚିନ୍ତାମଗ୍ନ ହୋଇଗଲେ; ତା'ପରେ ସଚେତନ ହୋଇ ପଚାରିଲେ, “ତମେ କିଏ ?”

“ରାଜକୁମାରୀ, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ସେବକ । ଏହି ରାଜ ଉଦ୍ୟାନର ପ୍ରହରୀ ।” ଯୁବକ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ରାଜକୁମାରୀ ଆଗରୁ ଏହି ପ୍ରହରୀକୁ କେବେ ହେଲେ ଦେଖି ନଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରହରୀ ବହୁ ପୁରୁଷ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଥିଲା ।

ପ୍ରିୟମୁଦା ପଚାରିଲେ, “ତୁମ ନାମ ?”

“ବିଜୟ,” ପ୍ରହରୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ଆଜ୍ଞା, ବିଜୟ, ତମେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପହଞ୍ଚି ମୋର ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା କଲ । କୁହ ତୁମକୁ ମୁଁ କି ପୁରସ୍କାର ଦେବି ?” ପ୍ରିୟମୁଦା ପଚାରିଲେ ।

“ଆଜ୍ଞା, ମୁଁ ତ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମାତ୍ର କରିଛି । ସେଥିରେ ପୁରସ୍କାରର ପ୍ରଶ୍ନ କୁଆଡ଼ୁ ଆସିବ ? ତା'ଛଡ଼ା ସେପରି କିଛି ଜିନିଷ ପାଇବା ପାଇଁ ମୋର କେବେ କୌଣସି ଅଭିଳାଷ ନଥିଲା, ଏବେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।” ବିଜୟ କହିଲା ।

“ଏ ସଂସାରରେ ଋଷିମୁନି ବା ସାଧୁ ଯୋଗୀଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କାମନାରହତ ବ୍ୟକ୍ତି

ସାଧୁ କେନ୍ଦ୍ର ନାହିଁ । ତୁମେ ସାଜୋଡ଼ା ନ କରି
କନ୍ଦୁରା, ମୁଁ ତୁମର ଇଚ୍ଛା ନିଶ୍ଚୟ ପୂରଣ
କରିବି ଯଦ୍ୱାରା ତମେ ଶୁଣି ଦେବ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ
ଶୁଣି ଦେବ ।” ପ୍ରିୟମୁଦା କହିଲେ ।

“ମଣିଷ ମନରେ ସ୍ୱର୍ଗ ପାଇଁ ଓ
ଇଶ୍ୱାନଙ୍କ ଦର୍ଶନ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ହୋଇଥାଏ ।
କ’ଣ, ଆପଣ ସେ ଇଚ୍ଛା ପୂରଣ
କରିପାରିବେ ?” ବିଜୟ କହିଲା ।

“ତୁମ ଭିତରେ କ’ଣ ଏପରି କିଛି ଇଚ୍ଛା
ନାହିଁ ଯାହା ମୁଁ ପୂରଣ କରିପାରିବି ?”
ପ୍ରିୟମୁଦା ପଚାରିଲେ ।

“ହଁ, ଅଛି, ଏବଂ ଆପଣ ଅବଶ୍ୟ ଚାହା
ପୂରଣ କରି ପାରିବେ । କିନ୍ତୁ କରିବେ ନାହିଁ ।
ଯଦି ବା କରିବେ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ପୂରଣ
କରିବାକୁ ଦେବି ନାହିଁ ।” ବିଜୟ କହିଲା ।

“ଏବେ କୁହ ତ ତୁମର ଇଚ୍ଛା କ’ଣ ?”
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ରାଜକୁମାରୀ ପଚାରିଲେ ।

“ରାଜକୁମାରୀ, ମୁଁ ମନେ ମନେ ଆପଣଙ୍କୁ
ଶ୍ରଦ୍ଧା କରେ । ତେଣୁ ଆପଣଙ୍କୁ ପାଖରେ
ପାଇବା ପାଇଁ ଯଦି ଇଚ୍ଛା ଥାଏ, ଚାହା ମଧ୍ୟ
କିଛି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦୂରରୁ
ସବୁଦିନେ ଦେଖେ ଏଇ ଉଦ୍ୟାନରେ ।
ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଶ୍ରବେ ଯେ ଏହି
ରାଜୋଦ୍ୟାନର ମୁଁ ପ୍ରବ୍ରାଜ । ସେତେବେଳେ
ମୁଁ ନିଜକୁ ଶ୍ରାବ୍ୟବାନ୍ ମନେ କରୁଛି କାରଣ
ଆପଣଙ୍କୁ ସବୁଦିନେ ଥରେ ଦେଖିବାକୁ ପାଏ ।

ଆଉ ଏତକ ମୁଁ ଗୃହେ ଯେ କେନ୍ଦ୍ର ଯେପରି
ମୋର ଏଇ ସୌଭାଗ୍ୟରୁ ମୋତେ ବଞ୍ଚିତ
ନ କରେ ।” ବିଜୟ କହିଲା ।

ଯୁବକ ବିଜୟର କଥା ଶୁଣି ପ୍ରିୟମୁଦା
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ସେ ଭାବିଲେ ଯେ
ସେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ଦ୍ୱିଧା ତାକୁ ବିବାହ
କରି ପାରନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ପିତା ଏକଥା ଶୁଣିଲେ
ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ବିତର୍କର ମୁଣ୍ଡ କାଟି ଦେବ ।
ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିରେ କ’ଣ କରାଯିବ ? ଏହି
ଯୁବକ ତାଙ୍କର ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କଲା । ଆଉ
ତା’ର ଇଚ୍ଛା ଯଦି ସେ ଫୁଲ୍ଲ କରି ନ ପାରିଲେ
ତେବେ ତାଙ୍କର ରାଜକୁମାରୀ ହେବା ବ୍ୟର୍ଥ ।
ପ୍ରିୟମୁଦା ଶାନ୍ତ ଭାବରେ ଚିନ୍ତା କରି

ତା'ପରେ ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ଚନ୍ଦ୍ରାମଣ୍ଡା ହୋଇ
ଭଜାନରୁ ଉଠିବୁ ବଢ଼ିବୁ । କାହା ହୃଦୟ
ଦେଖିଲେ ବୋ଼ ଓ ବ଼ଣୀ ତାଙ୍କର ସେୟୁକେଶ୍ବ
ଆଲୋଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସେ କେନ୍ଦୁବଳବନ୍ଦେ
ଗୋଟିଏ ପଦ୍ମ । ପତ୍ତରେ ଲାଗି ରହି ସେମାନଙ୍କ
କଥା ଶୁଣିଲେ ।

ରାଜା କହିଲେ, “ବ଼ଣୀ, ପ୍ରିୟମ୍ବଦାର
ବିବାହ ବିଷୟ ନେଇ ମୁଁ ଖୁବ୍ ଚିନ୍ତିତ ।”

“ସ୍ବାମୀ, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହିକଥା ସବୁବେଳେ
ଭାବୁଛି । ଆମେ ଏବେ ଭାବିଲେ କ'ଣ ହେବ,
ତା'ର ତ ଜାତକ କହୁଛି ସେ ଜଣେ ସାଧାରଣ
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବାହା ହେବ !” ରାଣୀ କହିଲେ ।

ପିତାମାତାଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଶୁଣିବା ପରେ
ପ୍ରିୟମ୍ବଦା ଜାଣିନେଲେ ଯେ ଜଣେ ସାଧାରଣ
ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ବିବାହ କରିବା ତାଙ୍କ ଜାତକରେ
ଅଛି । ଆଦୁର ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଉକ୍ତ
ରାଜବଂଶର ପିଲା ନ ହେଲେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତା
ତାଙ୍କୁ ବିବାହ ଦେବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ସେ
ଭାବିଲେ ଯେ ଜାତକ ଅନୁସାରେ ସବୁ
ଘଟୁଛି ଯେତେବେଳେ, ଏଇଟା ଘଟିବାରେ
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ବା କ'ଣ ଅଛି ? ସାବଧାନ ସେ
ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ ଯେ ଜାତକ ଅନୁସାରେ
ଯଦି ଜଣେ ସାଧାରଣ ବ୍ୟକ୍ତି ସହୃଦ ବିବାହ
ହେବ; ତେବେ ତାଙ୍କର ପ୍ରାଣରକ୍ଷାଲାଭ,
ସୁନ୍ଦର, ବଳିଷ୍ଠ ଯୁବକ ବିଜୟ ସହୃଦ ବା
କାହିଁକି ନ ହେବ ? ଭାବି ଭାବି ସେ ଚିନ୍ତିତ

ଶେଷକୁ ଦୁଃଖିତ ହୋଇ କହିଲେ, “ବିଜୟ,
ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ନିଜକୁ ବହୁତ ବଡ଼ ବୋଲି
ଭାବୁଥିଲି । କିନ୍ତୁ ଏବେ ଭାବୁଛି ମୋର
ଜୀବନ ରକ୍ଷାକାର ତୁମର ଉପକାର କରିବାକୁ
ମୁଁ ଅସମର୍ଥ ଏକ ଅସହାୟା ନାରୀ ମାତ୍ର ।
ଆଶା କରୁଛି ତମେ ମୋତେ ଶମା ଦେବ ।”

“ରାଜକୁମାରୀ, ଶମା କରିବା ପାଇଁ ମୋର
ଅଧିକାର କାହିଁ ? କ'ଣ ବା ଉପକାର ମୁଁ
କରିଛି ? ସେମିତି ହେଲେ ତ ମୁଁ ଶମା କରନ୍ତି
ନାହିଁ ! ଆପଣଙ୍କୁ ରକ୍ଷା କରିବା ତ ମୋର
କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଯଦି ଆପଣଙ୍କର ମୋ ପ୍ରତି ଟିକିଏ
ବି ଦୟା ଓ ସ୍ନେହ ଥାଏ, ତେବେ ସେଇ
ମୋ ଜୀବନ ପାଇଁ ପଥେଷ୍ଟ ।”

କଲେ ସେ ତାଙ୍କର ବବାଡ଼ ବଜାସୁ ସହଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ସିତାମାତାଙ୍କୁ କିପରି କହିବେ ।

ପ୍ରିୟସୁଦା ଏପରି ଭାବୁଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରଧାନ ରାଜଜ୍ୟୋତିଷ ରାଜଭବନକୁ ଆସିଲେ । ରାଜା ଓ ରାଣୀ ତାଙ୍କ ସହଚ ବହୁତ ଆଲୋଚନା କଲେ । ପ୍ରିୟସୁଦା ନିକଟରେ ଥାଇ ସବୁ ଶୁଣିଲେ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଯାହା ଠିକ୍ କଲେ ତାହା ଶୁଣି ସେ ଚମକି ଉଠିଲେ ।

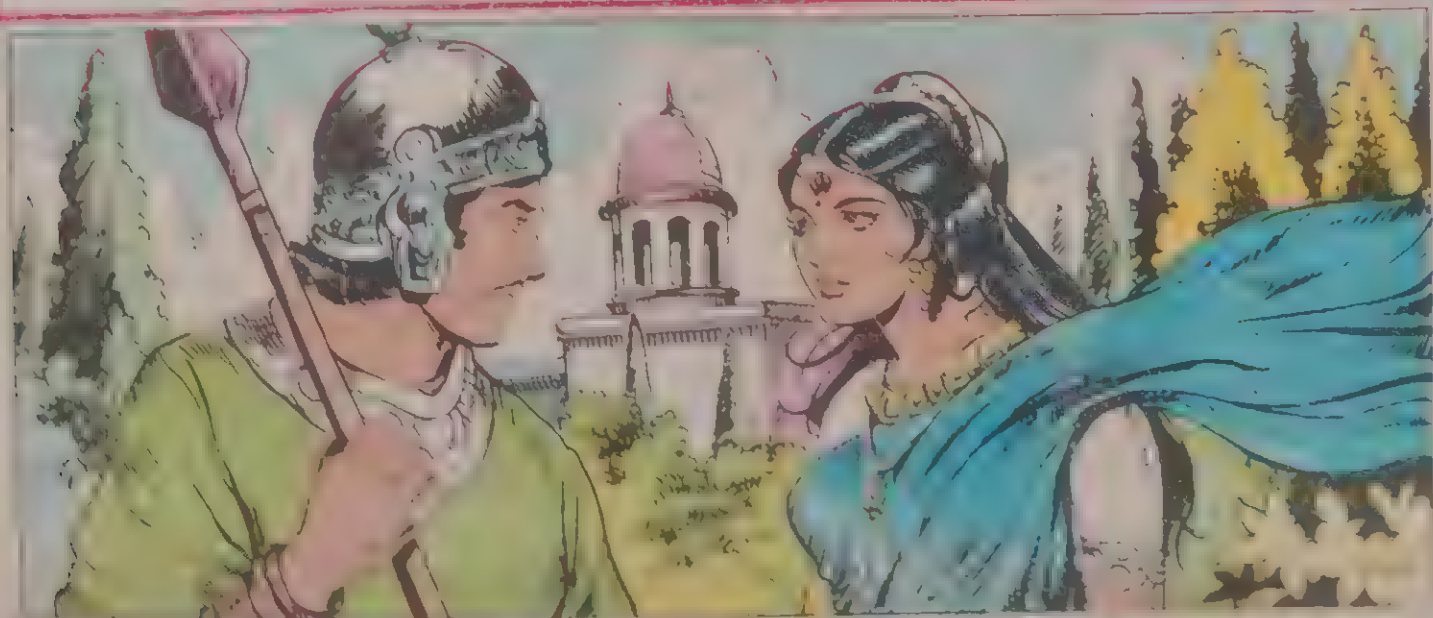
ସେମାନଙ୍କର ଯୋଜନା ଥିଲା ଏହି ପ୍ରକାରର : କେଉଁଠାରୁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଯୁବକକୁ ସେମାନେ ନେଇ ଆସିବେ । ତା' ସହଚ ରୂପାଙ୍କରେ ରାଜକୁମାରଙ୍କର ବବାଡ଼ ହେବ । ତା'ପରେ ତାକୁ ବିଷ ଦେଇ ମାରି ଦିଆଯିବ ଓ ପରେ ରାଜକୁମାରଙ୍କର ଜଣେ ରାଜକୁମାରଙ୍କ ସହଚ ବବାଡ଼ ହେବ । ତେବେ ଜାତକର ଗଣନା ଅନୁସାରେ ସେଇ ଭାବରେ ଶଷ୍ଠ କଟିପିବ ।

ପ୍ରିୟସୁଦା ଭାବିଲେ ଏବେ ଯଦି ସେ ବଜାସୁର ପ୍ରସାଦ ଦିଅନ୍ତୁ ତ ତେବେ ସିତାମାତା ଆନନ୍ଦରେ ରାଜ ହୋଇଯିବେ । ସୁଖି ଏକଥା ବି ସତ୍ୟ ଯେ ବବାଡ଼ ପରେ ତାକୁ ମାରି ଦିଆଯିବ । ଏହାଠାରୁ ବଳି ମହାପାତ୍ର ଆଉ କ'ଣ ହୋଇପାରେ ?

ପ୍ରିୟସୁଦା ମନରେ ବହୁତ ଚିନ୍ତା କରିବା ପରେ ଏକେଲ ଉଦ୍ୟାନକୁ ଗଲେ ଓ ସେଠାରେ ସେ ବଜାସୁକୁ ଡାକି କହିଲେ, “ବଜାସୁ ମୁଁ ଠିକ୍ କରିଛି ତୁମକୁହିଁ ବବାଡ଼ କରିବି ।”

“ରାଜକୁମାରୀ, ମୁଁ ଏପରି ସାହସ କରି ପାରୁନାହିଁ । ମୋର ନିଜର ପ୍ରାଣ ଯିବାର ଭୟ ଅଛି ।” ବଜାସୁ କହିଲା ।

“ବଜାସୁ, ମୁଁ ତୁମକୁ ଏପରି ଏକ ଉପାୟ କହିବି ଯଦ୍ୱାରା ଆମର କୌଣସି କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ତମେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରୁହ ।” ପ୍ରିୟସୁଦା କହିଲେ । (୫୨୫)

ଜ୍ୟୋତିଷ ନିର୍ବାଚନ

ପୁରୀର ରାଜ୍ୟରେ ରାଜଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଖାଲି ପଡ଼ିଥାଏ । ସେହି ପଦ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟର ଅନେକ ଜ୍ୟୋତିଷଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯାଇ ପରୀକ୍ଷା କରାଗଲା । ସବୁଜଣେରେ ସମସ୍ତେ କଟିପାଲ ପାଞ୍ଚଜଣ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଜ୍ୟୋତିଷ ରହୁଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକୁ ନିଆଁହେବା କଥା ।

ରାଜା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଡାକି ପଚାରିଲେ, “କ’ଣ ଆପଣଙ୍କ ଜାତକ କହିବୁ ଆପଣ ରାଜଜ୍ୟୋତିଷ ହେବେ ?”

“ନିଶ୍ଚୟ, ସେପରି ଯୋଗ ହବାରୁ ତ ମୁଁ ଗଣନା କରି ଆସିଛି ।” ପ୍ରତ୍ୟେକ ସେଇ ଏକାକିଆ କହିଲେ । ରାଜା ମହା ଅତୁଆରେ ପଡ଼ିଲେ । ସେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏହାର ଅର୍ଥ ମାତ୍ର ଜଣେ ପ୍ରକୃତ ଜ୍ୟୋତିଷ, ଅନ୍ୟମାନେ ଭୁଲ୍ ଗଣନା କରିଛନ୍ତି ।”

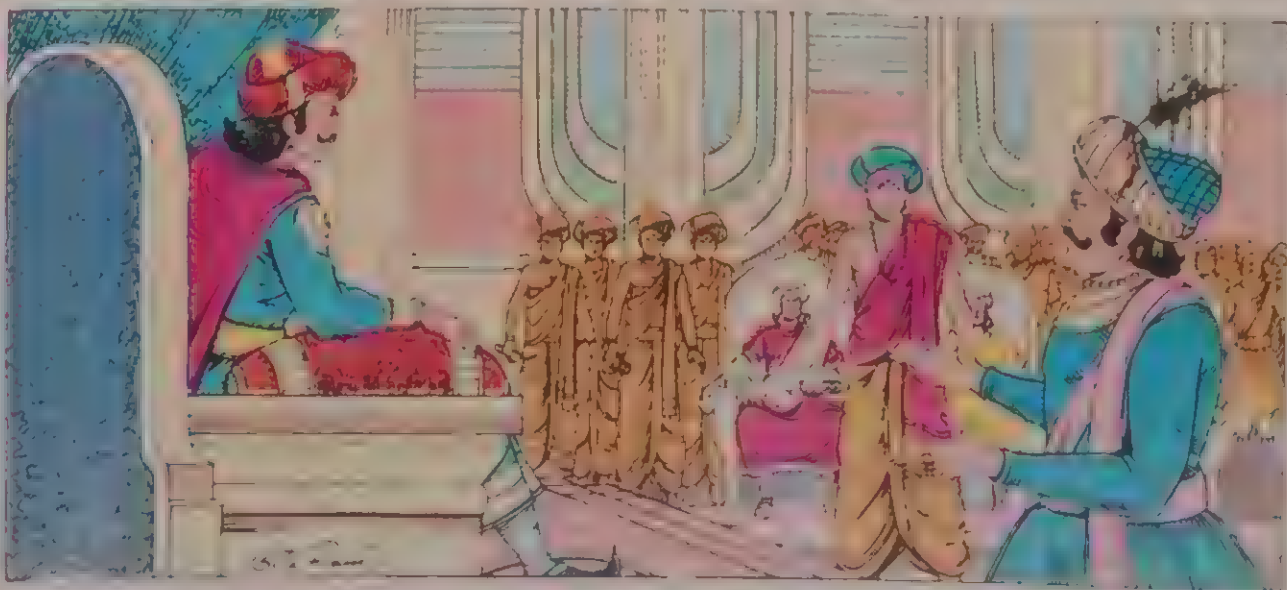
“ଆଜ୍ଞା କାଲି ଏକାଠି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡକାଯାଉ” — ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ । ସମସ୍ତେ ଆସିଲେ । ପରଦିନ ସମସ୍ତେ ଠିକ୍ ସମୟକୁ ଆସିଲେ; ଜଣେ କିନ୍ତୁ ଡେଇଁ ଡେଇଁ କରି ଆସିଲେ । ତାଙ୍କୁ କାରଣ ପଚାରିଲେ ସେ କହିଲେ, “ମହାରାଜା, କାଟରେ ଜଣେ ଲୋକ ବସନ୍ତରେ ପଡ଼ିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ମୁଁ ତାକୁ ସାବଧାନ କରାଇ ଦେଉ ଦେଉ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ହେଲୁ । କିନ୍ତୁ ଡେଇଁ ହେଉ ନା ଶିଘ୍ର ହେଉ ମୁହିଁ ରାଜଜ୍ୟୋତିଷ ପଦ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇବି । ଏଠାରେ ନ ଯାଇଲେ ଆଉ କେଉଁ ରାଜ୍ୟରେ ପାଇବି ।” ଜ୍ୟୋତିଷ କହିଲେ ।

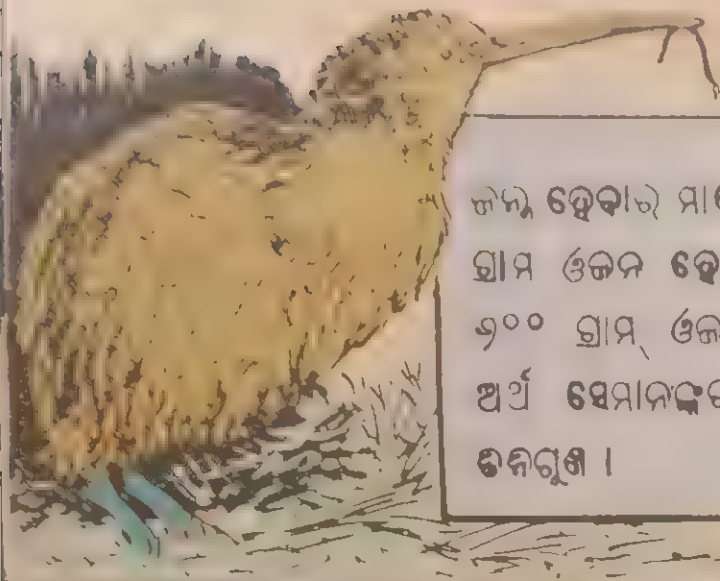
“ତମେ କ’ଣ ଏ ବସନ୍ତରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଶ୍ଚିତ ?” ମନ୍ତ୍ରୀ ପଚାରିଲେ ।

“ମୋ ଜାତକ ତ ସେଇଆ କହିଛି ।” ଜ୍ୟୋତିଷ କହିଲେ ।

ମନ୍ତ୍ରୀ ରାଜାଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଆଜ୍ଞା ଏହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ଭଗ୍ୟରେହିଁ ପଦଟି ଅଛି । ଅମେ ଯାହା ନ ଦେଲେ ସେ ତ ଅନ୍ୟ ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇବେ । ଆମେ କେବଳ ତାଙ୍କୁ ହରାଇବା ।”

ତେଣୁ ତାଙ୍କୁହିଁ ରାଜଜ୍ୟୋତିଷ ପଦ ପାଇଁ ନିର୍ବାଚିତ କରାଗଲା ।

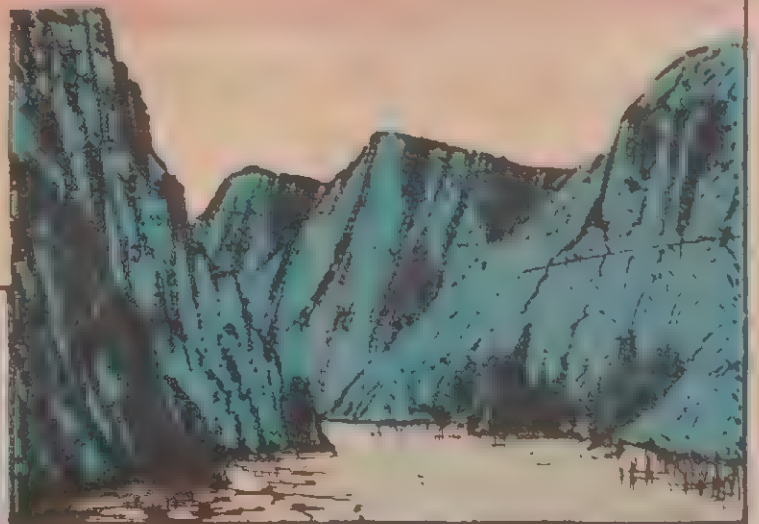

ଦେହ ଓଜନର ତିନିଗୁଣ ଆହାର

ଜଳ ହେବାର ମାତ୍ର ପରେ କିଏ ପକ୍ଷୀର ଶିଶୁମାନେ ପ୍ରାୟ ୨-୩ ଗ୍ରାମ ଓଜନ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ୧୪ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ୨୦୦ ଗ୍ରାମ ଓଜନର କାଟ ପତଙ୍ଗ ଧରି ଖାଇପା'ନ୍ତି । ଏହାର ଅର୍ଥ ସେମାନଙ୍କର ଦିନକର ଆହାର ସେମାନଙ୍କ ଦେହର ତିନିଗୁଣ ।

ଗଭୀର ନଦୀ

ଚୀନର ସ୍ଥାନରେ ନଦୀ ହେଉଛି ସାରା ପୃଥିବୀର ଗଭୀରତମ ନଦୀ । ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ସାହାରା ନଦୀ ମଧ୍ୟରେ ବହୁଥିବା ଏହି ନଦୀର ଗଭୀରତା ପ୍ରାୟ ୨୦୦ ଫୁଟ ।

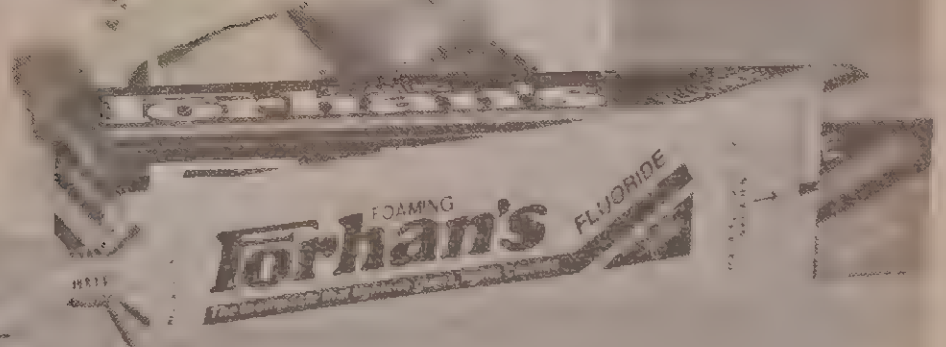
ରାକ୍ଷସ କାଙ୍କି

୨୨ ଲକ୍ଷ ଲମ୍ବା ପକ୍ଷ ଥିବା ଏହି କାଙ୍କି ତିନିହଜାର ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ପୃଥିବୀରେ ରହୁଥିଲେ । ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ପକ୍ଷୀମାନେ ଜଳନେବା ଆଗରୁ ସେମାନେ ପୃଥିବୀରେ ରହୁଥିଲେ ।

ସୁସ୍ୱରସ୍ତାଙ୍କୁ ଚୋସା!

ତେଜ ଟୋକର ପ୍ରଶଂସକମାନେ ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ‘ଲିଟଲ ମସ୍ତର’ । ପୁଅଟି ଜାଣେ ସେ ସୁସ୍ୱରସ୍ତାଙ୍କସମାନ ।
 ତିନି ସୁନିଲ ଗାୟକର କହନ୍ତି, “ମୁଁ ହେଉଛି ସୁସ୍ୱରସ୍ତାଙ୍କର । ମୋର ଇଚ୍ଛା ମୋ ପୁଅ କି ଏହିଭଳି ଜଣେ ହେଉ । ତେଣୁ ମୁଁ ତାକୁ ପିଲାଦିନୁ ଚିଶେଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଛି । ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଫୋରହାନ୍ ଫୋମିଂ ଫ୍ଲୁରାଇଡ୍ ଟୁଥପେଷ୍ଟ — ଦାନ୍ତ କଣା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସୁସ୍ୱରସ୍ତାଙ୍କର ।”

ଜୀବାଣୁମାନେ ଗାଦୀକଣରେ ରହି ବଢନ୍ତି ଓ ଅମ୍ଳ ଛାଡନ୍ତି । ଫଳରେ ଦାନ୍ତ କଣା ହୁଏ ।

ଫୋରହାନ୍ ସୁସ୍ୱରସ୍ତାଙ୍କରରେ ଏକ ସକ୍ରିୟ ଫ୍ଲୋରାଇଡ୍ ଅଛି ଯାହା ଦାନ୍ତର ଏନାମେଲକୁ ଶକ୍ତି କରେ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଦନ୍ତକ୍ଷୟ କରୁଥିବା ବୀଜାଣୁଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିରୋଧ ହୁଏ ।

ଆଉ ମଧ୍ୟ, ଫୋରହାନ୍ରୁ ବିଶେଷ ଆଣ୍ଟିକକେଣ୍ଡୁ ମାତିକୁ ଜାକି କରି ରଖେ । ଫଳରେ ଦାନ୍ତର ଭିତ୍ତି ଆହୁରି ଦୃଢ଼ ହୁଏ ଓ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଢିଯାଏ ।

ସୁନିଲ ଆହୁରି କହନ୍ତି, “ମୁଁ ମୋ ପୁଅକୁ ଦେଇଛି ଫୋରହାନ୍ରୁର ଯନ୍ତ୍ର । ଆପଣ ଦେଇଛନ୍ତି କି ?”

ଫଟୋ-ପରିଚୟ-ପ୍ରତିଯୋଗିତା: ପୁରସ୍କାର ଟ. ୫୦

ପୁରସ୍କାର ପରିଚୟୋତ୍ତ ମେ ୧୯୮୭ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ

M. Natarajan

S. B. Prasad

- ★ ଭାରତୀୟ ଚିତ୍ର ପାଇଁ ଭାରତୀୟ ପରିଚୟୋତ୍ତ ଦ୍ଵାରା ଗୃହ ଧାଡ଼ରେ ଲେଖା ହୋଇଥିବା ଏକ ପରସ୍କାର ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥିବ
- ★ ମାର୍ଚ୍ଚ ୧୦ ପୃଷ୍ଠା ପରିଚୟୋତ୍ତ ପତ୍ରଟି ଦରକାର ।
- ★ ସଦାଧିକ ଭାରତୀୟ ଚିତ୍ରୋତ୍ତ ପରିଚୟୋତ୍ତ ପାଇଁ ଟ. ୫୦-୦୦ ପୁରସ୍କାର ପଠାଯିବ ।
- ★ ପରିଚୟୋତ୍ତ ସହ ପ୍ରେସ୍‌କର ନାମ ଓ ଠିକଣା ପୋଷ୍ଟକାର୍ଡରେ ଲେଖା ହୋଇ ତଦ୍ଵାମାମା ଫଟୋ ପରିଚୟ ପ୍ରତିଯୋଗିତା, ମାର୍ଚ୍ଚ-୨୦୦୦, ୨୨ ଠିକଣାରେ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଜାନୁଆରୀ ୮୭ ପ୍ରତିଯୋଗିତାର ଫଳ
 ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର : ମା' କୋଳେ ବୁନି ଦିଅଇ ଦୁସି !
 ଦ୍ଵିତୀୟ ଚିତ୍ର : ବୁକୁଡ଼ା ମିତଣୀ ପୁଷି ମାଉସୀ !!
 ପୁରସ୍କାର ଚକ୍ରପାଣି : ପୁରସ୍କାର ଦାମ, ଜଗତିଂଦ୍ରପୁର ।
 ଚକ୍ରପାଣି ଅଭିନନ୍ଦନ; ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଯୋଗୀଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ।

ଜନ୍ମ ମାମୁଁ

କାଷ୍ଠିକ ଦେୟ : ଟ. ୩୦-୦୦

ମନୋରଥର ଫୋଲୋ ଠିକଣା :

ଡିଲ୍ ଟର୍ମ୍ ଏକ୍ସକ୍ୟୁସିଭ୍, ଚନ୍ଦ୍ରାମାମା ବଲ୍‌ଡିଜ୍, ବଡ଼ପଲ୍ଲୀ, ମାର୍ଚ୍ଚ-୨୦୦୦, ୨୨

ବିଦେଶ ସବାଣି ଦେୟ ବିବରଣୀ ପାଇଁ ନମ୍ବର ଠିକଣାକୁ ଲେଖନ୍ତୁ :

ଚନ୍ଦ୍ରାମାମା ପବ୍ଲିକେଶନ୍ସ, ଚନ୍ଦ୍ରାମାମା ବଲ୍‌ଡିଜ୍, ବଡ଼ପଲ୍ଲୀ, ମାର୍ଚ୍ଚ-୨୦୦୦, ୨୨

Printed by B. V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Salai, Madras 600 026 (India) and
 Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandama-
 ma Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adapting
 them in any manner will be dealt with according to law.

**Statement about ownership of JAHNAMAMU (Oriya)
Rule 8 (Form VI), Newspapers (Central) Rules, 1956**

1. *Place of Publication*

'CHANDAMAMA BUILDINGS'
188 N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026

2. *Periodicity of Publication*

MONTHLY
1st of each calendar month

3. *Printer's Name*

B.V. REDDI

Nationality

INDIAN

Address

Prasad Process Private Limited
188 N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026

4. *Publisher's Name*

B. VISWANATHA REDDI

Nationality

INDIAN

Address

Chandamama Publications
188 N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026

5. *Editor's Name*

B. NAGI REDDI

Nationality

INDIAN

Address

'Chandamama Buildings'
188 N.S.K. Salai
Vadapalani, Madras-600 026

6. *Name and Address of
individuals who own the paper*

CHANDAMAMA PUBLICATIONS
PARTNERS:

1. B.VENKATRAMA REDDY
2. B.V.SANJAY REDDY
3. B.V.NARESH REDDY
4. B.PADMAVATHI
5. B.VASUNDHARA
6. B.V.SHARATH REDDY
7. B.N.RAJESH (Minor)
8. B.L.ARCHANA (Minor)
9. B.L.ARADHANA (Minor)

(All Three Minors
admitted to the
benefits of Part-
nership)

I, B. Viswanatha Reddi, hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

B. VISWANATHA REDDI
Signature of the Publisher

1st March 1987

A Super treat in every sweet!

**SUPER SIZE!
SUPER TASTE!**

nutrine

SuperStar

Premium toffees

TWIN TREAT

DELITE

TOP CREAM

Heavenly
delights

CLARON INC.

ରାମ ଓ ଶ୍ୟାମ

ପାଟ୍ଲି

ମେଡ଼ିକାଲ ଉପସ୍ଥିତ ବୁଦ୍ଧି

ରାମ ଓ ଶ୍ୟାମ ପାଖ ବ୍ୟାଙ୍କ ଘରେ, ତମା ଦେବା ପାଇଁ ସପ୍ଲାଇର ସଂକଳିତ ଧନ, ବାବୁ ଆଉ ସୁସ୍ଥାପ୍ତ ପବିତ୍ର ଶାନ୍ତିରାଜ ଶୁଭିଲେ ।

ରାମ... ପବିତ୍ର !

ତୁମା ଲାମ, ଶ୍ୟାମ ହେଉଛନ୍ତି... ତାହାହେଲେ ବ୍ୟାଙ୍କ ଘରେ ଆଉ ଅଟକିନାହିଁ ଏହି ସୁଦ୍ଧା, ବୁଦ୍ଧି ଲୋକ ବ୍ୟାଙ୍କ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି !

ଆମର ବ୍ୟାଙ୍କ ବ୍ୟୁରୋରୁ ବୁଦ୍ଧି ଲୋକ, ବୁଦ୍ଧି ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି !

ସେମାନେ ପବିତ୍ର ଚରଣରୁ ବ୍ୟାଙ୍କ ଭିତରକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ।

ହାହେ !

BANK

ଏ କାହା ଦେଖୁଛନ୍ତି !

ହୁଆଣ୍ଡ ଅପ !

ବ୍ୟାଙ୍କର ଆମକୁ ଦେଖିବେ !

ଆମେ ଶ୍ୟାମ ତୁମକୁ ଜାଣି ସମସ୍ତ ଆସୁଛୁ !

ରାମ ଓ ଶ୍ୟାମ ଶାନ୍ତି ଟିପିଟିପି ସପ୍ଲାଇରରେ ଦିଶିବା ପରେ, ପବିତ୍ର ବ୍ୟାଙ୍କକୁ ବୁଦ୍ଧି ଲୋକ ଭାଙ୍ଗି ଦେଲେ ତାଙ୍କ ଟିପିରେ ।

ହୁଆଣ୍ଡ ଅପ !

ତୁମା ଅଟକିତ ଆକ୍ରମଣରେ ଜଳାୟତ କରୁଛନ୍ତି ହୋଇଛନ୍ତି, ରାମ ଓ ଶ୍ୟାମ ବୁଦ୍ଧି ତାଙ୍କୁ ବାହାରେ ଦେଇଛନ୍ତି ।

ରାମ ଓ ଶ୍ୟାମ, ତୁମେ ଦୁହେଁ ଶୁଭ୍ର ଏକ ବଡ଼ କାମ କରିଛୁ !

କିପରି କଲ ?

କି ଲଗାତର ବୁଦ୍ଧି ସତରେ !

ଆମର ପବିତ୍ର ବ୍ୟାଙ୍କ କରୁଛି ଏ ବିଶଦ୍ଧି ଲୋକ !

ପାଟ୍ଲି
ପବିତ୍ର

PARLE
POPPINS

